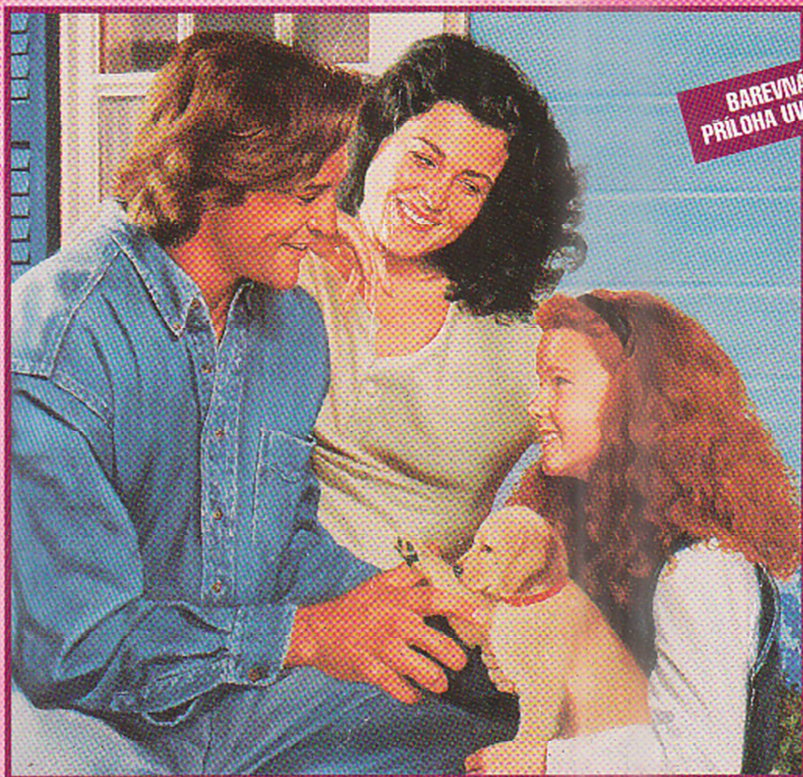

HARLEQUIN®

30 G 02/00

MÁJOVÉ LÁSKY

BAREVNÁ
PŘÍLOHA UVNITŘ

MERLINE LOVELACEOVÁ
CAROLE BUCKOVÁ

Název originálu:

Holiday Honeymoons (His First Father's Day; Married on the Fourth)

První vydání:

Silhouette Books, 1999

Překlad:

Martina Chalupská

Odpovědný redaktor:

Ivana Čejková

© 1999 by Harlequin Books S.A., 1999 by Merline Lovelace,
1999 by Carol Buckland

© Harlequin Publishers, s.r.o., Praha 2000

Tento titul vychází v edici Special,

ISSN 1212-852X.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.

Tato kniha je vydána po dohodě s Harlequin Enterprises II B.V.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je zcela náhodná.

Znak firmy Harlequin i znaky všech edičních řad jsou chráněny ochrannou známkou.

Cover: Grafický atelier DEGAS s.r.o., Praha

Sazba: Sdružení MAC s.r.o., Praha

Tisk: UEBERREUTER PRINT, s.r.o., Pohořelice

Adresa redakce: Kubánské nám. 11, 105 00 Praha 10

Telefonní spojení:

sekretariát: 71730486

distribuce: 71732417

produkce: 67311348

redakce: 67310099

CENA 130 Kč

ISBN 80-241-0530-6

MERLINE LOVELACEOVÁ
CAROLE BUCKOVÁ

MÁJOVÉ LÁSKY

TATÍNEK NA PŘÁNÍ
MILOVÁNÍ NA JEDNIČKU

HARLEQUIN®

*M*akes any time special™

TATÍNEK NA PŘÁNÍ

Merline Lovelaceová

PROLOG

Dívka, která jednoho dusného červnového rána vešla do atlantské cestovní kanceláře Gulliver's Travels pět minut po začátku pracovní doby, vypadala jako malý modrooký andílek se stříbrnými vlasy. Měla na sobě tričko ve stylu *Spice Girls* a černé džíny, zpod kterých vykukovaly růžové elastické legíny.

„Chtěla bych letenku do Baltimoru.“ Dívka se usmála na zaměstnance kanceláře, kteří si dopřávali ranní dávku kofeinu u stolku s kávovarem. „Ráda bych letěla s Delta Airlines. Moje maminka vždycky létá s Deltou. Říká, že v jejich letadlech je nejvíc místa na nohy.“

Dick Spivey, který v minulosti naprosto zklamal při pokusech uživit se zlodějským řemeslem a kterého nedávno předčasně propustili z vězení na podmínku, si po očku prohlížel dívčinu usměvavou tvář. Protože toho o aktivitách cestovních kanceláří věděl ještě méně než o zlodějně, obrátil se na Tiffany Tarringtonovou-Huffmeisterovou, novopečenou manželku a nejzkušenější osobu pracující v této pobočce.

„Může si vůbec takhle malá holka sama koupit letenku?“

„Technicky vzato, úplně každý, kdo má v ruce peníze, si za ně může koupit letenku. Ale...“ Tiffany odložila šálek s kávou na mahagonový stůl a obdařila dívku milým úsměvem. „Musíme se přesvědčit, že máš svolení rodičů.“

„Moje maminka říká, že můžu v životě dokázat všechno, co si usmyslím.“

„Já ti věřím, zlatíčko, ale stejně...“

„Vloni jsem jela na návštěvu za babičkou. Úplně sama. Ted' chci letět do Baltimoru za svým tátou, protože tento víkend je Den otců,“ přišla dívka s jednoduchým vysvětlením.

Tiffany si v duchu udělala uzel na kapesníku, aby nezapomněla koupit blahopřání Henrymu, svému drahocennému novomanželovi.

„A víte co ještě?“

Dívčina otázka upoutala Tiffaninu pozornost.

„Co?“

„Na tu letenku jsem si našetřila z peněz na bonbóny.“

Tiffany pobaveně a zároveň fascinovaně pozorovala, jak dívka s kamenným výrazem na tváři položila na stůl želví krunýř. Nájemník krunýře zíral na Tiffany s očividným nezájmem, zatímco se dívka přehrabovala v batůžku plném CD kompakťů, čistých ponožek, dopisů převázaných žlutou stužkou a asi tak měsíční zásobou čokoládových tyčinek. Konečně našla to, co hledala. S vítězoslavným výrazem na tváři vytáhla igelitový pytlík plný mincí a pomuchlaných bankovek.

„Chtěla jsem si zařídit předplatné na celé léto do *Mořského světa*. Našetřila jsem skoro šedesát dolarů!“

„To je sice hezké, ale musím tě zklamat. Za šedesát dolarů se do Baltimoru nedostaneš. Alespoň ne letadlem.“

„Ne?“ Dívka pokrčila stříbrozlaté obočí a na chvíli se zamyslela. Potom znovu zašmátrala v batůžku a z vnitřní kapsičky vytáhla zlatou kreditní kartu. „Tady je mamčina kreditka, American Express. Schovává si ji pro případy nouze. Tohle sice není zrovna případ nouze, ale jí by to nevadilo.“

„Dobře, ale stejně jí pro jistotu zavoláme, ano?“

Tiffany se mezi kolegy proslavila nejenom svými lesklými fialovošedými lokny a zálibou v křiklavých očních stínech, ale i měkkým srdcem. Proto se musela zatvrdit proti smutku, který zahlédla v dívčiných křišťálově modrých očích.

„Nemůžete mi prostě jenom vydat tu letenku? Víím, jak se autobusem dostanu na atlantské letiště. Minulý měsíc jsem tam byla se třídou na exkurzi.“

„Je mi líto, ale nemůžu ti prodat letenku na kreditní kartu tvé matky bez jejího svolení.“ Diamantový prstýnek, který natáhl před rokem Henry Huffmeister na prsteníček své červenající se nevěsty, se zatřpytil, když Tiffany sáhla po telefonním sluchátku. „Řekneš mi její telefon?“

Dívčin andělský výraz se změnil. Bojovně zvedla bradu. „Ted’ je v práci a já ji nesmím rušit.“

Než se Tiffany zmohla na další větu, shrábla její malá zákaznice pytlík s penězi ze stolu, hodila ho do batůžku, který si přehodila přes rameno, a do dlaně druhé ruky vzala svou želvu.

„Jak tak koukám, budu muset jít o dům dál,“ řekla dívka opovržlivě.

„Počkej!“

Ale prosklené dveře se už zavřely za odcházející dívkou. Cestovní kancelář Gulliver's Travels sídlila v celkem bezpečné čtvrti plné cihlových domků, malých soukromých podniků a útulných hospůdek, Tiffany však přesto přeběhl mráz po zádech, když si představila osmi či devítiletou holčičku, jak se toulá sama v ulicích.

„Nemyslíš, že bychom měli zavolat na policii a zjistit, jestli není pohřešovaná?“

Dick, kterému pravděpodobně probleskla hlavou vzpomínka na vlastní divokou minulost, zavrtěl rozhodně hlavou. „To dítě neudělalo nic nezákonného. Jen chtěla vidět svého tátu, protože se blíží Den otců.“

„To ano, ale...“

„Všimla sis jména její matky na kreditní kartě?“

Tiffany naklonila hlavu k jedné straně. Její kudrnatá hříva se při tom gestu rozhoupala na všechny strany. „Ano. Stálo tam Jessica, Jessica Taylorová.“

Dick se za normálních okolností nedal jen tak lehce vyvést z míry, ale každý, kdo měl něco společného s uniformou a odznakem, ho děsil k smrti.

„Zavolej jí,“ naléhal na Tiffany. „Ona a táta té holčičky by měli dát hlavy dohromady. Tohle je práce pro ně, a ne pro policii.“

PRVNÍ KAPITOLA

Slunce právě pomalu mizelo z oblohy, když v ulici lemované nedávno renovovanými domky zastavil taxík.

„Tady to je, madam. Byt Tonyho Parettiho je na konci. Číslo čtrnáct.“

„Díky.“ Srdce jí tlouklo jako o závod. Jessica Taylorová byla plná obav, naděje a mateřské starostlivosti. Podala taxikáři tlustý balíček bankovek a sáhla po klíče od dveří.

„Paretti je dobřej chlap,“ ubezpečil ji upovídaný řidič, který nezavřel pusu od chvíle, kdy asi před hodinou vyzvedl Jessiku na amtraském nádraží ve Washingtonu. „Často ho vídám v televizi, víte? Jednou jsem ho vezl domů. Dal mi dost slušný spropitný.“

Zvuk pneumatik odjíždějících po silnici vydlážděné kočíími hlavami si Jessica uvědomila až ve chvíli, kdy se zastavila v polovině schodiště. Každíčká myšlenka... každíčká buňka v jejím těla byla soustředěna jen na dveře před ní. Zvedla ruku a chystala se zabušit na leštěné dubové dveře, když si všimla mosazného štítku s popisným číslem.

Čtrnáct.

Stejně číslo mělo Tonyho závodní auto.

Bože!

Zavřela oči. Snažila se bojovat s přívalem vzpomínek, které se jí podařilo uzamknout v koutku svého srdce až do chvíle, kdy jí dnes ráno zavolali z cestovní kanceláře Gulliver's Travels... Vzpomínky, kterým nechtěla dovolit vyvěrat na povrch... Vzpomínky, kterým nedovolila nabýt konkrétnější podoby, když horečně pátrala po své dceři Alyxandře na atlantském letišti, autobusovém nádraží a nakonec na amtraském nádraží ve Washingtonu. Všechno, na co se v tu chvíli dokázala soustředit, byla skutečnost, že její malá holčička je podle všeho někde na cestě z Atlanty do Washingtonu.

Po tom, co se telefonicky spojila se svými sousedy, aby hlídali dům pro případ, že se Alyxandra vrátí, chytla Jess letadlo do Washingtonu a tam čekala na amtraském nástupišti na příjezd rychlíku z Atlanty. K jejímu velkému zklamání dívka, která vystoupila z vlaku a držela se pevně své matky, nebyla Alyx.

Jess neměla daleko k totálnímu zhroucení. Nad vodou ji drželo pouze skálopevné přesvědčení, že její devítiletá dcera je daleko vynalézavější a nebojácnější než ostatní děti v jejím věku. Díky tomu a díky stručnému vzkazu od Alyx, který našla na kuchyňském stole, dokázala udržet své hrůzostrašné představy na uzdě.

Alyx se vydala do Baltimoru. To bylo vše, co se Jess dověděla z narychlo naškrábaného vzkazu. Chtěla najít Tonyho Parettho. Přečetla si jeho dopisy určené její matce a rozhodla se, že bude dokonalým otcem.

Jess se zhluboka nadechla a zabušila na dveře tak silně, až se skleněná výplň zachvěla. Ať je doma! modlila se Jess. Ať je doma a ať je Alyx s ním.

Znovu zabušila na dveře. Tentokrát ještě silněji.

Žádná odpověď. Když mu Jess několikrát telefonovala po tom, co si na informacích zjistila jeho číslo, nezvedal sluchátko. Dokonce ji ani nekontaktoval, přestože mu na záznamníku nechala od rána několik zoufalých vzkazů. Možná někam odjel. Je celkem pravděpodobné, že je na jednom ze svých mnoha vystoupení na veřejnosti, nad kterými se taxikář tak rozplýval.

Co teď?

Uklidnit se a jít na policii. Přesně tohle měla udělat už v Atlantě. Přesně tohle by také udělala, kdyby jí Alyx nenechala zprávu, že je na cestě do Baltimoru. S andělskou tváří, obdivuhodnou odvahou a tvrdohlavostí berana byla její dcera schopna vyšplhat na Mount Everest uprostřed nejkrutější zimy, pokud si to usmyslela.

Se srdcem plným úzkosti a toužebným přáním, aby se Alyxandra každou chvíli vynořila zpoza rohu, se Jess usadila na cihlových schodech. Měla pocit, že hedvábné černé vlasy musí mít úplně zplihlé. Celé tělo měla ochablé a o oblečení raději ani nepřemýšlela. Šortky z pergamenového plátýnka, námořnické tričko a sáčko stejné barvy,

které si na sebe dnes ráno oblékla, se změnily v žalostně zmuchlané hadříky.

Sluneční brýle jí sklouzly z nosu. Vlastně je nyní už ani nepotřebovala. Z rozžhaveného slunce se stala ohnivě rudá koule zapadající za střechy protilehlých domků. Byla však příliš utahaná, než aby si je sundala z očí. Sluneční brýle stále odpočívaly na špičce jejího nosu, když se na konci ulice vynořila nablýskaná červená corveta, jako by právě přijela z padesátých let.

I bez melodického zvuku motoru, který musel být vyladěn rukou úplného mistra, by Jess poznala láskyplně udržovaného veterána... a jeho řidiče.

Tony.

Měla pocit, že nemůže dýchat. Dech jí uvízl někde mezi plícemi a hrdlem. Jednou rukou se opřela o kovové zábradlí a zvedla se ze schodů. Začala se nekontrolovatelně třást ještě před tím, než stačil zaparkovat auto u obrubníku a vypnout motor. Když vystupoval z auta, prohlížel si ji s neskrývanou zvědavostí. Oči měl zacloněny leteckými slunečními brýlemi.

Ani Jess nezůstala s prohlídkou jeho osoby pozadu. Nezměnil se. Ona si připadala o sto let starší a nepopsatelně moudřejší. Byla si jistá, že tak i vypadá – zvláště po zběsilém putování po pobřeží v žhavém červnovém počasí. Ale Tony... Jako by právě vystoupil z jejích snů. Jeho blondáté vlasy se stále nekontrolovatelně vlnily. Protože strávil mnoho let v žáru závodních drah a navíc nějácí jeho předkové pocházeli z Itálie, byla jeho kůže pořád krásně opálená. V džínách a džínové košili, i která obepínala jeho ramena, ji stále dokázal vyvést z rovnováhy. Žaludek se jí stáhl do miniaturní kuličky.

Až když se začal vzdalovat od auta, zaznamenala Jess jistou změnu. Téměř neznatelně kulhal. Srdce jí bolestně tlouklo. Byl také o něco hubenější, než si ho pamatovala. Hluboké vrásky po stranách úst byly určitě následkem zranění utržených při těžké autohavárii, která ukončila jeho závodnickou kariéru.

Jess se kvůli němu tehdy hodně natrápila. Trpěla i nyní. Kvůli němu, kvůli sobě, kvůli jejich dávné lásce a především kvůli špatně zamaskované netrpělivosti v jeho očích, když si sundal sluneční brýle a prohlížel si ženu na schodech před jeho bytem.

„Co pro vás můžu udělat?“

Asi si to zasloužila. Snad by si zasloužila i něco horšího. Skutečnost, že ji nepoznal, nebyla nyní důležitá. Všechno, na čem teď záleželo, byla Alyx.

„Já –“ Těžce polkla a sundala si z očí sluneční brýle. „Tony, já jsem Jessica. Jessica Taylorová.“

„Já –“ Bolest, kterou cítila, jí uvízla v hrdle. „Jmenovala jsem se Jessica Summervillová, když jsme se naposledy viděli.“

Brada se mu nepatrně zachvěla. Kromě toho však výraz jeho tváře nevykazoval žádné známky vzrušení. Asi tu nejsem vítaná, pomyslela si smutně. V těch sexy oříškově hnědých očích, které se na ni kdysi tak láskyplně dívaly, se zračil jen zdvořilý zájem.

„Už je to dlouho, Jess.“

Jediné, na co se v tu chvíli zmohla, bylo kývnutí hlavou.

„Co pro tebe můžu udělat?“

Tím chladně vyřčeným dotazem jí vlastně odpověděl na její nevyřčenou otázku. Alyx s ním není. Věděla na sto procent, že ani po tom, co mu před mnoha lety provedla, by ji Tony takhle netrápil. Nezatajil by před ní informaci o tom, že ho vystopovala cizí malá holka, která se rozhodla, že by byl skvělým tátou.

Se srdcem plným strachu o svou dceru se ho Jess snažila poprosit, jestli by si od něj nemohla zavolat. „Můžu...“ Polkla a zkusila to znovu. „Můžu si...“

„Ano?“

V ten okamžik udělala Jess přesně to, co by udělala každá žena, která by už osm hodin neúspěšně hledala svou devítiletou dceru. Rozbrečela se. A nebyl to zdrženlivý, decentní pláč. Jess se divoce rozvzlykala. Ramena se jí třásla. Vlastně se pláčem otřásalo celé její tělo. Byly to slzy způsobené nahromaděným strachem, který se celou tu dobu snažila ovládnout.

Tony stál na příjezdové cestě se zaťatými pěstmi. Znovu se v něm probudily city, o kterých si myslel, že už se s nimi dávno vypořádal. Přepadlo ho neodbytné nutkání dotknout se jí... uklidnit ji... nechat se omámit hebkostí jejích lesklých vlasů tak, jako se kdysi nechal omámit Jessicou.

Sebral všechnu svou sílu a potlačil tu nesmyslnou touhu. Trvalo mu to dlouho, ale nakonec přece jen pochopil, že to, co cítil k Jessice tehdy v létě, byla jen pouhá touha. Spalující, opojná, podmanivá touha tak lehce zaměnitelná s láskou.

To už přece věděl... Tak proč tu, proboha, stojí jako opařený? Proč se cítí vinen, jako by byl příčinou Jessičina pláče? A *proč* vlastně pláče? Proč se tu tak znenadáni objevila?

I přes starou bolest a vztek, o kterém si myslel, že je dávno pryč, bylo v tuto chvíli Tonymu jasné, že mezi mohutnými vzlyky mu Jessica neřekne důvod, proč znovu vstoupila do jeho života. Nejenomže mu pohled na její slzy nebyl příjemný, ale paní Genovesová, jeho sousedka, už vykukovala za odhrnutou záclonou okna vedoucího do ulice. Tony moc dobře věděl, jaké vztahy panují mezi sousedy této ulice osídlené především italskou komunitou, a proto věděl téměř na sto procent, že paní Genovesová zatelefonuje během dvaceti následujících sekund výsledek svého špehování jeho matce.

„Nepůjdeme dovnitř?“ navrhl škrobeným hlasem, který zněl, jako by jeho vrozená zdvořilost sváděla boj s jinými, méně uhlazenými způsoby

Přitiskla se ke kovovému zábradlí, její oči barvy moře plné slz. „Já... jenom si... od tebe... potřebuju zavolat.“

„Dobře.“

Vyкроčil vpřed. V ruce svíral klíče od domu. Jess se nedokázala pohnout. Tony si v duchu nařídil, že se nesmí nechat pohltit jejíma velkýma vystrašenýma očima. Vzpomněl si na to, co se stalo, když naposledy dovolil ženě, aby se dotkla jeho srdce. Avšak i přes poplašné varování pulzující jeho myslí nedokázal zcela ovládnout svůj hlas.

„No tak, Jess,“ řekl téměř něžně. Vzal ji za paži a postrčil ji stranou, aby mohl vsunout klíče do klíčové dírky. „Půjdeme dovnitř.“

Jess ještě posmrkávala, ale využila jeho pozvání. Vstoupila do bytu jako první. Tony se za každou cenu snažil nevěnovat pozornost štíhlým nohám rýsujícím se pod tenkými šortkami. Nezáleží mu přece na tom, že se Jess během těch několika let udržovala ve skvělé formě,

nebo na tom, že v novém účesu vypadá rafinovaně a zároveň velmi zranitelně.

„Můžeš použít tenhle telefon,“ řekl a rozevřel posuvné dveře, za kterými se rozprostírala velká sluncem zalitá místnost.

Jeho matka a sestra se vrhly na zařizování zre- novovaného domu hned, jak ho Tony před rokem koupil. Opravené parketové podlahy byly napasto- vané do oslepujícího lesku. Kuchyň byla přeplněna elektrickými spotřebiči, které Tony nevyužíval, protože na to neměl čas ani náladu. Dokonce i ložnice v prvním patře nesla nesmazatelné známky Angelinina extravagantního vkusu. Postel vybavila těžkým prošivaným přehozem a do rohu pokoje umístila obrovskou kapradinovou rostlinu. Tony si ani nedokázal vzpomenout, kdy ji naposledy zalil. Naštěstí to vypadá, že sucho je pro ni tou nejlepší živinou.

Avšak obývací pokoj si udržel Tonyho pečeť. Použitím těžkého kladiwa a své mužské síly vyboural zeď oddělující od sebe obývací pokoj a jídelnu. Tím umožnil slunečním paprskům, aby volně proudily do celé místnosti arkýřovým oknem. Masivní krb, který Tony nechal v původním provedení, a obložení z tmavého dubového dřeva vtiskly obývacímu pokoji útulnou atmosféru. Jídelní kout zabíral celou jednu stěnu. Police na knihy zaplňovaly další stěnu. Nábytek v pokoji byl kožený, rozložitý a na první pohled pohodlný.

Jedinou připomínkou Tonyho závodní kariéry, která pohltila jeho mládí a málem ho připravila o život, byl originál od Niemanse zkrášlující zeď nad krbem. Nádherná směsice olejových barev zobrazovala závodní automobil s číslem čtrnáct protínající cílovou pásku v Daytonu. Obraz nechal namalovat Tonyho sponzor a daroval mu ho, když podruhé získal prvenství v NASCAR Grand National Championship.

Tony odolal matčinu i sestřinu urputnému naléhání vystavit v místnosti i další vítězné trofeje, které za léta závodění nasbíral. *Moje kariéra skončila*, připomínal jim neúnavně. Považoval se za muže, který nežije z minulosti a dokáže ji hodit za hlavu.

Přesně to si také v duchu několikrát zopakoval, když v obývacím pokoji stiskl vypínač a na Jess dopadlo měkké světlo žárovek ze

stropních lustrů. Její vlasy pocuchané celodenním cestováním měly pořád stejný uhlově černý nádech jako před lety. A její ústa...

Stále si pamatoval na každý detail jejích rtů. Měkké. Plné. Bledě růžové. Bez rtěnky či lesku.

Sakra!

Náhle zapomněl na svou vrozenou zdvořilost a na předsevzetí, které si dal, když ji zval dovnitř. Ztratil svou chladnou sebekontrolu a vychrlil ze sebe otázku, přestože se v duchu zapřísáhl, že si ji nechá pro sebe.

„Co se děje, Jess? Co ode mě, sakra, chceš po tolika letech?“

Prudce se k němu otočila. Svaly na krku jí ztuhly. „Od tebe nic nechci.“

Zkřížil ruce na prsou. Byl by hlupák, kdyby ji z toho nechal vyklouznout tak lehce. Ona mu to před deseti lety taky nijak neulehčila.

Jessica vystrčila bojovně bradu. Následkem nedávného pláče měla špičku nosíku zbarvenou do červena, ale z očí se jí vytratil úzkostný výraz.

„Přišla jsem najít svou dceru.“

Tony přimhouřil oči. Na druhé straně pokoje Jessica těžce polkla a vysunula bradu ještě víc dopředu.

„Alyxandra se rozhodla, že potřebuje otce a že já –“ Ruměncem zaplavil celou její tvář a dokonale splynul s barvou nosu, přesto pokračovala: „A já, podle ní, potřebuju manžela.“

Tony na chvíli zkameněl, semknul rty, a teprve až si byl jistý, že může opět mluvit, prohodil: „Slyšel jsem, že máš manžela.“

„Měla jsem,“ pronesla tiše. „Zemřel tři měsíce po Alyxině narození.“

Ta ironie osudu sžírala Jessicinu duši. Milovala Franka celý svůj život... nebo alespoň věřila tomu, že ho miluje. Vyrůstli v sousedních domech, škádli se a bojovali spolu po celou dobu základní školní docházky, když nastoupili na nižší střední školu, ostentativně se ignorovali. Nevěděli ani, jak k tomu došlo, ale nakonec spolu na střední škole začali chodit. Asi proto, že spolu tvořili ideální pár. Frank byl velmi pohledný a společenský, Jess byla zase ochotná následovat ho tam, kam chtěl.

Kromě jednoho léta... Kromě léta po dokončení druhého ročníku univerzity, kdy si našla brigádu na autostrádě v Talledega vzdáleném devadesát mil od Atlanty a malý kousek od jejího rodného města. Potřebovala čas, jak řekla Frankovi. Potřebovala si všechno promyslet, než se za něj provdá, o což ji neustále prosil. Nikdy nechodila s nikým jiným. Nikdy dokonce nepolíbila jiného muže než Franka. Nikdy nepocítila spalující neovladatelnou touhu.

Dokud nepoznala Tonyho.

Bože! Byla tehdy tak mladá. Tak hloupá. Jak mohla vědět, že jí štiplavý pach motorových olejů, nadšené burácení fanoušků a adrenalinové vzrušení během závodu dokáže tak pomotat hlavu? Jak mohla tušit, že to, co až doposud cítila k Frankovi, bude brzy připomínat spíše přátelství než lásku?

A všechno kvůli Tonymu.

Potkala ho v jednom z těch opojně vzrušujících týdnů těsně před talledegaskou pětistovkou. Oslnil ji svým roztomile přidrhlým úsměvem. Pozval ji do *zákulisí* a seznámil ji se zbytkem posádky. Do nejmenšího detailu jí láskyplně popsal, jak představěl *Chevy Monte Carlo* na tehdejší *Číslo čtrnáct*. Ten samý večer ji vzal na večeři a okouznil ji svými staromódně vybranými způsoby.

Neplánovala, že se do něj zamiluje. Nechtěla být Frankovi nevěrná, přestože si řekli, že stráví léto každý sám, aby poznali jiné lidi, aby vyzkoušeli sílu jejich vztahu. A zcela určitě nepředpokládala, že propadne kouzlu Tonyho rukou... úst... a veselých očí.

Zamilovala jsem se *tak* divoce a *tak* rychle, povzdechla si Jessica v duchu. Nemohla se nabažit jeho společnosti. Nemohla se dočkat konce pracovní doby, protože potom se scházela s Tonym a jeho kamarády.

A pak, během kvalifikačních jízd do finále, si Jessica uvědomila, že to, z čeho se jí točila hlava, není vzrušení ze závodů, ani žhavé letní sluníčko, dokonce ani její nová láska, ale něco úplně jiného. Byla s Frankem těhotná. Opustila Talledega hned následujícího dne. Tonymu řekla, že nemůže dát své srdce muži, který žije svůj život *nadzvukovou* rychlostí dvě stě mil za hodinu.

Když dorazila domů, řekla Frankovi o dítěti. Řekla mu i o Tonym. Byl tak nedočkavý, aby se s ní molů konečně oženit, že mávl rukou nad tím, co označil za její letní úlet. O týden později byla svatba.

Tony jí telefonoval, jak taky jinak? Napsal několik ohnivých dopisů. Jednou za ní dokonce přijel. Tehdy mu její otec oznámil, že je vdaná. Od té doby se neozval.

Hluboko ve svém srdci Jessica ani na chvíli nelitovala své volby. Nedokázala by Frankovi odepřít jeho dítě. Když se na události minulých let dívala nyní, věděla také, že by nemohla sedět mezi davy fanoušků a se zatajeným dechem sledovat, jak se muž, kterého miluje, řítí každý den do smrtelně nebezpečných zatáček.

Byla to jedna z největších ironií osudu, že Frank zemřel při automobilové nehodě přesně rok po jejich svatbě. V té době už měla Jessica plné ruce práce s Alyx. Její smutek během let slábl. Stejně tak slábla i její bolestná touha po Tonym Parettim.

A nyní, díky další hříčce osudu, našla Alyx Tonyho dopisy. Jessica na ně dočista zapomněla. Kdyby se jí někdo zeptal, proč si je celá ta léta schovávala, nedokázala by odpovědět. Nějak se dostaly do krabice, ve které skladovala své vzpomínky na dětství a do které se od té doby ani nepodívala. Ztráta manžela, výchova dítěte, dálkové studium a práce na plný úvazek vystrnadily otevírání starých krabic na poslední místo.

Nevěděla, jak by tohle všechno mohla vysvětlit muži, který ji pozoroval z protější strany pokoje.

„Je mi líto, že jsi přišla o manžela.“

Mluvil upřímně, to poznala. Trochu se uvolnila. Najde Alyx. Odveze si ji domů. Hodí tuhle trapnou záležitost za hlavu.

„Mně taky,“ poznamenala prostě. „Byl to dobrý muž.“

„Pořád mi však není jasné, jak... jak se mnou souvisí rozhodnutí tvé dcery, že potřebuje otce... nebo že ty potřebuješ manžela...“

„Nesouvisí. Opravdu ne. Alyx – Alyx prostě našla tvoje dopisy.“

„Jaké dopisy?“

Jessica zčervenala. „Ty, které jsi mi napsal po tom, co jsem odjela z Talledega.“

Zamračil se. „Já ti psal nějaké dopisy?“

Zřejmě si na to opravdu nevzpomínal. Jess mu to neměla za zlé. Ona si ty ztracené dopisy také nepamatovala.

„Víš co? Vysvětlím ti to později. Teď musím zavolat domů, jestli se tam mezitím náhodou neukázala moje dcera.“

Hlavou kývl směrem ke stolu, který stál vedle masivní kožené pohovky. „Telefon je tamhle.“

Ochromená starostí o dceru sáhla po bezdrátovém telefonu. Když už svírala sluchátko v dlani, telefon se rozdrnčel. Vylekalo ji to natolik, že ho málem upustila na zem. V náhlém záblesku naděje, že to může být Alyx, několikrát zuřivě stiskla tlačítko pro příjem hovoru a ani si neuvědomila, že tady není doma a že mluví do cizího telefonu.

„Haló!?“

Na druhém konci drátu nastala krátká odmlka. Potom se ze sluchátka ozval ženský hlas: „S kým mluvím?“

Jessica si jednou rukou nervózně prohrábla vlasy. Možná je to policie. Nebo někdo ze sousedů. Mohou to být i Alyxiny prarodiče. Jessica obvolala každého, na koho si vzpomněla, a nechala jim Tonyho číslo pro případ nutnosti.

„U telefonu Jessica Taylorová. Sháníte mě?“

Další pauza. „Ne. Ve skutečnosti bych ráda mluvila se svým synem.“

„Minutku.“ Kousla se do spodního rtu a napřáhla ruku s telefonem směrem k Tonymu. „Tvoje matka.“

Tony převzal sluchátko, ale nepřestal Jessicu pozorně sledovat. Přecházela po místnosti jako vydešené zvíře. „Zavolám ti za chvíli, mami. Ne. Ne. Ano.“ Z hrdla mu unikl netrpělivý výdech. „Ne. Za chvíli. Slibuju.“

Podal telefon Jessice. Její prsty se neovladatelně třáslly, jak vyťukávala své vlastní telefonní číslo. Modlila se, aby to Alyx zvedla. Jakmile se po krátkém vyzvánění ozval zvuk obvykle předcházející připojení na záznamník, zavřela oči. Nedokázala ovládnout zklamání. Zhluboka se nadechla, aby se uklidnila, a namačkala kód pro vyslechnutí vzkazů ze záznamníku.

První byl od její sestry, která Jess ustaraně prosila, aby jí brzy zavolala. Další byl od Frankova otce. Další od paní Carruthersové. Další od...

Znovu se kousla do spodního rtu a napínala uši, aby pochytila obsah zprávy zanechané na záznamníku neznámým ženským hlasem. Jessica nepostřehla jméno té ženy, ale zbytek vzkazu byl jednoznačný. Alyx je v pořádku!

Poklesla v kolenou a z plic se jí vydral hlasitý výdech úlevy. Nezpozorovala, jak se k ní Tony rychle přibližuje a jak je jeho tvář plná upřímné starosti. Jessica tiskla sluchátko k uchu a dál naslouchala měkkému hlasu.

Tak Alyx nakonec přece jenom jela autobusem. Zastávkovým. Dojela až do Rocky Point v Severní Karolíně. Tam jí došly peníze i čokoládové tyčinky. Dívka je nyní u ní a jejího manžela, ujišťoval Jess klidný ženský hlas. Několikrát pomalu a zřetelně zopakovala své telefonní číslo, a potom pípání záznamníku ohlásilo konec vzkazu.

Jessica zavřela oči. Když je znovu otevřela, udělala přesně to, co by udělala každá žena, která by se právě dozvěděla, že její devítiletá dcera je v bezpečí. Rozbrečela se.

„Bože!“ Tony k ní přistoupil ještě blíž. Výraz jeho tváře prozrazoval nehrané zoufalství. „Jess! Je tvoje dcera v pořádku?“

„Ona... je v pořádku. Teď je... u nějaké rodiny v Severní Karolíně.“

Najednou se Jess ocitla v Tonyho náručí. Nedokázala si vybavit, jestli ji obejmul on nebo jestli se mu sama vrhla do náručí. Prostě se to stalo. Dokázala si však přesně vzpomenout na to, jak mu promáčela džínovou košili a jaký to byl nádherný pocit vyplakat se na jeho hrudi. Neuvěřitelně báječný pocit.

DRUHÁ KAPITOLA

Držet ji v náruči bylo krásné. Nepředstavitelně krásné. Kdyby zavřel oči, mohl by Tony přísahat, že těch uplynulých deset let zmizelo, jemu je znovu třiadvacet a právě se chystá dobýt svět s neoblomným přesvědčením a velkou sebedůvěrou, která přichází s vědomím, že je člověk zatraceně dobrý v tom, co dělá... A navíc je jeho mužské ego přesvědčeno, že našel ženu, o které ani nevěděl, že může existovat.

Jo, jasně. Tak ji našel. A co? Opustila ho a zanechala v jeho srdci hlubokou ránu.

Ta rána se zhojila. Pomalu. Podařilo se mu Jessicu vymazat ze své mysli spolu s hořkými vzpomínkami na společně strávený čas. Vrhł se do závodění. To mu pomáhalo zapomenout, až do té nešťastné nehody, která jeho slibnou kariéru ukončila. Ani potom na Jessicu nemyslel. Alespoň ne často. Čtyři měsíce strávené na jednotce intenzivní péče a skoro rok rehabilitačních cvičení pořádně zacvičily s jeho žebříčkem hodnot.

Proto nyní nechápal, proč se každický sval v jeho těle chvěje touhou přitisknout ji ještě blíž k svému tělu. Proč ho její vůně dráždí s každickým nádechem víc a víc?

Tony sebral zbytky svého otřeseného sebeovládání, počkal až její vzlyky přešly jen v tiché popotahování nosem a potom uvolnil objetí. Aby jeho gesto nebylo tak okaté, natáhl se za sebe a podal jí krabici s papírovými kapesníčky.

Vzala si je od něj a zamumlala tiché poděkování. „Musím si zavolat do Severní Karolíny. Nebude ti to vadit?“

„Ovšemže ne.“

Popadla telefon ještě dřív, než stačil odpovědět. Nervózně si okusovala spodní ret, dokud na druhé straně drátu někdo nezvedl sluchátko.

„Haló!“ Její hlas zněl zpočátku poněkud přiškrceně. „Tady Jessica Taylorová. Nechala jste mi na záznamníku vzkaz o mé dceři

Alyxandře. Je v pořádku, že ano? Opravdu? Můžu se na vás spolehnout? Můžete mi ji dát k telefonu?“

Tony se uvelebil v jednom z pohodlných kožených křesel a pobaveně naslouchal Jessičinu monologu. Hlavou se mu honilo tisíce otázek. Zvláště na jednu by rád znal odpověď. Proč si Jess celá ta léta schovávala jeho dopisy, na které si nyní matně vzpomínal?

„Ahoj, zlatíčko!“

Úleva, která zaplavila celou její tvář, se v mžiku proměnila v rozhněvaný výraz.

„Dostala ses do pěkného průšvihů, Alyxandro. Uvědomuješ si to?“

Mateřství jí sluší, zhodnotil Tony v duchu celý výjev. Pamatoval si Jess, když byla mladší, štíhlejší a mnohem... bezstarostnější. To bylo to pravé slovo. I přes stružky slz na tvářích působila nyní dojmem ženy, která si dovede poradit s nástrahami života.

Jako například se ztrátou manžela. Takovou bolest by Tony nepřál ani nejhoršímu nepříteli, natož ženě, kterou kdysi miloval. Zajímalo by ho, kdy vlastně zemřel. Jess řekla, že zemřel jen několik měsíců po narození jejich dcery.

„To mě nezajímá. Prostě tam zůstaneš, dokud si pro tebe nepřijedu, rozumíš? Slib mi to, Alyx. Přísahěj. Ještě jednou! A ještě jednou!“

Zvedla ruku, aby si prohrábla sametově jemné vlasy, a obdařila Tonyho krátkým úsměvem. Byl to roztržitý úsměv určený spíše dívce na druhém konci drátu než jemu osobně, ale i přesto v něm bylo něco, co Tonymu rozproudilo krev v žilách.

„Uvidíme se brzy, zlatíčko. Přijedu, jak jen to bude možné. Buď hodná, jo? Slib mi to! Přísahěj!“ Chvilí naslouchala a potom potřásla hlavou. „Ne! To v žádném případě! Alyx...“ Zavřela oči a zhluboka vydechla. „Popovídáme si to tom později. Ted' mi dej ještě paní Stewartovou.“

Tony byl zvědavý, co se bude dít nyní. Stále nechtěl uvěřit tomu, že Jessica sedí jen pár metrů od něj. Duch mé minulosti, pomyslel si hořce. Pronásledovala ho v jeho snech mnohem déle, než si byl ochoten připustit.

„Nemůžu vám dost poděkovat za to, že jste se o ni postarala,“ mluvila k ženě v telefonu. „Moc vám děkuji za zavolání. Ozvu se vám

hned, jak zjistím odlet dalšího letadla a až budu vědět, kdy se k vám dostanu. Ano. Samozřejmě. Jsem vám hrozně vděčná. Děkuji.“

Zavěsila a popotáhla nosem. Použila pomačkaný papírový kapesníček a tím udělala poslední tečku za svým celodenním trápením.

„Je v pořádku?“ zeptal se Tony.

„Ano.“ Koutky úst se jí stáhly do ironického úsměvu. „Víc než v pořádku. Ta malá potvůrka dojela až do Rocky Point v Severní Karolině. Ani pořádně nevím, kde to je. Potom jí došly peníze. Manželé, kteří si ji vzali na starost, mají farmu... a jejich fence se právě narodila štěňátka. Alyx už si dokonce jedno vybrala.“

Na chvíli se odmlčela. Bylo téměř vidět, jak jí spadl kámen ze srdce. Tony počkal, až se Jess usadí v pohodlné pohovce, teprve potom ji požádal o vysvětlení.

„Dobře, Jess. Co má tohle všechno znamenat?“

„Už jsem ti to přece řekla. Moje dcera si usmyslela, že potřebuje otce a já manžela. Bože, když si Alyx něco vezme do hlavy,“ ušklíbla se, „je téměř nemožné jí to vymluvit.“

„Proč já? Ani si nevzpomínám na to, co jsem v těch dopisech psal. Ale vzhledem k tomu, jak hrozně jsem se cítil, když jsi mě opustila, dost dobře nechápu, jak v někom mohly vzbudit dojem, že by ze mě mohl být dobrý otec nebo manžel.“

„Taky si už přesně nevybavuji, co v nich bylo. Ten poslední byl plný vzteku, ale...“ Nervózně si pohrávala s papírovým kapesníčkem, nedívala se mu do očí. „Mám dojem, že v jednom z těch dopisů bylo pár řádek o tom, ehm, že mě budeš vždycky milovat, nebo něco podobného.“

Rozhodl se nekomentovat její poslední poznámku a pokračoval v kladení otázek: „Tvoje dcera se po přečtení několika dopisů starých deset let rozhodla, že úplný cizinec je perfektním kandidátem na jejího otce?“

„Nebyly to jenom ty dopisy,“ přiznala Jessica smutně. „Ve vzkazu, který mi nechala, psala, že tě viděla v televizi. Asi to byl ten krátký sestřih na podporu *Big Brothers*. Podle Alyx jsi vypadal sympaticky.“

„Sympaticky?“

Tonymu prolétly hlavou všechny přezdívky i přídavná jména, která v kombinaci s jeho jménem používali sportovní komentátoři. *Rychlý* bylo první, které ho napadlo. *Ďábel na kolech* byla jedna z jeho nejoblíbenějších přezdívek. V posledních letech ho lidé nazývali mazaným obchodníkem a podnikatelem. I jeho samotného překvapilo, jak dokonale dokázal proměnit své závodnické zkušenosti ve výnosný miliónový obchod. Nic jiného mu totiž nezbývalo. Musel zaplatit účty za nemocnici a splatit dluh svým rodičům i sestře, kteří se kvůli němu ještě dlouho po té nešťastné havárii uskrovněovali. Zoufalství ze ztráty zbožňovaného povolání a beznaděj byly jeho hnacím motorem. *Sympatický* se k jeho charakteristice jaksi nehodilo.

Je sice pravda, že se začal věnovat mnoha charitativním činnostem, které zaštitil svým jménem a do kterých vložil finanční prostředky, ale přesto... Dřív než se do něčeho pustil, pokládal za důležité důkladně prozkoumat, kam bude jeho finanční podpora směřovat. Je zvláštní, že právě akce pro dobročinnou organizaci, v jejíž poslání nejvíce věřil a věnoval jí spoustu času, přivedla Jess Summervillovou... Jess Taylorovou... po všech těch letech zpět do jeho života.

„Jak mě tvoje dcera objevila?“ zeptal se zvědavě.

„Nevím to jistě, ale asi použila Internet. Na devítiletou holku je dost vynalézavá.“

Devítiletá? Neúmyslná zmínka o věku její dcery zasáhla Tonyho jako blesk z čistého nebe. Jeho tělo ovládlo neznámé napětí, jak se mu ta informace proháněla mozkovými závity.

„Pro svou práci potřebuji počítač,“ pokračovala Jess. Vůbec si nevšimla náhle změny v držení jeho těla. „Chtěla jsem, aby Alyx už od malička věděla, jak ho používat. Dohodly jsme se na tom, k jakým souborům a programům bude mít přístup, a zbytek jsem zakódovala. Neumíš si představit, jak dokonale ovládá umění vystopovat lidi pomocí Zlatých stránek. Tak asi našla i tebe.“

Zvedla oči od svých rukou ještě stále svírajících papírový kapesníček a podívala se na Tonyho. Neodpovídal. Nemohl. Jeho tvář připomínala obličej sochy vytesané z kamene.

„Podívej, je mi líto, že... Alyx a já... Mrzí mě, že jsme tě do toho zatáhly. Já teď zavolám na letiště a zjistím si nejbližší let do Severní

Karolíny. Potom ti zmizím ze života.“ Provinile se usmála a sáhla po telefonu. „Zase.“

„To je mi jasné.“

Nesmělý úsměv jí zmrzl na rtech a ruka natahující se po sluchátku se zarazila v půli cesty k telefonu. Tony se zvedl z koženého křesla. Každým nádechem se v něm stupňoval vztek.

„Vezmeme to pěkně od začátku, Jess.“

S očima doširoka rozevřenýma se také postavila, aby mohla lépe čelit hrozbě, kterou slyšela v jeho hlase.

„Co to povídáš?“

„Mluvím o tvé dceři. O tvé *devítileté* dceři.“

Z tváří jí zmizela všechna barva. Na malý okamžik na něj dívka, kterou před mnoha lety tolik miloval, tiše zírala. Nehnula ani brvou, ale v očích bylo vidět znepokojení. Zhluboka se nadechla, potom ještě jednou a z dívky se náhle stala žena.

„Tak dobrá, Alyx bylo devět před několika měsíci. Máš pravdu, ona byla ten důvod, proč jsem odjela z Talledega.“

Nahromaděný vztek hrozil roztrhnout Tonyho hrudník. Všechny ty noci, kdy si v duchu přehrával její slova rozloučení. Závodění je příliš nebezpečné. Nemůže se prý dívat na to, jak každý den riskuje svůj život. Telefonoval jí a prosil ji, aby si to rozmyslela. Psal jí. Skoro celý měsíc horečně zvažoval, jestli se má vzdát své závodnické kariéry, jestli má zklamat svou posádku a sponzora. Vybral si. Jel za ní a... zjistil, že se provdala za jiného muže.

Nyní znal pravý důvod jejího odchodu. Neopustila ho proto, že by se nedokázala dívat na to, jak každý den riskuje svůj život ve smrtelně nebezpečných závodech. Zmizela, protože byla těhotná.

„Nemyslíš, že jsem měl právo to vědět?“

„Ne.“ Jessica se mu zadívala zpříma do očí. „Jediný, komu jsem dlužila vysvětlení, byl Frank.“

„Nesmysl!“

Vystrčila bradu.

„I kdyby nám to s Frankem neklapalo, stejně bych se k tobě nevrátila, Tony. To, co jsem ti před lety řekla, byla pravda. Tehdy jsem si sice ještě plně neuvědomovala smysl těch slov, ale jakmile se narodila Alyx, bylo mi jasné, že jsem udělala dobře. To, jak ses téměř

každý den vystavoval smrtelnému nebezpečí... Nedokázala bych sedět na tribuně a modlit se za tebe. Den po dni. Rok za rokem. Nemohla bych si tě vzít, mít s tebou děti a přitom vědět, že když odcházíš z domova, nemusíš se už nikdy vrátit. Dítě potřebuje zázemí, bezpečí, a ne rodiče, který si každý den pohrává se smrtí.“

„A přesto to byl nakonec Frank, kdo zemřel,“ podotknul hořce Tony. „Vsadila jsi na špatnou kartu, Jess.“

Litoval té kruté poznámky hned, jakmile ji vyslovil. Její tvář okamžitě posmutněla a kůže na lícních kostech se nepřírozeně napnula.

„Já vím.“ Hlas se jí zadrhnul, ale stále se mu upřeně dívala do očí. „Kdybych dokázala vrátit čas, zachovala bych se stejně. Zvolila bych to nejlepší pro svou dceru.“

Tony zaťal pěsti. Do jeho duše se vplížilo podezření, které stahovalo jeho duši jako pevná pavučina.

„To je to, co děláš i teď? Chceš po všech těch letech stále dělat jen to nejlepší pro svou dceru, Jess?“

„Samozřejmě.“

„Proto jsi mě vypátrala? Zase se snažíš vybrat tu správnou kartu, Jess?“

Zamračila se. Nevěděla, co si má o jeho náhlém útoku myslet, ale vyděsil ji. „O čem to, proboha, mluvíš?“

„Ty nevíš?“ Spaloval ji svýma hnědýma očima. „Možná tě napadlo, že není příliš pozdě zkusit to znovu. Možná bys mě dokonce ráda viděla v otcovském oblečku.“

Šokované ustoupila o krok dozadu a zakymácela se. „Otcovský obleček! Nikdy bych... nikdy bych nemohla! Nikdy jsme se přece...“

„Nikdy jsme se nemilovali?“ ušklíbl se Tony. Věděl, že na něj v tu chvíli asi není příliš pěkný pohled. „Máš pravdu, nikdy.“

Přál si to. Bůh ví, jak moc ji chtěl. Držel se zpátky jen díky své italské katolické výchově. Jess byla jediná žena, kterou si chtěl vzít. Žádná žena před ní ho nedonutila ani *pomyslet* na ženění. Každý večer, den po dni, chodil spát sám, vzrušený a rozbolavěný touhou, a přesto byl odhodlán počkat až do chvíle, kdy bude nosit jeho prstýnek.

I ona chtěla čekat. Pověděla mu o své školní lásce. Řekla, že se rozhodli poznat v létě nové lidi. Ale přestože propadla Tonyho kouzlu

tak rychle, nedokázala se poddat touze, která rostla v jejím těle. Potřebovala čas... Musela si být jistá.

A potom odešla. Pocit křivdy, o kterém si myslel, že už ho dávno překonal, se začal znovu drát na povrch.

„Já vím, že jsme se nikdy nemilovali,“ zabručel. „Ty to víš taky. Ale možná počítáš s tím, že nikdo jiný to neví.“

„Cože?“

„Každý člen mé posádky viděl, jak moc jsme jeden po druhém toužili. Byli si absolutně jisti tím, že spolu každou volnou chvíli zalézáme pod peřinu.“

„Proboha! Proč by mě mělo zajímat, co si mysleli tvoji kamarádi před deseti lety!“ vykřikla. „Proč bych ti chtěla přišít otcovství, když by jednoduchý lékařský test prokázal opak?!“

Z té možnosti se Tonymu udělalo špatně. Před nehodou překonal každyčkový rekord NASCARU ve své kategorii. Fanoušci ho pronásledovali na závodní dráze i mimo ni. Sponzoři se doslova prali to, aby ho mohli financovat, a tím si zaručili skvělou reklamu na své výrobky. Jako všechny slavné osobnosti se i on stal terčem novinářů. Občas se v novinách objevovaly palcové titulky spojující ho se skandály, které se ve většině případů nezakládaly na pravdě.

Ani po té osudné havárii se nezbavil zájmu veřejnosti. Věrní fanoušci ho během dlouhé rekonvalescence přímo bombardovali dopisy a přáními brzkého uzdravení. Sponzoři pořád stáli o jeho podporu. Charitativní organizace mu nabízely

unkce mluvčího. Tak se začalo rozvíjet jeho nynější podnikání. Postupně na sebe nabaloval lidi, ale začal si také uvědomovat, že jeho popularita přitahuje i spoustu vychytralých podvodníků. Nemohl zavrhnout možnost, že Jessičin náhlý návrat do jeho života má nějaký postranní význam.

„Možná jsi mě pomocí Internetu vystopovala právě ty,“ řekl rozvážně a díval se jí přitom do očí. „Možná jsi zjistila, že závodník, na kterého ses před mnoha lety vykašlala, který po autohavárii málem o všechno přišel, založil prosperující společnost Fortune 500. Třeba tě napadlo, že bys z toho hlupáka mohla dostat slušnou sumu, protože se bude chtít vyhnout skandálu, který by mohl zničit jeho obchod.“

Brada jí poklesla. Šokované na něj zírala. Nevěřila vlastním uším. Najednou ji ovládl vztek. Ústa se jí stáhla do tenké linky. Zaťala pěsti.

„Máš štěstí, že jsem posledních devět let učila svou dceru, že násilím, které vidí každý den v televizi, se nic nevyřeší,“ procedila mezi zuby. „Mám totiž sto chutí vrazit ti pořádnou facku.“

Tony zaklesl palce do poutek u kalhot. „Na co tedy čekáš?“

Ignorovala jeho pobídku. Mírně se zaklonila a prohlížela si ho od hlavy k patě se stejným znechucením, jako kdyby pozorovala přerostlou krysu.

„Vážený pane Paretti, trhněte si nohou.“

Otočila se jako na obrtlíku. Barva jejích černých vlasů při tom pohybu zazářila. Tonymu se stáhl žaludek, když ve spěchu shrábla kabelku a bez ohlednutí prošla dveřmi pokoje.

Nepokoušel se ji zastavit. Jednou už to zkusil a neuspěl. Byl by hlupák, kdyby to zkoušel znova. Jedno věděl jistě – nebude se jí omlouvat za své podezření. On nebyl ten, kdo se zčistajasna vynořil u jejího prahu. On nebyl –

Zabouchla hlavní dveře takovou silou, až se skleněné tabulky rozcinkaly.

Tony sebou trhl, tituloval se v duchu několika nevybíravými nadávkami a vykročil směrem ke vstupní hale. Než však stačil udělat dva kroky, zazvonil telefon.

Zaváhal. Někdo se mohl shánět po Jess. Třeba pro ni má nějakou důležitou zprávu týkající se její dcery. Zamračil se a zvedl sluchátko.

„Paretti.“

„Tak co, bratříčku, kdo je to?“

Tony obrátil oči v sloup. Propracovanost matčina informačního systému by vzbudila zájem i v Pentagonu. Měl předpokládat, že okamžitě po jejich krátkém rozhovoru zavolá jeho sestře. Možná už stihla informovat i tetičku Helenu a bratrance Guida. Ten zatracený telefon teď bude vyzyvánět celou noc.

„Zavolám ti za chvíli, Angelo.“

„Počkat!“ vypískla do sluchátka. „Slíbila jsem matce, že z tebe vymámím všechny detaily.“

„Později.“

„Tony...“

Nedal jí další příležitost k vyptávání a s bratrskou krutostí přerušil hovor. Znovu vyrazil směrem ke dveřím, když uslyšel, jak se někdo opírá o domovní zvonek.

Matná skla vstupních dveří zajišťovala soukromí, ale přesto bylo možné rozpoznat obrysy lidí stojících za dveřmi.

Tony za nimi spatřil Jessičinu postavu. Projela jím vlna úlevy. Zatracená ženská! Stahuje kolem něj své sítě... zase!

„Cestou sem jsem utratila všechnu hotovost,“ řekla upjatě. „A Alyx má moji kreditní kartu.“

Tváře jí zrudly studem. Ponížení, které musela j podstoupit těsně poté, co ji tak strašlivě urazil, ji donutilo sklopit oči.

„Mohl bys mi půjčit peníze na taxík? Potřebuju: se dostat na letiště. Tam už budu moci u automatické pokladny zaplatit za letenku pomocí mé bankovní karty. Raději bych snědla hrst hlíny, než tě i žádala o pomoc, ale moje dcera je pro mě důležitější než hrdost.“

Tony jí věřil.

Sám si připadal, jako kdyby měl ústa ucpaná blátem. Nedokázal si vzpomenout, kdy se naposledy choval jako úplný hlupák... nebo kdy ho někdo tolik vyvedl z míry. Svoje urážlivé podezření, mohl hájit jedině tím, že byl v šoku z přítomnosti: Jessici Summervillové -Taylorové u jeho dveří po tolika letech.

„Podepíšu dlužní úpis,“ ubezpečila ho ledově klidným hlasem. „Nechci, aby sis myslel, že se z tebe snažím vytáhnout nějaké peníze.“

Tony zrudl. Asi si to zasloužím, pomyslel si provinile. Ani jeden z nich se nepohnul z místa, stále stáli mezi dveřmi. „Dám ti všechno, co budeš potřebovat, Jess, ale bude lepší, když půjdeš dovnitř a zavoláš na letiště. Ani já nevím, kde se přesně nachází Rocky Point, ale dal bych ruku do ohně za to, že se tam už dneska nedostaneš. Alespoň ne letadlem.“

Stála ve dveřích jako kamenná socha. „Určitě něco poletí tím směrem. Když mi zavoláš taxi a půjčíš mi na zaplacení, zjistím si na letišti všechno potřebné.“

„Bože! Já –“

Vyкроčil ze dveří a přibouchl je za sebou. Necítil se o nic lépe, když Jess úlekem uskočila.

„Zavezu tě na letiště sám.“

„To není nutné.“

Její ledové pohrdání ho vyvádělo z rovnováhy. Skutečnost, že si to zaslouží, ho rozčilovala ještě víc.

„Zavezu tě na letiště,“ zabručel hlasem, který nepřipouštěl námitek.

Seběhl po schodech k nablýskané červené corvetě, kterou předtím zaparkoval u obrubníku. Uchopil kliku u místa spolujezdce a doširoka rozevřel dveře automobilu.

Stála tam na cihlových schodech a Tony v její tváři četl, že není spokojená se svými vyhlídkami. Měla totiž jen dvě možnosti. Buď pojede s ním, nebo bude muset jít pěšky.

To jistě! Jako kdyby existovala reálná možnost, že by ji nechal ujít jen sto metrů baltimorskými ulicemi, když se na město rychle snášel soumrak. Tony nevěděl, proč jí jednoduše nedal peníze na taxi. Proč ji už zase nedokáže nechat odejít ze svého života?

Dokáže to! Ale ne takhle, omlouval své chování v duchu. Ne s hněvem, který se jí usadil v očích, ani s propastí bolesti, která mezi nimi pořád vězela.

„No tak, Jess. Chceš se dostat ke své dceři, nebo ne? Pomůžu ti.“ Ústa se mu zkroutila do úšklebku, který měl být původně úsměvem. „Kvůli starým časům.“

Očividně neuhodil na tu správnou strunu. Cukla sebou a Tony v tu chvíli proklel skutečnost, že se vášnivá láska, která je kdysi spojovala, zvrhla v něco, co je oba i po tolika letech zraňovalo.

„Kvůli starým časům,“ opakovala po něm tichým hlasem a pomalu sestoupila ze schodů.

Usadila se v červeném sportovním voze. Musím ovládnout svůj hněv, nabádala se v duchu. Věděla, že jakmile se přestane krotit a dá průchod svému vzteku, začne zase plakat. Tato vidina ji zneklidňovala i ponižovala zároveň. Nikdy nebrečela! Tedy alespoň ne příliš často. Protože byla na výchovu své dcery úplně sama, neměla na pláč čas. Musela si však přiznat, že ji občas přepadlo nutkání vyplakat se.

Avšak i přes své nejlepší předsevzetí nedat svému vzteku průchod, hlodala v jejím nitru křivda, kterou jí Tony způsobil. Pořád nemohla uvěřit tomu, že ji tak odporně obvinil. Vzpomínky na něj se jí honily hlavou celý den. Představovala si, jak bude šokovaný a překvapený, až

ji po tolika letech zase uvidí, ale ani na okamžik nepomyslela na to, že by mohl být tak cynický.

Takový Tony přece nebyl. Na malou chvíli se nechala unášet vzpomínkami na společné léto. Na čas strávený v náručí milovaného muže. Byl tehdy tak mladý, tak sebevědomý a hrdý na své schopnosti. Pořád se smál. Jeho hnědé oči ji neustále škádlily, sváděly a nabádaly k tomu, aby se do nich dívala po zbytek svého života. Už tehdy byl laskavý. Vždycky dokázal najít slova povzbuzení a uznání pro desítky manipulačních dělníků, kteří se vyskytovali v blízkosti závodní dráhy.

Po očku se podívala na muže sedícího za volantem rychlého vozu. Přemohl ji smutek. Opravdu se tolik změnil? Změnila se ona?

Mlčeli. Jak se vozidlo pomalu přibližovalo k baltimorskému letišti, byli ztraceni ve svých myšlenkách. Soumrak se změnil v sametově temnou letní noc. Tony sáhl po mobilním telefonu, který ležel v přihrádce mezi předními sedadly, a podal ho Jessice.

„Měla by sis zjistit odlety letadel. Mám špatnou předtuchu, že se dnes nedostaneš dál než do Raleigh.“ Úkosem se na ni podíval. „Možná bude rychlejší dojet do Severní Karolíny autem.“

TŘETÍ KAPITOLA

Po devíti telefonátech na baltimorskou informační službu a několika marných pokusech sehnat letenku od jiných leteckých společností se Jessica vzdala. Tony měl pravdu. Dneska by se dostala nejdále do Raleigh, kde by musela čekat až do rána na let do Winston-Salem. Tam by potom chytla autobus do Rocky Point. Ochotná úřednice z informační letecké služby Jessice prozradila, že se Rocky Point nachází na severozápadě Severní Karolíny, vysoko v Blue Ridge Mountains. I při nejlepším spojení by tam mohla dorazit nejdřív ve dvě nebo tři hodiny odpoledne následujícího dne.

Také by mohla jet celou noc autem.

Tony beze slova sáhl za sebe a podal Jessice autoatlas. Ta si ho rozložila na klín a pokoušela se vyznat ve spleti křivek a čar. Nebyl to zrovna snadný úkol, protože ani tlumené stropní světýlko, ani pruhy světél dopadajících do vnitřku jejich vozu z protijedoucích aut nebyly dostačující pro rozluštění miniaturních písmenek a číslic označujících silnice.

„Navrhuji jet z Washingtonu do Front Royal po 1-66,“ prohodil Tony. Odtamtud vede dálnice přes Shenandoah Valley. Do Severní Karolíny bychom měli dorazit asi tak okolo...”

Jessica sebou trhla.

„My?“ Nesouhlas v jejím hlase se nedal přeslechnout. „Ne, děkuji. Pronajmu si auto v půjčovně na letišti a vyrazím na cestu sama.“

„Nedělej hlouposti, Jess. Přece nechceš řídit celou noc. Navíc neznáš cestu.“

„Nebude to poprvé, kdy budu řídit celou noc.“

„Ale nikdy předtím jsi nehledala celý den svou dceru,“ podotkl důrazně. „Jsi vyčerpaná. Vidím ti to na očích. Vypadáš, jako bys měla každou chvíli usnout za pochodu.“

„Dík za poklonu,“ řekla ledovým hlasem.

Opravdu se cítila naprosto vyčerpaně, ale raději by si ukousla jazyk, než by to přiznala nahlas. Alyx byla největší radostí jejího života, ale také největší zatěžkávací zkouškou. Tentokrát ji ta malá

potvůrka připravila pěkně horké chvilky. A najít Alyx je jejím problémem, ne Tonyho.

Když ho seznámila se svým stanoviskem, procedil mezi zuby: „Ve chvíli, kdy ses utábořila před mým domem, se to stalo i mým problémem.“

„Já jsem se *neutábořila* před tvým domem. Hledala jsem svou... Sakra!“ Zavřela autoatlas. „Proč se vlastně hádáme? Nechce se mi nechat tě řídit do Severní Karolíny o nic víc, než se ve skutečnosti chce tobě. Jediné, co po tobě žádám, je vysadit mě na letišti.“

„Už jsme letiště minuli.“

„Cože?“

„Odbočku k letišti jsme minuli, právě když jsi studovala mapu.“

„To nemyslíš vážně?!“

Otočila se a zadním okénkem studovala informační tabule určené pro auta jedoucí opačným směrem. Tony jí nelhal, opravdu už byli několik mil za letištěm. Stáhla rty do úzké linky a opřela se do sedadla.

„Na další výpadovce sjed' ze silnice a otoč to.“

„Jess...“

„Jed' zpátky, Tony.“

Vydal nesouhlasný zvuk, potom zabručel: „Podívej, omlouvám se za to, co jsem ti řekl.“

„Omlouváš se za to, že jsi mě obvinil z úmyslu tahat z tebe peníze?“ dožadovala se škodolibě přesné formulace jeho omluvy.

„Ano.“

„Omluva přijata. Ted' zaboč do – Pozor!“

Zapřela se dlaní o přední desku. Těsně před nimi prosvištěl automobil s přívěsem.

Tony elegantním pohybem přeřadil na nižší rychlost a uhnul doleva. Podařilo se mu vmáčknout do kolony aut v levém jízdním pruhu se stejnou obratností, s jakou kdysi proklouzával mezi chumlem závodních vozů.

Jessicu ta rychlost přimáčkla do sedadla. Vyděšeně vydechla. Jestliže Tony po své strašlivé nehodě přišel o některé ze svých pohotových instinktů, kterými kdysi udivoval nadšené fanoušky, Jessica to nepoznala.

„Neztratil jsi cvik,“ zamumlala.

„Už to není to, co to bývalo, ale nestěžuju si.“

Chvilí počkal, až se v pravém pruhu udělá místo, a potom se do něj znovu zařadil. Světla protijedoucích aut dala vyniknout jeho strnulému výrazu ve tváři.

„Tony, já –“ Zaváhala. Nebyla si jistá, zda stojí o její soucit. „Viděla jsem záznam tvé nehody ve večerních zprávách. Je mi to... Je mi to moc líto.“

„Jo. Když žiješ svůj život v první linii, musíš počítat s pár škrábanci. Tvoje slova.“

Jeho strohá odpověď ukončila téma jejich rozhovoru. Stejně by mu Jess neprozradila, že se jí málem zastavilo srdce, když v televizi viděla, jak Číslo čtrnáct pohltily plameny.

Tehdy bylo Alyx pět let, vzpomněla si. Rok předtím rozběhla svůj obchod. Její život začínal nabírat ten správný směr... Ale ta strašlivá nehoda ji vrátila zpět do světa motorových olejů a benzínových výparů... do doby, kdy byl Tony nejžhavějším kandidátem na vítěze ve Winston Cup.

Po jejich krátké známosti sledovala Jess vývoj jeho kariéry. Nevyhledávala informace o něm úmyslně, ale Tonyho tvář se na ni usmívala z novin vystavených u pokladen v supermarketech. Sportovní časopisy se přímo praly o to, aby mohly otisknout fotografii krásného svobodného závodníka. Byl superhvězda. Vyhrával jeden závod po druhém. Přinesl své zemi slávu a jeho jméno bylo vyryto v síni slávy dříve, než oslavil své třicáté narozeniny.

A potom... Jednoho dne se snažil předjet jiné auto a ztratil při tom pneumatiku. Číslo čtrnáct se vyřítilo ze závodní dráhy a vybuchlo. V televizi opakovali záznam té nehody pořád dokola. Jess málem zemřela strachy. Plakala nad novinovými články popisujícími jeho zdravotní stav. Dokonce sáhla po sluchátku a zavolala do nemocnice, kde ležel. Přepojili ji sice do Tonyho pokoje, ale telefon zvedla jeho sestra Angela. Ta Jessice zdvořile poděkovala za projev účasti a slíbila, že Tonymu vyřídí její vzkaz.

Z televizních a novinových zpráv se dozvěděla, že strávil týdný na jednotce intenzivní péče a měsíce na rehabilitačním oddělení. Nepřekvapilo ji, že nikdy neodpověděl na její telefonát. Ani ona přece před lety nereagovala na jeho snahu spojit se s ní.

Tonyho hlas ji vytrhl ze vzpomínek a vrátil ji zpět do reality. „Jestli se nepletu, z Washingtonu do Roanoke ve Virginii to je asi dvě stě třicet mil. Z Roanoke k hranicím se Severní Karolínou je to dalších sto mil. To znamená asi tak sedm nebo osm hodin nepřetržitého řízení. Opravdu si myslíš, že to zvládneš sama, Jess? Je tma a neznáš cestu.“

Ve spáncích jí začala pulzovat pronikavá bolest. Chvilí neodpovídala. Vyhlídka na dlouhou jízdu do neznáma ji děsila daleko víc, než byla ochotna přiznat.

„Jsi to jediné, co tvoje dcera má,“ dodal šeptem. „Víš jistě, že chceš riskovat svůj život?“

„Ovšemže nechci.“

Tony má pravdu, nemám právo zatahovat Alyx do stínů vlastní minulosti a riskovat tak její budoucnost, zhodnotila Jessica v duchu celou situaci.

„Jestli to pro mě opravdu chceš udělat, tak...“

„*Chtít* není to správné slovo,“ přerušil ji Tony s očima upřenýma na silnici. „Nabídl jsem ti pomoc, protože mě děsí představa, že bys ty – nebo kterákoliv jiná žena – absolvovala tak náročnou jízdu sama.“

„Potom tvou nabídku přijímám.“ Snažila se, aby z jejího hlasu číselna vděčnost. „Díky.“

„Nemáš zač.“

Jeli několik mil a nepromluvili ani slovo. Jess měla ruce křečovitě sepaté v klíně, kolena jí směřovala k jedné straně. Nebylo jí dvakrát příjemné, že musela přijmout Tonyho pomoc. Ani nebyla nadšená z toho, že seděla v Tonyho těsné blízkosti. Malé sportovní auto neposkytovalo příliš prostoru k vytvoření soukromí. Pokaždé, když položil ruku na řadič páku, otřel se rukávem o její námořnicky modrý svetřík. Když se to stalo po třetí, přitiskla se ještě těsněji ke dveřím.

„Máme před sebou dlouhou cestu,“ promluvil jakoby ospalým hlasem. „Zkus se uvolnit.“

Jak se mám uvolnit, když je moje dcera stovky mil daleko s naprosto cizími lidmi a sedím v těsné blízkosti muže, kterého jsem kdysi vášnivě milovala? pomyslela si hořce Jessica.

Věděla, že se bude celou cestu cítit jako časovaná bomba. Přesto se zavrtala hlouběji do sedadla. Zaklonila hlavu a mhouřila oči proti světlům aut jedoucích v protisměru. V duchu počítala směrové tabule

a opakovala si, že bude muset Tonyho požádat, aby ji zítra zavezl k nějakému bankomatu. Nedokázala si představit, jak se mohla Alyx dostat až do Rocky Point.

Písmena na ukazatelích se začala pomalu rozpíjet. Světla protijedoucích aut ji bodala do očí. Na okamžik zavřela oči. Jen na okamžik.

Vzbudila ji hlasitá rána. Vzpřímila se.

„Co se děje? Kdo...“

Zatřásla hlavou, aby si utřídila myšlenky. Znovu nadskočila v sedadle. Vylekalo ji ostré světlo, které znenadání prořízlo inkoustově černou oblohu.

„Co to je?“

„Blesk,“ informoval ji Tony klidným hlasem. „Vjíždíme do pěkné plískanice.“

„No to je paráda!“ Odhrnula si ofinu z čela a mrknutím očí zahlnala zbytek ospalosti. „Kde jsme?“

„Těsně za New Market.“

Jeho odpověď ji příliš neuspokojila. „Kde je New Market?“

„Asi tak třicet mil na jih od Front Royal. Dvě hodiny jízdy od Washingtonu,“ dodal na vysvětlenou.

„Dvě hodiny! To jsem spala tak dlouho?“

„Ještě déle.“ Na rtech mu pohrával veselý úsměv.

„Odpadla jsi v polovině cesty z Baltimoru do Washingtonu.“

Bože! Jess doufala, že se totálně nezesměšnila hlasitým chrápáním. Na střechu auta dopadla první těžká dešťová kapka. Do několika sekund se z ojedinělého tichého šplouchnutí stalo dunící burácení. Tony zpomalil. Jeli téměř krokem.

Za jiných okolností by rychlé tempo stěračů a prudký liják Jessicu znervóznily, ale s Tonym za volantem si připadala bezpečně.

Tedy alespoň na chvíli. Tony zvýšil rychlost asi o deset mil v hodině a opatrně ujížděl po dálnici, když musel prudce šlápnout na brzdy, protože se před nimi znenadání objevila červená světla. Přestože jeli pomalu, corveta sebou neovladatelně smýkala na mokré silnici. Jessica cítila, že má srdce až někde v krku. Celá situace trvala přibližně tři až čtyři vteřiny. Potom se Tonymu podařilo neposlušný vůz zastavit.

I poté, co se vozidlo uklidnilo, nemohla Jessica popadnout dech. Zvuk obrovských dešťových kapek dopadajících na plechovou střechu auta její napětí ještě zhoršoval. Koutkem oka se podívala na Tonyho. Nehnul ani brvou. S přimhouřenýma očima hleděl přes kmitající stěrače a snažil se odhadnout, co se děje. Jeho pozornost upoutalo blikající modrobílé světlo.

„To vypadá jako policejní zátarasy. Zůstaň tady, já půjdu zjistit, o co jde.“

Když otevřel dveře, musela si Jessica zakrýt dlaní obličej, aby se ochránila před sprškou deště a závanem prudkého větru. O několik minut později ho zahlédla, jak kličkuje mezi proudy deště. Jeho silueta ve světle reflektorů jí připadala důvěrně známá... Nemohla si nepovšimnout jeho mírného kulhání. Tento viditelný následek jeho nehody ji bolestně zasáhl u srdce. Pohled na jeho červenou promočenou košili přilepenou k jeho pružnému svalnatému tělu ji zasáhl o něco níže. Jess těžce polkla. Žaludek se jí stáhl. Přesto dál sledovala, jak mu dešť klouže po opálené kůži. Když za sebou zabouchl dveře a zabořil se do sedačky, fascinovaně pozorovala, jak se mu mokré vlasy stáčíjí do neposlušných prstýnků.

Život prostě není vždycky fér, pomyslela si rezignovaně. Kdyby se ona vydala do takového lijáku, vypadala by za chvíli jako promočené kotě. Tony Paretto vypadal jako řecký bůh. Oprava, jako římský bůh.

„Špatné zprávy,“ řekl udýchaně a přejel si rukou po obličejí, aby z něj otřel kapky dešťové vody. „Bouřka tady řádí už přes hodinu. Poškodila most před námi.“

„Ale ne! Byl někdo zraněn?“

„Ne. Řidič nákladáku si toho včas všiml a zastavil provoz. Policie teď staví zátarasy v obou směrech a chystá se uzavřít dálnici.“

„Zavřít dálnici?!“ Jess se podívala ven z postranního okýnka. „Celou dálnici?“

„To nevím, ale úsek dvaceti čtyř mil, který je narušen tímhle lijákem, určitě. Dálniční hlídky musí zkontrolovat možné škody v dalších oblastech.“

„Jak dlouho to bude trvat?“

„Podle mého názoru až do rozednění.“

„To ne!“

Zabořila se do sedadla a zamyšleně se kousla do spodního rtu. Skutečnost, že dobrovolně svolila strávit s Tonym sedm nebo osm hodin v malém autě, byla už tak dost nepříjemná. Při představě dalších pěti nebo šesti hodin navíc se jí stáhlo hrdlo.

Tony uchopil volant a zadíval se do zpětného zrcátka. „Auta za námi couvají,“ řekl po chvíli. „Asi tak sto metrů zpátky je výpadovka.“

Jessica se otočila. Měl pravdu, linie vozidel se hýbala, jak začalo jedno auto po druhém couvat směrem k výjezdu. Obrátila se zpět k Tonymu.

„Je tam nějaká silnice vedoucí na jih?“

„Podívej se do mapy. Myslím, že silnice číslo jedenáct vede paralelně s touhle dálnicí.“

Jessica nedočkavě otevřela autoatlas. Nebylo snadné rozluštit miniaturní písmenka, ale nakonec se jí podařilo najít silnici číslo jedenáct.

„Mám to!“ Prstem sledovala tenkou linku vedoucí až do Roanoke. „Je to asi deset mil odtud. Když najedeme na –“ Přidržela si mapu blíž před obličejem. „Když zahneme doleva na 1603, měli bychom na ni narazit.“

Tony svraštil čelo a přemýšlel. Buď tu zůstanou celou noc a budou čekat na zprovoznění dálnice, nebo se vydají po zdaleka ne tak pohodlné silnici, která vede různými městečky usazenými mezi Shenandoah Mountains. Představa pustit se v takovém počasí po klikaté silnici se mu zrovna nezamlouvala, ale zůstat uzavřen v těsném prostoru sportovního auta s Jessicou se mu líbilo ještě méně.

Poslední dvě hodiny strávil nasloucháním jejímu tichému oddychování. Společnost mu při tom dělaly pouze dávné vzpomínky. S každou milí na něj tyto vzpomínky útočily čím dál dotěrněji. Nejenom to, vyvolávaly v něm pocit napětí a podrážděnosti. Jess v něm vyvolávala pocit napětí a podrážděnosti.

„Budeš mě muset navigovat,“ varoval ji. „Jakmile opustíme dálnici, dostaneme se na silnici, která vede mezi úpatími hor.“

„Žádný problém. V navigování jsem jednička.“

„Myslím to vážně. Budeš muset zůstat vzhůru a sledovat ukazatele.“

„Dobrá. Rozkaz.“ Znovu se otočila, aby se podívala přes rameno. „Máš volno, můžeš jet.“

Očividně cítila stejnou potřebu udržet auto v pohybu... nebo stejnou nechuť strávit následujících několik hodin ve stísněném prostoru vozu, kde by jejich pozornost nerozptylovalo ani Tonyho řízení. Ten v sobě potlačil poslední zbytky nerozhodnosti, pravou rukou objal Jessičino sedadlo a otočil se k zadnímu okýnku, aby mohl začít couvat. V ten stejný okamžik se Jessica otáčela zpět k čelnímu sklu... nebo se o to alespoň pokoušela. Tento synchronní pohyb způsobil, že se na chvíli ocitli tváří v tvář, téměř rty na rty. Kdyby se o centimetr naklonil... stačilo by méně... jejich ústa by se dotkla. Na vteřinu se Tonymu zatmělo v mysli. Chtěl ji ochutnat, jenom ochutnat. Rád by se přesvědčil, zda v této dospělé ženě zůstalo něco z dívky, kterou kdysi miloval.

Ta potřeba pulzovala celým jeho tělem s naléhavostí, která se téměř nedala ovládnout. Tony stiskl rty a potlačil svou touhu. Nebylo to snadné. Byl znechucený sám sebou, protože se mu nepodařilo vymazat křečovitý výraz z tváře ani ve chvíli, kdy uhnul stranou, aby se mohla Jessica v klidu otočit. Bylo to však ještě horší, protože když zařadil zpátečku, zaskřípěly pneumatiky corvety, jako kdyby se nějaký středoškolák předváděl před svou holkou. Tiše zaklel, přibrzdil a uvedl auto do pomalejšího pohybu.

Panebože, musí se začít kontrolovat. Během posledních tří let se snažil vyhrabat z psychické i finanční krize a posledních deset let nemilosrdně vymazával vzpomínky na Jessicu Summervillovou-Taylorovou. Právě se mu podařilo nasměrovat svůj život tím správným směrem. V žádném případě nedovolí, aby tato žena nabourala jeho nový životní styl.

Jessica by ani nemusela zaslechnout jeho tichou kletbu, aby poznala, že Tony lituje své nabídky zavést ji do Severní Karolíny. Ale nemohl svého návrhu litovat více, než ona litovala toho, že s ním souhlasila. Nyní, když už byla úplně vzhůru, snažila se marně potlačit pocity, které v ní jejich *skoro polibek* vyvolal. Tělem jí proudivl zvláštní neklid. Nedokázala si vzpomenout, kdy naposledy zažila podobné vzrušení. Utápěla se ve vůni jeho mokrého těla. Přestože se

ze všech sil snažila, nemohla odtrhnout oči od vlhkých kalhot, které těsně obepjaly jeho stehna, kdykoliv sešlápl spojku.

Jako kdyby toho, co dělalo její pobyt v autě téměř neúnosným, nebylo dost, zakručelo jí hlasitě v žaludku. Uvědomila si, že od snídaně nic nejedla. Byla tak zoufalá při hledání Alyx, že zapomněla na oběd, a příliš vyčerpaná, když čekala na Tonyho, aby myslela na večeři. Zoufalost a vyčerpání byly tedy příčinou jejího hladu. Naštěstí příjemné vrnění motoru přehlušilo zdaleka ne tak příjemné vrně– ní jejího žaludku.

Jessica se předklonila a zašmátrala pod sebou po kabelce. Měla v ní několik mentolových bonbónů. Ty jí budou muset stačit, než Tony zajede k nějaké benzínce, aby natankoval. Už se nemohla dočkat, až si bude moci koupit nějaký sendvič. Při prohledávání kabelky zjistila, že jí Alyx nepřipravila jen o kreditní kartu. Mentolové bonbóny také zmizely.

Skrz kapky deště dopadající na přední sklo se snažila vypátrat nějaký náznak civilizace. Třeba benzínovou pumpu. Nebo nějaký nonstop obchůdek. Nedělala si naděje, že by mohli narazit na nějakou přepychovou restauraci. Na to byli příliš daleko od hlavní silnice. Avšak jediné, co se před nimi rozprostíralo, byly černočerná tma a hory nejasně se rýsující po jejich levici.

Když její žaludek vydal další nepříjemný zvuk, zkřížila Jessica ruce na prsou a zůstala skloněná nad mapou. Tato pozice sice utlumila hladové kručení, ale také způsobila, že Jessica přehlédla několik ukazatelů. Po půl hodině jízdy potměnou krajinou začal Tony tušit zradu.

Zamračil se a zpomalil, aby mohl prudce odbočit. „Víš jistě, že se tudy dostaneme na silnici číslo jedenáct?“

Jessica nastavila mapu k tlumenému stropnímu světlu. „Asi jo.“

„Asi jo?“ Věnoval jí vyčítavý pohled. „Co se stalo s přeborníkem v navigování?“

„Hele, jestli sis nevšiml, venku prší a je tam neproniknutelná tma.“

Tony našel malé odpočívadlo a sjel s corvetou ze silnice. „Podívám se sám.“

Pootočil mapou rozloženou na jejím klíně a sehnul se těsně nad ni, aby mohl v tlumeném světle rozluštit značení silnic. Jessica se

přitiskla ke dveřím. Měla utkvělou představu, že se chystá složit hlavu do jejího klína. Jestliže si jejího snažení vzdálit se od něj povšiml, nedal to najevo. Potom přistrčil mapu zpět k ní.

„Podle mě míříme směrem k Skyline Drive,“ oznámil ledovým hlasem.

„A to je dobře?“

„Jestli se ti líbí představa jet stomílovým úsekem plným serpentín uprostřed noci, pak je to dobře.“

To není dobré. To určitě není dobré, pomyslela si v duchu.

„Vrátíme se?“

Chvilku nad jejím návrhem zapřemýšlel. „Ne. Natankoval jsem, zatímco jsi spala. Benzínu mám dost, takže můžeme pokračovat v cestě. Touhle cestou to bude asi tak o hodinu delší, ale zavede nás tam, kam potřebujeme.“

Jess odhodlaně zahнала vidinu šťavnatého sendviče a poručila svému žaludku, aby ztišil své soukromé koncertní vystoupení. Zabořila se hlouběji do sedačky. Byla připravena snášet svůj úděl až do té doby, než jim dojde benzín.

Jessičina snaha se téměř setkala s úspěchem, kdyby vynaložené úsilí nepřekazily její ledviny. Nezávisle na hladovém žaludku rozjely svoji vlastní kampaň, která jí měla jízdu ještě více znepríjemnit. Znovu se s nadějí zahleděla do temnoty před nimi. Představa, že by měla poprosit Tonyho, aby jí zastavil u nějakého keříku, pro ni byla *nepřijatelná*.

Když vyjeli z jedné ze zatáček, zahlédla Jess v dálce blikající neonové světlo. V duchu se začala modlit. Odříkávala každíčkou modlitbu, na kterou si vzpomněla a která by mohla vykouzlit zaprášenou benzínovou pumpu nebo malý horský obchůdek. Málem omdlela úlevou, když se blikající světlo změnilo v barevný nápis *Hilltop Haven*.

„Tony, můžeš tu zastavit?“

Zpomalil. Zkoumavým pohledem si měřil polorozpadlou budovu, která byla zastrčena pod vysokou borovicí. Zchátralé zdi byly deštěm zbarveny do šeda. Zblízka bylo patrné, že je to kombinace benzínové pumpy a pivního baru. Dosti pochybné benzínové pumpy a pivního

baru. I nyní, v příšerném počasí okolo půlnoci, přilákala velké množství zákazníků.

„To místo vypadá nebezpečně, Jess. Měli bychom radši pokračovat v cestě.“

„Tony, já *potřebuju*, abys zastavil.“

Podíval se na ni pohledem, který ona tak často věnovala své dceři. Najednou dokázala Alyx pochopit. Představila si všechny ty situace, kdy svou dceru netrpělivě napomínala, aby to ještě chvíli vydržela.

Už to nikdy neudělám, přísahala si.

Předpokládala, že toalety budou někde venku. Usuzovala tak ze šipek, které byly přišpendleny vedle vchodu do baru. Jakmile corveta zastavila na zanedbaném parkovišti, sáhla Jess po klice dveří a připravila se na útok větru a deště.

„Skočím dovnitř a přinesu kávu,“ řekl Tony. „Pospěš si. Tohle místo se mi opravdu nelíbí.“

Jessice se místo její poslední naděje také nezamlouvalo, zvlášť když pod proudy deště doběhla ke dveřím s cedulkou tak zrezivělou, že nevěděla, jestli je to toaleta pro ženy nebo pro muže.

Avšak ve stavu v jakém se právě nacházela, jí to bylo celkem jedno. Za nic na světě by neběžela na druhou stranu budovy, aby se přesvědčila, zda tam není ještě jedna toaleta. Celá promočená a zoufalá vzala za kliku. Doslova a do písmene vpadla do zatuchlé místnosti. Na stěně se snažila nahmatat vypínač. Když konečně rozsvítila, skoro si přála, aby byla místnost opět zahalena milosrdnou tmou.

„Fuj!“

Privítalo ji skvrnité zrcadlo, zrezivělé umyvadlo a přeplněný odpadkový koš. Každíčký centimetr špinavých zdí byl vyzdoben barevnými obrazci a sprostými nápisy. Některé z výrazů byly tak hrubé, až Jess vykulila oči. Kdyby nebyla tak zoufalá, otočila by se na podpatku a vyběhla ven. Protože však nechtěla své utrpení dál prodlužovat, pustila se rychle do nesnadného úkolu. Potom dvěma prsty šitlivě otočila kohoutkem a umyla si ruce, které si otřela do pomačkaných plátěných šortek. V zrcadle kriticky zhodnotila svůj ucouraný zevnějšek a natáhla ruku ke klice.

Někdo ji však předešel. Dveře se zprudka rozevřely. Jessica se tak vylekala, že couvla o několik kroků zpět.

Obézní muž, jehož postava se nelichotivě rýsovala ve dveřích, se také lekl. Chvilí na ni jen tak zíral. Baseballovou čepici měl otočenou kšiletem vzad. Kostkovaná košile zdůrazňovala velikost pivního břicha. Stál tam jako opářený.

„Promiňte,“ zamumlala Jessica a snažila se kolem něho rychle protáhnout.

O krůček poodstoupil, ale potom se zálibně zadíval na její nahé nohy. Rychle jako had vymrštil ruku, zapřel se o futra dveří a zahradil jí cestu ven. Po tváři se mu rozlil oplzlý úsměv. Všimla si, že mu chybí několik zubů.

„Ale, ale. Nemusíš hned utíkat. Rád se s tebou o tenhle pokojíček podělím.“

Jess se zašklebila odporem, když k ní dolehl jeho smradlavý pivní dech. Instinktivně od něj odvrátila hlavu. „Radši půjdu.“

„No tak.“ Udělal krok vpřed a svou mohutnou postavou zabarikádoval dveře. „Máme to tu celé pro sebe, zlatíčko. Trochu se spolu seznámíme, jo?“

„A co když ne?“

Tonyho hluboký hlas zazněl někde ze tmy za tlust'ochem. Jessice spadl kámen ze srdce.

Její úleva se však brzy změnila v strach. Ta lidská hora masa se totiž prudce obrátila k Tonymu. Tlust'och si vyzývavým pohledem měřil promočeného Tonyho s kalíšky kávy v každé ruce. Potom zastrčil palce do poutek svých špinavých kalhot a začal se kolébat na podpatcích.

„Jestli sis nestačil všimnout, tak tu je obsazeno, chlapečku.“

„Jestli sis nestačil všimnout, tak ta dáma uvnitř by se ráda dostala ven.“

„Proč myslíš? Co když tu spolu máme něco rozdělanýho? Co pak?“

„A co když jsi toho moc vypil? Nech ji odejít.“

„Chceš mě k tomu donutit?“

Tony pokrčil rameny. „To nebyl můj úmysl, ale jestli to jinak nepůjde, budu muset změnit názor.“

„Tak takhle?“ S úšklebkem na tváři si tlust’och povytáhl kalhoty.
„Tak to asi budeš muset změnit názor.“

Jessica byla k smrti vyděšená opilcovou bojovnou náladou. Horečně se snažila vymyslet něco, čím by zabránila blížící se rvačce.

„Počkejte!“

Zhluboka se nadechla a znovu se snažila protáhnout kolem páchnoucího obra. Když se jí to nepodařilo, zapřela se oběma rukama do jeho zad a zatlačila.

Tlust’och se zapotácel a řítil se přímo na Tonyho. Kelímky s kávou vyletěly Tonymu z ruky a oba dva muži se skáceli k zemi. Konečně mohla projít dveřmi.

ČTVRTÁ KAPITOLA

Šokované sledovala náhlý výbuch násilí. Jessica uskakovala ze strany na stranu, aby se vyhnula zuřivým rváčům.

Nemohla tomu uvěřit! Zpočátku byla odhodlaná nedotknout se v té páchnoucí místnosti ani jedné věci. A najednou se ocitla uprostřed bitky!

Ve tmě a neutuchajícím dešti nabyla přesvědčení, že Tony rozdává rány, jak jen to jde. Avšak surové dunění pěstí dopadajících na lidská těla spolu se zvířecími výkřiky ji pořádně vyděsily. Několik dlouhých vteřin přemýšlela, co udělat. Potom se vrátila na toaletu a horečně pátrala po nějakém předmětu, který by Tonymu mohl usnadnit nerovný boj.

Jediné, co jí padlo do oka, byla zrezivělá plechovka saponátu schovaná za záchodovou mísou. Byla velká, těžká a pravděpodobně nikdy nepoužitá – soudě podle stavu toaletní mísy. Popadla ji a pospíchala zpět. Vrátila se ve chvíli, kdy se opilec vydrápal na kolena a uvěznil Tonyho pod svým mohutným tělem. Zvedl pěst. Sám sebe povzbuzoval bojovným chrochtáním, sbíral sílu k rozhodujícímu úderu.

Jessica vymrštila plechovku pomocí obou dlaní právě v okamžiku, kdy se Tonymu s vypětím všech sil podařilo nadzdvihnout horní část těla a tlust'ocha ze sebe setřást. Plechovka, původně namířená na opilcovu hlavu, se prudkým nárazem do jeho zad otevřela. Oba muži se okamžitě ocitli v husté mlze bílého prášku. Odražená plechovka putovala vzduchem dál, až dunivě dopadla na tlust'ochovu bradu.

Tony se zvedl ze země. Bílý prášek na jeho oblečení se díky dešti brzy změnil v tekuté těstíčko. Dlaní si otřel obličej a nechápavě zíral na bílou hustou kaši. Tázavě se podíval na Jess.

„Co to, sakra, je?“

„Ajax,“ odpověděla. Srdce jí ještě stále divoce bušilo. Nikdy předtím se nepřipletla do žádné rvačky a pevně věřila, že se to nebude opakovat.

„Čistič na toaletní mísy,“ dodala na vysvětlenou, když na ni Tony pořád tak nevěřícně zíral. „Nic jiného jsem tam nenašla.“

Tony tiše zaklel a zavrtěl hlavou. Jessica zaslechla jeho kletbu. Zamračila se. Takhle si vděčnost nepředstavovala. Vždyť svým zásahem zneškodnila opilého tlust'ocha alespoň na tak dlouho, aby se Tony stačil vzpamatovat.

Obr v tu chvíli přišel k sobě. Ve rvačce ztratil svou baseballovou čepici. Ryšavé vlasy měl nyní připlácnuté k hlavě jako mokrou slámu. Jeho těsná košile byla celá od bláta. Udýchaně hekal a rukama si otíral obličej. I on zůstal nechápavě zírat na bílé lepidlo, které se zachytilo na jeho dlaních.

„Co to, sakra, je?“

Jess ignorovala Tonyho posměšné odfrknutí. „Čistič na toaletní mísy,“ vysvětlila mu nevzrušeným hlasem. „Měl byste si dát pozor, aby se vám to nedostalo do očí.“

Tlust'och vypustil z úst tak jadrnou nadávku, až Jessica zalitovala, že se mu bílý prášek nedostal až do pusy.

„Radši si dávejte dobrou pozor,“ vrčel vztekle. „Místní lidi nemají rádi zazobaný turisty.“

Tony si otřel ruce do kalhot a vykročil směrem k poraženému rváči. Měl v úmyslu vyhlásit příměří. „Hele, já jsem Paretti. Tony Paretti. Co bys řekl tomu, abychom zakopali válečnou sekeru?“

Napřáhl ruku, aby mu pomohl vstát ze země. Zrzavý surovec ji však vztekle odstrčil.

„Co kdybys šel do pekla,“ zasyčel a vydrápal se na nohy. „Nepotřebuj u pomoc, a zvlášť ne od bejvalýho závodníka, kterej ani neumí udržet svoje fáro na dráze.“

Jess po té kruté urážce poklesla čelist. Tony nic neříkal, ale jeho výhrůžné přimhouřené oči donutily opilce k ústupu. Hřbetem jedné ruky si otřel zakrvácený nos a zmizel za rohem oprýskané budovy. O několik vteřin později zaslechli Jess a Tony zvuk nastartovaného motoru. Hlasitý skřípot pneumatik oznamoval spěšný odjezd staré dodávky.

„Konečně je pryč,“ zamumlala Jess.

„Taky bychom odtud měli zmizet,“ řekl Tony. „Tvého přítele by mohlo napadnout přivolat si na pomoc své kumpány –“

„Není to můj přítel!“

„– a vynutit si odvetu,“ dokončil Tony pesimisticky.

Při té představě naskočila Jessice husí kůže. Jedna rvačka za noc jí bohatě stačila.

„Nejdřív ze sebe spláchnu tuhle špínu,“ řekl Tony stroze, „a pak vyrazíme.“

Vstoupil do zašlé koupelny. Jessica ho následovala. Tony otočil kohoutkem a začal zbavovat ruce a obličej bílého nánosy.

„Proč si, proboha, zahráváš s takovým tupcem?“ zeptal se s hlavou skloněnou nad umyvadlem.

„Já jsem si s ním nezahrávala,“ bránila se rozhořčeně. „Jenom jsem si zašla na toaletu.“

„Aha.“ Zhnuseně se zadíval na špinavý ručník a raději si otřel obličej cípý košile, kterou vytáhl z kalhot. „Na pánskou toaletu.“

Jessica se chvíli nezmohla na žádnou odpověď. Fascinovaně se dívala na jeho ploché břicho a svalnatou hrud'. Znamý, dávno zapomenutý pocit ji zasáhl jako šíp. Kolikrát viděla Tonyho Parettoho svlečeného do půl těla, jak se sklání nad otevřeným motorem Čísla čtrnáct? Kolikrát přejela dlaněmi po horké pokožce, pod níž se rýsovala jeho žebra? Kolikrát drobnými pohyby svých prstů pročesávala jemné chloupky na jeho hrudi? Kolikrát ji jeho vášnivé polibky málem přivedly k šílenství?

Zatřásla hlavou. Pála si, aby ten pocit zmizel. Všechno je to přece minulost. A současnost jí naložila na ramena tolik starostí, že je stěží unesla.

„Neměla jsem tušení, že to jsou pánské toalety. Upřímně řečeno, v tu chvíli mě to ani moc nezajímalo.“

„Dobrá, ale až příště vpochoduješ na pány a vzbudíš nezkrotitelný chtíč v nějakém mužském návštěvníkovi, měla bys počítat s možnými následky.“

„Nezkrotitelný chtíč!“ prskala Jessica.

Ani si nedokázala vzpomenout, kdy naposledy použila rtěnku. Vlasy měla zplhlé a zmuchlané vlhké oblečení jí také zrovna nepřidávalo na kráse. Představa, že by v tomto stavu mohla přitahovat nějakého muže, byla absurdní.

„Teď bych neupoutala ničí pozornost, ani kdybych se o to sebevíc snažila. A to nedělám,“ řekla ledovým hlasem. „Ten chlap byl namol.“

Tony s jejím názorem očividně nesouhlasil. S hlasitým bručením si zastrčil košili zpátky do kalhot.

„Děláš si legraci?“

Pozorně se zadíval na její tvář, hrdlo, tělo. Jess strnula pod jeho zkoumavým pohledem.

„Ty nemáš ani ponětí o tom, jak sexy právě vypadáš?“

„Sexy? Ty ses zbláznil.“

Bud' se opravdu zbláznil, nebo přišel o zdravý rozum v té rvačce, rozhodla se Jess. Přesto se neubránila vzrušenému zachvění, když jí jednu ruku položil na hrdlo. Palcem jí jemně zatlačil na bradu a natočil tak její tvář k proudu tlumeného světla.

„S mokřými uhlazenými vlasy nevypadáš starší než tvoje dcera. Navíc je to sexy,“ řekl zastřeným hlasem. „Strašně sexy.“

Jess cítila, jak bradavky pod její vlhkou halenkou tvrdnou vzrušením. Pod Tonyho spalujícím pohledem se jí začal stahovat žaludek.

„Já nejsem... Já nemůžu být...“

I kdyby se snažila sebevíc, nedokázala by ze sebe vypravit už ani slovo. Vlastně ani nevěděla, co chtěla říct. Skutečnost, že jí Tony právě přejížděl palcem po spodním rtu, také nepřispěla ke zlepšení jejích vyjadřovacích schopností.

„Jaká nemůžeš být, Jess?“

Tony si uvědomoval, že dělá pořádnou hloupost, když se jí dotýká. Věděl, že adrenalin nahromaděný v jeho krvi je následek nedávné rvačky. A přesto se od ní nedokázal odtrhnout, i kdyžby chtěl... Tentokrát se o to však ani nepokoušel.

Vnitřek jejích úst byl sametový, měkký, horký a vlhký. Ovládla ho silná touha políbit ty neodolatelné rty. Jenom jeden polibek, sliboval si v duchu. Jenom jeden. Tony se chtěl ujistit, že dívka, kterou kdysi miloval, už dávno neexistuje v této smyslné dospělé ženě.

Bylo mu jasné, že zvolil špatné rozhodnutí, jakmile se svými ústy dotkl jejích rtů. Oheň, který v sobě celá ta léta dusil, se znovu pomalu probouzel k životu. Postupně sílil. Stačilo několik vteřin a oheň se proměnil ve šlehající plameny. Ani si nestačil uvědomit, že prohloubil jejich polibek a přitiskl Jessicu ke svému tělu. Potom zaslechl její

zasténání. Nebo své vlastní zasténání? V tu chvíli nedokázal s přesností určit, kdo z nich vydal ten přidušený zvuk.

Když se odtáhl, každíček sval v jeho těle byl napjatý. Jessica k němu mlčky vzhlížela. Její rty, ty plné smyslné rty, jejichž dotek ještě stále cítil na svých ústech, se chvěly.

Bože! Co to udělal? Jessica vypadala, jako by se měla každou chvíli znovu rozbřechet. A kdo by se jí divil? Vždyť jsem na ni zaútočil stejně nevybíravě, jako ten obr v baseballové čepici, nadával si v duchu. Připadal si jako ten největší hrubián a necita pod sluncem. Nechal sklouznout svou ruku z jejího hrdla.

„Promiň,“ omluvil se odměřeným chraplavým hlasem. „Byla to chyba.“

A hodně velká chyba. Díky této ženě přišel před deseti lety téměř o rozum. Musí být úplně blázen, když ji chce znovu líbat. A znovu. A...

„Ano, to byla,“ souhlasila. Její hlas zněl rozechvěle a zastřeně.

Tony si jednou rukou prohrábl vlhké vlasy. Sebral všechnu svoji odvahu a podíval se jí do očí. Našel v nich zmatek a paniku. Vyděsilo ho to. Nemyslel, že by se mohl cítit ještě hůř než nyní, ale mýlil se. Pocit naprostého selhání se dostavil v okamžiku, kdy Jessica vystrčila bradu a roztřeseným hlasem ho informovala, že oba jen maří čas.

„Souhlasila jsem, abys jel se mnou, jen proto, že chci najít Alyx co nejdříve,“ připomněla mu. „Jestli nemáš nic proti, měla bych tu cestu ráda za sebou.“

Tony měl stejné přání. Nejenomže byl stále otřesený z prudkých úderů tlustých pravačky, ale nedokázal přestat myslet na Jessičina hebká ústa. Pocit viny a neústupná touha, kterou se marně snažil potlačit, proudily jeho tělem, když přeskakoval kaluže, aby se dostal ke své corvetě.

Několik metrů od zabláceného auta se prudce zastavil. Pocit viny a neústupná touha se náhle vypařily jako pára nad hrcem.

„Sakra!“

Jess sebou trhla. Výraz jejích očí svědčil o tom, že si už nenechá nic líbit.

„Co se zase stalo?“

„Tvůj přítel nám tu nechal dárek na rozloučenou.“

„Už jsem ti jednou řekla, že to *není* můj – Ach, ne!“

Zděšeně zírala na splasklé pneumatiky. Byly proříznuté. Všechny čtyři.

„Počkej tady pod tou stříškou,“ přikázal jí Tony stručně. Nemohl uvěřit vlastní hlouposti. Něco podobného měl přece od takového člověka očekávat. Vztekle vrazil do baru, aby si promluvil s majitelem.

Jessica se vmáčkla pod okapovou stříšku a čekala na Tonyho. Děšť mezitím trochu ustal. Konečně se Tony i s majitelem objevil ve dveřích baru, ale jiskřička naděje, kterou v sobě Jessica živila, okamžitě pohasla, když viděla, jak starší muž vrtí hlavou.

„Ne. Nemám tu žádné pneumatiky, které by pasovaly na tohle autíčko. Tady v okolí se podobný model jen tak nevidí.“

„Úžasné,“ zavrčel Tony zklamaně.

„Jestli máte v autě telefon, měl byste zavolat odtahovou službu,“ radil Tonymu majitel baru. „Než se sem dostanou, bude to chvíli trvat, ale máme otevřeno až do čtyř do rána. Můžete počkat uvnitř.“

Při představě několika příštích hodin strávených v přítomnosti návštěvníků pochybného baru naskočila Jessice husí kůže. Odlepila se ze svého útočiště a vykročila směrem k diskutujícím mužům.

„Máte auto k pronajmutí?“

„Počkat!“ Tonyho nesouhlasný výkřik se rozlehl temnou nocí. „Ani za nic tady nenechám stát svoji corvetu bez dozoru.“

„Neprosím se tě o to, abys tady svého miláčka nechal samotného,“ odpověděla sžíravě ironickým hlasem. „Klidně si tu s ním zůstaň. Já budu pokračovat v cestě bez tebe.“

Teprve po tom, co pronesla svůj malý proslov, si Jessica uvědomila, že u sebe nemá dost peněz ani na šálek kávy, natož na pronajmutí auta. Výsměšný pohled, kterým ji Tony obdařil, byl jasným důkazem toho, že stejná myšlenka napadla i jeho. Než se však zmohl na nějakou ironickou poznámku, poškrábal se majitel baru na hlavě.

„Můžete si pronajmout Bessie. Není to sice žádná krasavice, ale je celkem spolehlivá.“

Jessica se podívala směrem, kterým starší muž ukazoval, a zjistila, že Bessie je staříčkový sedan. Každý nárazník byl natřen jinou barvou.

Za jiných okolností by takovou nabídku bez rozmýšlení odmítla. Byla však hnána touhou najít Alyx a v žádném případě nechtěla strávit ani o minutu déle na tomto hrůzném místě. S tázavým pohledem se obrátila k Tonymu. Nemusela se ani ptát na jeho názor. Mohla si ho totiž přečíst v jeho očích.

„To není zrovna dobrý nápad.“

„A mně se zase nezamlouvá představa, že bych čekala na odtahovou službu mezi zákazníky tohoto baru,“ řekla Jess upjatě.

S kamenným výrazem ve tváři se Tony obrátil ke staršímu muži. „Víte jistě, že tahle věc jezdí?“

„Jako Superman. Ale jestli nemáte zájem...“

„Já to беру,“ pospíšila si Jess s odpovědí. „Tedy, jestli mi můj přítel půjčí dost peněz na pronajmutí a natankování plné nádrže.“

„Neříkej hlouposti,“ napomenul ji její „přítel“ ostře. Zašmátral v kapse a vytáhl peněženku. „Kolik to bude stát na dva dny?“

„Stovka by měla stačit.“

„Sto dolarů?!“

„Na den,“ upřesnil majitel svůj požadavek a na tváři se mu objevil arogantní úsměv. „A platí se předem.“

Tony se zlostně zamračil. Tohle bylo jasné vydírání. Přesto podal muži čtyři bankovky. „Divím se, že nechcete další tisícovku jako zálohu na možné škody.“

„Když vidím, jak vám záleží na vaší corvetě, je mi jasné, že přivezete moji starou Bessie zpátky.“

„Tak v tom máte pravdu.“

Tony se v duchu pomodlil, aby tu po návratu svoje auto opravdu našel. Jessicou projel osten viny, protože donutila Tonyho opustit svého milovaného veterána. Musela si však přiznat, že jí spadl kámen ze srdce. Ve skutečnosti si totiž nedokázala představit, že by řídila tohle monstrum sama po klikatých horských silnicích. Potlačila výčitky svědomí i mírné zachvění těla, které způsobil Tonyho dotyk, když uchopil její paži, aby ji nasměroval k pronajatému vraku.

Tony se posledním úzkostlivým pohledem rozloučil se svou corvetou, nasedl do starého auta a otočil klíčkem v zapalování.

Bessie potvrdila Tonyho nejčernější obavy již během prvních pěti ujetých mil. Staříčkový automobil možná býval kdysi na silnici jednička

a ani dnes by nebyl k zahoeení, ale to by ho musel někdo již před deseti lety kompletně odstojit a investovat do jeho rekonstrukce. Opotřebovaný motor nerytmicky odkašlával, jako kdyby měl souchotiny. Zrezivělá karoserie se výhrůžně otřásala. Za zvukové efekty, které doprovázely otáčení volantu, by se nemusel stydět ani symfonický orchestr. Jedinou devizou té hromady plechu byly pneumatiky, na kterých byl ještě celkem slušný vzorek. To byl také jeden z hlavních důvodů, proč Tony pokračoval v cestě.

Dalším důvodem byla nechuť vystavit Jessicu lačným zvědavým pohledům zákazníků Hilltop Haven. Svůj ochranný postoj si Tony vysvětloval jednoduše. Každý muž by se přece zastal ženy, která by se ocitla v podobné situaci. Ani svou sestru Angelu by Tony nenechal v tak pochybné společnosti, přestože si byl jistý, že Angela by byla schopná odkázat vlezlé „nápadníky“ do patřičných mezí i bez jeho džentlmenské pomoci. Přesvědčil se o tom i její manžel Jack.

Tony se pousmál, když si vzpomněl na dobu, kdy Angela a Jack prchali před zabijáky, které najala jedna velká farmaceutická firma, jejíž nelegální praktiky se chystal Jack veřejně odhalit. Tony jel za svou sestrou až na východní pobřeží Marylandu, kde se ukryla u strýčka Guida.

Tony si ještě dnes dokázal vybavit svůj strašlivý vztek, když zjistil, že Jack zatáhl Angelu do postele. Kdyby v tu chvíli zachoval chladnou hlavu, určitě by mu došlo, že to byla spíš Angela, která vlákala Jacka do hnízdečka lásky. Jeho horká italská krev v něm okamžitě vzpěnila, byl zlostí bez sebe. Ale potom si všiml vášně v Angeliných očích a... Uvědomil si, že jí vlastně závidí.

I on jednou miloval a v srdci cítil stejnou vášeň.

Jen jednou.

Pevně stiskl popraskaný plastový volant. Už ani nevnímal jeho skřípání. Po očku se podíval na ženu sedící vedle něj. Od okamžiku, kdy opustili Hilltop Haven ještě nepromluvila. Dokonce se na něj ani nepodívala. Ruce měla pevně sepnuté v klíně, pozorně sledovala úzkou silnici klikatící se před nimi.

Proč ji, prokristapána, políbil? Mísila se v něm lítost se zklamáním. Proč ho tolik bolí poznání, že ho opustila, aby porodila dítě jinému muži?

Neměl právo nenávidět ji za její rozhodnutí. Kdyby nastala opačná situace, nechtěl by, aby mu Jess zapřela vlastní dítě. Tahle malá nebojácná Alyx mohla být klidně jeho dítětem. Nebylo by to ani tak těžké. Stačilo, kdyby na Jess trochu víc naléhal... kdyby své touhy po vítězství, která byla jeho hnacím motorem při závodění, využil k tomu, aby Jess vlákal do postele. Byla tehdy tak mladá... tak zamilovaná.

Tonyho mysl byla nyní pod přímou palbou vzpomínek. Nedokázal je zastavit. Neměl proti nim žádnou účinnou obranu. Před očima se mu rýsovala Jess – sičina usměvavá tvář. Představil si zaprášenou závodní dráhu. Vzpomněl si na svou posádku s rukama od motorových olejů, která se bavila jeho snahou okouzlit Jess Summervillovou. Milovala ho. Už o tom nepochyboval. Dala mu své srdce a Tonyho při té vzpomínce zaplavila vlna lítosti. Byl to totiž on, kdo na poslední chvíli couvl. Byl to on, kdo navrhl, že by měli počkat až do svatební noci.

Krucí! Ta jeho staromódní výchova! Kdyby se mu ještě někdy poštěstilo mít Jess na dosah ruky tak jako tehdy, určitě by neudělal znovu stejnou chybu.

Ta myšlenka se vynořila odněkud z tajných koutů jeho mysli. Její intenzita ho šokovala. Stiskl volant takovou silou, až si myslel, že umělá hmota praskne.

„Před námi je nějaký ukazatel,“ zamumlala Jess a její tichý hlas přivedl Tonyho zpět do reality. „Trochu zpomal, ať ho stačím přechít.“

Tony sešlápl brzdový pedál. Až do této chvíle se na Bessieiny brzdy nemusel spoléhat, protože do zatáček vjížděl velmi opatrně a navíc zatím jeli stále do kopce. Nyní se však situace změnila. Silnice se znenadání začala stáčet dolů. Bessie nabírala rychlost. Pronikavý zvuk skřípějících brzd byl jedinou odpovědí na Tonyho snahu zpomalit staříčkový automobil. Ujeli přibližně míli a Tonymu se vůbec nelíbila rychlost, kterou se řítili.

„Tony, zpomal,“ požádala ho Jess ještě jednou. „Nemůžu přechít –“

„Sakra!“

Po Tonyho nadávce to s Jessicou hodilo ze strany na stranu. Další slova jí uvízla v hrdle. Uviděla totiž Tonyho, jak doslova stojí na brzdovém pedálu.

„Co se děje? Tony! Co se děje?“

Rysy Tonyho tváře byly v tu chvíli jako vytesané z kamene. Snažil se udržet auto na silnici. „Jess, máme tu problém.“

Ztěžka polkla. „Problém?“

„Nefungují nám brzdy.“

„Cože?“ vykřikla.

„Asi prasklo brzdové lanko.“

Brzdové lanko je z gumy. Změny počasí musely na tak starém autě vykonat své. Sakra, měl jsem počítat s tím, že ten starý krkoun z Hilltop Háven lanko v životě nevyměnil! nadával si v duchu Tony.

Jessica zděšeně zírala na silnici. „Chceš říct, že tuhle věc nedokážeš zastavit?“

„Pokouším se o to.“

Tony zařadil druhý rychlostní stupeň. Auto zaskřípělo hlasitý zoufalý protest. Tony chladnokrevně ignoroval Bessieinu bolest a znovu podřadil, tentokrát na jedničku. Bessie strašlivě zakvílela. Ten nesnesitelný zvuk se mu zarýval do mozku. Konečně však trochu zpomalili. Jenom trochu.

„Teď se drž! Zkusím bezpečnostní brzdu.“

Levou nohou sešlápl menší brzdový pedál až k podlaze. Téměř okamžitě se vnitřek auta zaplnil dusivým kouřem. S usazenými očima a semknutými rty držel Tony oba brzdové pedály u podlahy a snažil se ovládnout řízení. Jessica se rozkašlala. Šmátrala po klíče od okýnka. Popraskané sklo šlo stáhnout jen o několik centimetrů.

„Nezastavujeme,“ procedil Tony mezi zuby. „Na tak kluzké silnici se už moc dlouho neudržíme.“

Jessičin hlas ovládla panika.

„Co budeš dělat?“

Tony už v duchu předem probral všechny možnosti a věděl, že mu zbývá jediné řešení. „Musím najít místo, kde bych mohl Bessie obrátit do protisměru. Potřebuju ji dostat čumákem do kopce.“

Bude to zoufalý pokus. Bessie nabírala každou vteřinou větší rychlost. Stal se z ní těžký ocelový tank. Možná ji dokáže otočit o sto osmdesát stupňů... a možná ne. Možná sjede ze silnice a oni se zřítí ze skály, na které byla silnice vybudována.

Kdyby byl Tony v autě sám, neváhal by ani minutu. Bessie se řítila takovou rychlostí, že bylo jen otázkou vteřin, než vybočí ze silnice. Věděl, že otočit ji do protisměru je jejich poslední šance.

Na dlaních mu vyrazil studený pot. Po pravé straně lemoval silnici strmý sráz a vlevo se tyčila vysoká hradba hor. To Tonymu nedávalo příliš prostoru na manévrování. Jestli otočí auto příliš ze široka, může se stát, že ta strana, kde sedí Jess, narazí do skály. Když se bude snažit o prudkou otočku, není vyloučeno, že se auto otočí o více než sto osmdesát stupňů a oni se zřítí ze skály.

Při představě, že by Jess nemusela tuhle smrtelně nebezpečnou jízdu přežít, se mu udělalo zle. Na vteřinu odlepil oči od silnice a podíval se na ni.

Musela vycítit jeho beznaděj. Tvář měla bílou jako křída. A potom – nemohl tomu uvěřit – se usmála. Tony si byl jistý, že má halucinace. Ale když se podíval znovu, ten slabý nejistý úsměv z její tváře nezmizel. V tu chvíli mu připomněla mladičkou usměvavou Jess, kterou kdysi znal. Ten pohled ho vzal u srdce.

„Jestli někdo dokáže zkrotit tuhle bestii, pak to jsi ty, Paretti.“

Skoro to dokázali. Na kratičký okamžik, který zůstane v Jessičině paměti až do konce života, byla přesvědčená, že to zvládnou.

Tonymu se zatím dařilo udržet auto na kluzkém asfaltu. Celou tu dobu horečně pátral po nějakém místě, kde by se mohl pokusit o nebezpečný akrobatický kousek. Jess si připadala jako na splašeném vozíku horské dráhy. Konečně Tony uviděl místo, které připomínalo silniční odpočívadlo. To vyhovovalo jeho záměru. „Drž se!“

Dlouholeté zkušenosti ze závodní dráhy mu pomohly celou akci správně načasovat. Bessie byla ještě asi deset metrů od otevřeného prostoru, ale Tony už prudce trhl volantem. Těžké vozidlo se začalo otáčet. Vypadalo to, jako kdyby se předek vozu zastavil na jednom místě, zatímco zadní část letěla po silnici v širokém oblouku. Stromy a žulové skály se vynořily ze tmy a Jessica měla pocit, že se k nim blíží smrtelnou rychlostí. Když zadní nárazník olízl tvrdou skálu, stálo ji hodně přemáhání, aby potlačila ustrašený výkřik.

Potom se ocitli zpět na silnici, ale tentokrát mířili čelem do kopce. Bessie sice ještě sjížděla dolů, její tempo se však s každým metrem zpomalovalo.

„Dokázal jsi to!“

Jessičin radostný výkřik zazněl právě ve chvíli, kdy pravá zadní pneumatika hlasitě praskla. Bessie vytrvale bojovala proti Tonyho ocelovému stisku, kterým svíral volant. Poskakovala po silnici jako beznohý opilec.

„Ještě se drž!“

Jess nepotřebovala jeho hlasitou výstrahu, aby věděla, že ještě nepřekonali to nejhorší. Přední světla auta zmateně pročesávala noční temnotu. Bočním okénkem zahlédla Jessica, jak se auto řítí na kovová svodidla. Blížící se mohutné větve statných borovic také nevěstily nic dobrého. Zavřela oči a myslela na Alyx. Potom slyšela, jak kovová svodidla praskají pod vahou neovladatelného vozidla.

PÁTÁ KAPITOLA

Jess tomu nemohla uvěřit. Musel se stát zázrak. Jak jinak by bylo možné vysvětlit, že se ani jednomu z nich během pětivteřinové hrůzostrašné jízdy po strmém horském svahu nic nestalo?

Než se Bessie zřítila ze srázu, ztratila něco ze své rychlosti, takže auto klouzalo dolů jako sánky. Křoviska a kameny škrábaly o podvozek. Mladé stromky divoce šlehaly do kapoty. Nakonec Bessie zajela do skupinky dospělých statných borovic.

Tony naposledy prudce zatočil volantem. Bessie se zakymácela jako mohutný koráb na neklidném moři a narazila bokem do starého dubu. Levý přední nárazník zarachotil a prohnul se, jako kdyby byl z modelíny. Chladič zasyčel a začal prskat vroucí tekutinu.

A potom všechny zvuky utichly jako mávnutím kouzelného proutku.

Jess zůstala zapřená dlaněmi o palubní desku. Nemohla uvěřit tomu, že je Bessie konečně v klidu. Nemohla uvěřit tomu, že ohlušující rachot vystřídalo neproniknutelné ticho.

„Je ti něco?“

Tony uchopil Jess za paži a odtrhl ji od palubní desky, které se ještě stále držela neuvěřitelnou silou.

„Jess! Jsi v pořádku?“

Nedokázala ze sebe vysoukat ani slovo. Připadalo jí, jako kdyby z ní právě prožitá hrůza vysála všechn život. V plicích jí nezůstalo ani dost vzduchu na to, aby tiše zasténala. Sebrala všechny svoje síly a kývla hlavou. Doufala, že Tony tento nepatrný pohyb zahlédne i v černočerné tmě, která je obklopovala.

Tony ulehčeně vydechl a přitáhl ji k sobě do náručí. Jess se opřela hlavou o jeho hrud'. Cítila splašený tlukot jeho srdce. Věděla, že stejně rychle bije i její srdce. Přibližně dvě až tři vteřiny vstřebávala ten nepravidelný rytmus, vlhkost jeho košile i zvláštní vůni saponátu, která ulpěla na jeho oblečení. Potom Tony nahmatal kliku od dveří auta.

„No tak, zlato. Měli bychom z toho auta vypadnout co nejdřív.“

Když ramenem vyrazil zablokované dveře, zmuchlaná kovová kastle bolestně zaskřípala. Pomohl Jess ven z auta. Půda pod jejich nohama byla mazlavá a Jess dělalo potíže udržet rovnováhu na strmém kopci. Tony ji objal okolo pasu a doslova ji vlekl mezi stromy a trnitými keři, které ji škrábaly do tváře, až k mohutnému balvanu bezpečně vzdálenému od trosek auta. Opřel ji zády o studený kámen.

Stáli vedle sebe a těžce oddychovali. Zatímco si chladná temnota udržovala nadvládu nad krajinou, jim v žilách pulzovala splašená horká krev. Mohlo uplynout asi tak pět nebo deset minut, když se Tony odlepil od balvanu.

„Už to nevybouchne. Zůstaň tady.“

„Počkej!“ Jess ho popadla za košili. Tím zbrklým gestem mu ji vytáhla z kalhot. „Kam jdeš?“

„Mám v autě telefon, Jess. Musím pro něj dojít a zavolat pomoc.“

Zdráhavě uvolnila pevné sevření. „Dávej na sebe pozor!“

Napadlo ji, jak směšná je její snaha nabádat k opatrnosti muže, který před lety málem přišel o život v hořícím autě. Jestli je někdo odborníkem na kritické situace spojené s havarovanými auty, pak je to Tony Paretti. Přesto o něj měla strach. Její srdce hrozilo vyskočit z hrudního koše a neuklidnilo se, dokud se Tony nevrátil zpět.

„Nemůžu ho najít,“ oznámil jí stísněným hlasem. „Ten zatracený telefon musel vypadnout z auta, když jsem vyrazil dveře. V takové tmě už ho nenajdu.“

Jazykem si olízla horní ret. „Co budeme dělat?“

Na chvíli se odmlčel, potom navrhl: „Mohli bychom se zkusit vydrápat zpátky na silnici a pak dojít pěšky do Hilltop Haven.“

V jeho hlase bylo zřejmé zaváhání, z čehož Jess usoudila, že se mu vyhlídka na šplhání do prudkého kopce a pětímílový pochod temnou nocí nezamlouvá o moc více než jí.

„A ta druhá možnost?“

„Můžeme zůstat v autě až do rána. Bessie je pevně zaklíněná mezi stromy. Neboj se, už se ani nehne.“

Jess zkřížila zimomřivě ruce na prsou. Nevlídná noční temnota na ni dotírala za všech stran. Vzduch byl nasycen těžkou vlhkostí. Napadlo ji, zda se ve zdejších lese potulují medvědi.

„Existuje třetí možnost?“

„O žádné nevím.“

„Tak hlasuji pro Bessie.“

Tony přikývl na souhlas. Uchopil ji za paži a pomohl jí přejít přes mazlavou hrbolatou půdu zpět k autu. Než vlezli do auta, vyzkoušel Tony ještě jednou jeho stabilitu tak, že se jednou nohou silně zapřel nejdříve o přední nárazník, potom o zadní. Bessie se ani nepohnula.

„Raději bychom si měli vlézt dozadu,“ řekl Tony, když se ujistil, že budou v autě v bezpečí. „Je tam víc místa. Půjdu první.“

Než Jessica nastoupila do auta, ani si neuvědomila, jak moc je vrak nakloněný. Tony, který už byl uvnitř, ležel rozplácnutý na sedačce se zády opřenými o protější dveře. Když se Jessica začala opatrně soukat dovnitř, musela se přidržet rámu dveří, aby na Tonyho neupadla.

„Udělej si pohodlí,“ navrhl po chvilce rozpačitého mlčení. „Klidně se o mě opři.“

Stále se držela dveří, nechtěla připustit tak důvěrný dotek jejich těl, ale nebyla si jistá, jak dlouho v nepohodlné pozici vydrží. Chvilku trapného ticha přerušil Tonyho rozmrzelý hlas.

„Jess, proboha, já tě přece neukousnu.“

Jessičinu tvář zaplavila náhlá vlna horka. Přesně toho se totiž obávala. Díky právě prožité hrůzostrašné jízdě smrti ze strmého srázu měla pocit, že v jejích žilách nepulzuje krev, ale čistý adrenalin. Raději si ani nechtěla představit, co by s ní udělal důvěrný dotek jejich těl. Určitě by mezi nimi probleskla stejná jiskra, která mezi nimi v Hilltop Haven málem způsobila požár.

„Už jsem se ti omluvil za to, co se stalo na toaletě,“ řekl škrobeným hlasem, jako kdyby dokázal číst její myšlenky s dokonalou přesností. „Nebude se to opakovat.“

Chladně vyřčený slib zasáhl citlivé místo Jessičina srdce. Prokristapána, vždyť já vím, že se tu na mě nevrhne! zaúpěla Jessica v duchu. Na to jsou oba už příliš staří... Příliš se liší od lidí, kteří kdysi prožívali vášnivou lásku a trávili nekonečné hodiny ukryti v dílně Číslo čtrnáct potom, co ostatní členové Tonyho posádky odešli domů.

To však nevysvětluje skutečnost, že když se konečně uvelebila na jeho hrudi, všechny části těla, kterými se ho dotýkala, měla v jednom ohni. Nebo to, proč jemný vánek jeho dechu narážející na její spánek probudil k životu každíčký nerv v jejím vyčerpaném těle. Rozumné

důvody také neobjasňovaly, proč se jí sevřel žaludek, když přes ni Tony volně přehodil paži. Kam jinam si ji má asi tak položit? kárala se v duchu za svoji nepřiměřenou podezíravost. Má ji snad nechat po celý zbytek noci volně viset v mezeře mezi předními a zadními sedačkami?

Jak asi dlouho bude muset snášet intimně blízký dotek jejich těl?

„Máš ponětí o tom, kolik je hodin?“ zamumlala.

Zvedl ruku a podíval se na osvětlený ciferník svých hodinek. „Bude půl třetí.“

Kdy vlastně vystoupila z taxíku před jeho domem v Baltimoru? V půl osmé? V osm? V duchu se vrátila zpět. Ona a Tony spolu strávili šest a půl hodiny. Jessice to však připadalo, jako kdyby od té doby uplynulo několik týdnů.

Bylo to příjemné.

Tonyho paže na jejím těle byla ještě příjemnější.

Zrádné myšlenky rozbořily pracně vybudovanou hradbou, kterou v sobě vystavěla jako obranu proti nedobrovolné intimnosti. Netušila, odkud se berou. Bylo to však ještě horší – nedokázala je totiž zahnat ani usilovným přemýšlením o Alyx... o napjatém tichu, které je obklopovalo... o šňůře pohrom, která vyvrcholila nepohodlným *stanováním* na horském srázu. Zoufale se snažila vymyslet nějaké téma, jakékoliv téma, které by nemělo nic společného s hořkosladkými vzpomínkami na dávnou minulost.

„Na lístku, který mi Alyx nechala na stole, stálo, že tě viděla v televizi,“ nadhodila opatrně. „Asi to byl nějaký sestřih z dobročinné akce pro *Big Brothers* nebo něco takového.“

„Občas pro ně něco natočím,“ odpověděl Tony a jeho hlas zaduněl tichem jako blížící se hrom. „Je to dobrá organizace. Pomáhá dětem, které to opravdu potřebují.“

Na okamžik se odmlčel, ale potom pokračoval v tématu, které Jessica nakousla. „Scházím se s několika chlapci z Baltimoru. Jsou to hodní kluci, ale právě teď balancují na hraně. Snažím se je přetáhnout na svou stranu a ukázat jim svět z té lepší stránky. Neznají žádného dospělého muže, kterého by mohli požádat o radu, když jim teče do bot. Jistěže na ně doma čekají ustarané matky,“ dodal spěšně. „Ale

některé děti... kluci... asi potřebují cítit otcovskou autoritu, i když je to jenom jednou týdně.“

Jessice unikl hluboký výdech. „Tohle potřebují všechny děti. Dokud byla Alyx malá, myslela jsem si, že jí na světě nic nechybí. Ale když jí bylo okolo pěti let, začala si všimát toho, že ostatní děti mají tatínky. A od té doby se snažila upoutat pozornost každého muže, který se na mě podíval.“

„Scházela ses s hodně muži?“

Chvilí vstřebávala Tonyho otázku. Snažila se v ní najít nějakou skrytou narážku. Potom však usoudila, že jde jen o neškodný dotaz.

„Ne, moc ne. Chodila jsem do školy i do práce.“

Veškerou svoji pozornost jsem věnovala Alyx. Na hledání partnera jsem neměla ani čas, ani energii.“

Milosrdný černý plášť černé noci jí dodal odvalu položit stejnou otázku i Tonymu. „A co ty, Tony? Našel jsi někoho po... po Talledegu?“

„Máš na mysli ženu, kterou bych miloval tolik, abych se s ní oženil? Ne, Jess, nikdo takový se nenašel.“

Po jeho doznání by jí měl prostoupit pocit viny a bodavé lítosti. Ale Jessica znala Tonyho dost dobře na to, aby tak snadno uvěřila, že společně se zničením jejich lásky zničila i celý jeho život. Určitě čekal na jinou ženu, na tu *pravou* ženu, které by mohl věnovat vášeň, kterou během bouřlivých týdnů strávených s Jessicou musel držet na uzdě.

Tato myšlenka naplnila Jessicu podivnou melancholií. Přála Tonymu, aby si našel manželku. Bože, jak moc chtěla, aby našel opravdovou lásku.

„Pověz mi o Alyx,“ přerušil Tony ticho, které v autě nastalo. „Podle toho, co o ní zatím vím, předpokládám, že je to pěkný číslo.“

„Tak teď ses trefil do černého! To mi věř. Díky svému andělskému úsměvu by dokázala vymámit z jalové krávy tele. Ale na nic si nehraje. Je prostě taková. Má slunnou povahu... Tedy většinou. Občas si dokáže pořádně dupnout, našpulit rty a trucovat, dokud ji to neomrzí.“

„Prostě takové normální dítě.“

„Nevím, jestli je jako ostatní děti,“ povzdechla si Jess. „Neznám totiž žádné jiné čtyřleté dítě, které by bylo vyloučeno ze školky. Jestli

si dobře vzpomínám, pověstnou poslední kapkou bylo, když se rozhodla naučit ostatní děti střílet hrášek vidličkou do stropu. Tehdy jsem se rozhodla, že bude lepší, když budu pracovat doma.“

„Co vlastně děláš?“

„Vlastním a řídím firmu, která se zabývá přepisem dokumentů.“ Do hlasu se jí vloudila pýcha. „Začala jsem jako písarka. Aspoň jsme měli s Alyx z čeho žít, než jsem získala diplom z obchodního managementu. Hned zpočátku jsem v té práci viděla šanci pro ženy v domácnosti.“

Když se Jessica podívala zpět do minulosti, nedokázala pochopit, kde vzala tu odvalu, aby požádala banku o malou půjčku na rozjetí vlastního podniku. Koupila šest starších počítačů a zkontaktovala maminky, se kterými se seznámila na škole. Zakázky se začaly brzy hrnout tak rychle, že je málem ani nezvládly vyřídít. Do roka měla prosperující společnost. Do dvou let přijala dalších dvacet písarek a získala výhodné smlouvy s několika hlavními atlantskými zdravotnickými asociacemi. Včera nechala Alyx u sousedky a rozjela se za jedním svým klientem, aby s ním projednala další rozšíření nabízených služeb, když se její nepolepšitelná dcera rozhodla bez povolení odcestovat na sever.

„Bude mít domácí vězení až do konce života,“ rozčílila se Jess, a tak stočila téma rozhovoru zpět k Alyx. „Než se znovu posadí do autobusu, bude jí nejméně šedesát let.“

Pod zády ucítila, jak se Tony otrásá tlumeným smíchem. „Musíš ale uznat, že prokázala značnou dávku důvtipu, když se dostala až tak daleko.“

„Nezastávej se jí,“ napomenula ho Jess. „Jestli zjistí, že s ní jen trochu sympatizuješ, ochočí si tě jako štěně.“

„Tomu nevěřím,“ odpověděl s neochvějnou jistotou muže, který nikdy nevychoval dceru.

Tony se nadzdvihl, aby se žena v jeho náručí mohla pohodlněji opřít o jeho hrud'. Hlasem plným pýchy, lásky a malé dávky rozhořčení pokračovala ve výčtu Alvxiných husarských kousků. Tonymu se před očima zjevila miniaturní verze Jess s culíkem a obličejem posetým pihami. Ta představa byla jasná a bolestně živá. Napůl očekával, že se mu hrdlo stáhne přívalem hořkosti při myšlence

na dívku, která mohla být jeho dcerou, ale nic se nestalo. Jediné, co cítil, byla tichá radost z toho, že Jess měla Alyx, která jí pomohla překonat ztrátu manžela.

Minuty ubíhaly. Příval Jessičina brebentění se zpomalil, až přešel do ospalého mumlání. Temnota, která je obklopovala, začala žít svým vlastním životem. Hmyz bzučel a cvrlikal. Listy dubů ševalily ve větru. Mlha se protrhla a umožnila měsíčním paprskům prozářit tmavé koruny stromů.

Tony věděl, že než přijde svítání, měl by si promyslet, co bude dělat dál. Jako třeba najít ten zatracený telefon a přivolat pomoc. Vrátit se zpět do civilizace. Zachránit svoji corvetu. Kupodivu se však cítil spokojený tam, kde právě byl. Opíral se zády o dveře auta a vdechoval Jessičinu vůni. V jeho nitru se usadil pocit nesmírného klidu, který už léta nezažil.

Jeho poslední myšlenka před tím, než také usnul, byla, že by mu vlastně vůbec nevadilo, kdyby se z toho horského srázu nikdy nedostali.

„Haló! Vy tam, žijete ještě?“

Hlasité volání doprovázené energickým zaklepáním na okénko, vytrhlo Tonyho ze spánku. Prudce se posadil, a tak málem shodil Jess na podlahu.

„Co...?“

Jess se polekala stejně jako Tony. Napřáhla ruce a pevně se ho chytla, aby nespadla ze sedačky. Její váha způsobila, že Tony ztratil už tak narušenou stabilitu a oba dva přistáli v úzké uličce mezi zadními a předními sedadly. Tony skončil na Jessice. Ta byla zkroucená v nepřírozené poloze díky hrbolu na podlaze, který ji tlačil do zad.

Tony zaklel a vysoukal se zpátky nahoru. Podíval se na osobu se zarudlým obličejem, která je sledovala přes zamlžené okénko. Ten muž mu někoho připomínal, ale než ho stačil někam zařadit, všiml si, že má na sobě uniformu. Úleva projela celým jeho tělem.

Někdo jim přišel na pomoc.

„Já jsem šerif.“

„Chválabohu! Vstávej Jess.“

„Snažím se.“ Nemotorně se vyškrábala zpět na sedačku. Stejně jako Tony si vydechla úlevou, když spatřila muže v šedé uniformě.

Když se Tonymu podařilo vymotat nohy, zabral silně za kliku u dveří a vysoukal se ven. Zamrkal, aby přizpůsobil své oči rannímu svítání. Zjistil, že po včerejší bouři už není ani památky. Denní světlo s sebou přineslo krásné ráno, které může člověk zažít jen v Blue Ridge Mountains.

Chladný svěží vzduch byl prosycen vůní kůry a mechu. Nad korunami stromů se vznášel mlžný opar, který stoupal vzhůru k obloze jako dech krásné čarodějky. Zelené keře pokryté lesklými kapkami rosy ostře kontrastovaly s šedivou mlhou. Tony zaklonil hlavu, podíval se vzhůru a skrz větve stromů zahlédl oblohu tak jasně modrou, že by i básník měl potíže popsat tu krásu ve svých verších.

Pohled dolů však zahnal všechny myšlenky o obloze i verších. V denním světle totiž poprvé uviděl, jak blízko byli tomu, aby se zřítili do třístametrové propasti.

Bože! Na spáncích mu vyrazily krůpěčky studeného potu. Kdyby ta stará kára nenarazila do statného dubu...

Zaslechl, jak se Jess pokouší dostat z auta ven. Ten zvuk rozehnal jeho představy o smrti, které unikly jen o vlásek. Oba dva se obrátili k šerifovi. Ten hlasitě funěl a tváře měl stále rozpálené do červena. Na umělohmotném odznaku připevněném k jeho uniformě bylo vyryto jméno S. Bennett.

„Jste zraněni?“

„Ne,“ odpověděl Tony. „Jsme v pořádku.“

Šerif zasunul palce za opasek a měřil si je zkoumavým pohledem.

„Strávili jste tu celou noc?“

„Skoro jo.“

Šerif přeskočil pohledem z Tonyho na Jess a zase zpátky.

„Trochu divný místo na muchlování, nemyslíte?“ prohodil s úšklebkem cizí muž. „Zřídili jste si v tom autě pěkný hnízdečko, jen co je pravda. Vy jste si snad ani nevšimli, že jste sjeli ze silnice.“

Jess zrůžověly tváře studem. Vyvarovala se pohledu na Tonyho a podařilo se jí vykouzlit plachý úsměv. „Toho jsme si všimli. A jak jste nás tu vůbec našel?“

Podívala se vzhůru do strmého kopce a okamžitě ji napadla odpověď na svou vlastní otázku. „Nabouraná svodidla, nemám pravdu?“

„To bylo moje první vodítko,“ přitakal Bennett.

Něco na mužově chování Tonymu nesedělo. Když se usmál, jeho oči zůstávaly netečné. Navíc si byl Tony jistý, že ho už někdy viděl, ale ani za nic si nedokázal vzpomenout kde. Zamračil se a snažil se poznat muže podle hlasu. Jeho řeč byla těžkopádná a tak trochu ospalá.

„Nechcete mi povyprávět o tom, co se vám vlastně stalo?“

„Tomuhle zrezivělému vraku selhaly brzdy,“ vysvětlila Jess odměřeným hlasem. „Majitel toho auta nám namluvil, že je to spolehlivé vozidlo.“

„Nepovídejte?“

Tony zpozorněl. Hlavou mu problesklo nejasné podezření. Tušil, co přijde, ještě dřív, než se strážník výsměšně zhoupl na podpatcích.

„Vypadá to, že Joeovo auto zmizelo z parkoviště včera okolo půlnoci. Nahlásil jeho krádež.“

„Cože?!“

Jessičin výkřik se rozlehl po horských stráních a vyplašil několik špačků, kteří vzlétli k obloze s hlasitým pleskáním křídel.

Rozzuřená Jessica se musela přidržet Tonyho paže, aby neuklouzla na mokré půdě. Začala divoce protestovat: „To auto nám pronajal! Zaplatili jsme mu za tu hromadu plechu dvě stě dolarů. Tedy... Tony to zaplatil, ale já jsem ho k tomu přemluvila, takže na sebe беру veškerou zodpovědnost.“

„Jess...“

Byla tak rozčilená, že ignorovala jeho přidušené varování. „Nemůžu uvěřit, že by se někdo pokusil ukrást tuhle kraksnu. Řekl vám vůbec, že jsme mu tam nechali corvetu jako zástavu?“

Tonyho žaludek se stáhl nepříjemným očekáváním. Tušil, že své auto, nad jehož opravou a renovací strávil stovky hodin, už nikdy neuvidí. Alespoň ne v jednom kuse.

Šerif zavrtěl pochybovačně hlavou. „O corvetě nic nevím. Alespoň já jsem žádný takový auto poblíž Hilltop Haven neviděl, když jsem tam zajel sepsat s Joem hlášení o krádeži.“

„Musela tam být! Ročník padesát osm... červený kabriolet... Nechali jsme ji tam před několika hodinami, protože nám někdo rozřezal pneumatiky.“

„Bohužel, je to vaše slovo proti Joeovo slovu, milá dámo.“

Chvíli trvalo, než Jessica vstřebala celý dopad Joeovy zrady. Když jí to konečně došlo, zděšeně zalapala po dechu.

„Ach, Tony! Tvůj miláček! Je... je mi to tak líto.“

Tony nespouštěl zrak z S. Bennetta. „Mám takové tušení, že ukradená corveta nebude asi naším největším problémem,“ řekl tichým hlasem.

Šerif vesele přikývl. „Trefil jste se do černého.“

Vystrašená Jessica byla nyní zlostí celá bez sebe. Třásla se po celém těle. Zaryla nehty do Tonyho paže, aby neupadla a střelila po šerifovi vzteklým pohledem.

„Já tomu nemůžu uvěřit! Vypadáme snad jako zloději aut?“

„Naučil jsem se, že vzhled často klame, mladá dámo.“

„Ale my jsme nic neukradli. Tuhle káru jsme si pronajali.“

„Máte důkaz? Stačil by kus papíru... třeba potvrzení o pronájmu auta.“

„Ne! Bylo už pozdě a přšelo.“

I Jessica si uvědomila, jak nepřesvědčivě to vyznělo. Pořád tomu nemohla uvěřit, pořád byla rozzuřená, ale konečně jí začalo docházet, do jaké šlamastyky se to dostali. Zkusila to ještě jednou.

„Podívejte, šerife, jmenuji se Jessica Taylorová. Tohle je Tony Paretti. My –“

„Jeho znám.“ Šerif si posunul klobouk z čela. Pod ním se objevil řídký porost nazrzlých vlasů. „Je to automobilový závodník.“

Konečně to Tonymu došlo. Už věděl, proč je mu

S. Bennett tak povědomý. Šerif musel být příbuzný toho opilce, se kterým měla Jess včera takové problémy. Když mu klobouk nezastiňoval tvář, byla podoba mezi těmi dvěma velmi zřetelná.

Tonyho strašlivá domněnka se potvrdila hned v následujícím okamžiku. „Můj bratr mi řekl, že na vás narazil na pánských toaletách v Hilltop Haven. Proto jsem věděl, jaká jména mám napsat na zatykač,“ řekl šerif.

ŠESTÁ KAPITOLA

„Alyx?“ Jess tiskla telefonní sluchátko k uchu. „Zlatíčko, tady máma.“

„Ahoj, mami. Kde jsi?“

Podívala se přes rameno na zamřížované cely vězení v Greene County. Po jedné malé cele přecházel Tony jako rozzuřený lev. Ji šerif na chvíli pustil z té druhé, aby mohla využít své právo na jeden telefonní hovor.

Rozhodla se, že v žádném případě neřekne své nebojácné zbrklé devítileté dcerce, že její máma je ve vězení. Alyx by byla schopná naskočit do prvního nákladáku, vlaku nebo letadla, aby se vydala zachránit svou křivě obviněnou matku.

„Jsem v městečku někde v Blue Ridge Mountains, miláčku. Trochu jsem se tu zdržela. Budu se snažit dorazit do Rocky Point co nejdřív.“

„Dobře.“

Dobře? Jessica zadržela povzdech a opřela se čelem o špinavou zeď. V tomto okamžiku nic není dobře, pomyslela si. Právě strávila noc v nabouraném autě těsně nad propastí. Během té doby se Tonyho corveta vypařila jako pára nad hrcem. Před dvaceti minutami jim šerifova zástupkyně zabavila všechny osobní věci a strčila je do oddělených cel.

Oba dva byli podezřelí z krádeže auta. Prokristapána! Budou tu muset trčet tak dlouho, dokud soudce nestanoví kauci, nebo dokud nedorazí právník, kterému Tony volal, nebo dokud je šerif nepustí pro nedostatek důkazů. Jessica se upínala k poslední možnosti.

Zatím tedy neměla ani ponětí, kdy se dostane do Rocky Point, aby si tam vyzvedla svoji dceru. Ta si však očividně nedělala žádné starosti. Příčinu jejího lhostejného postoje zjistila Jessica hned v následujícím okamžiku.

„Než dorazíš, budu si zatím hrát se svými štěňátky,“ oznámila vesele Alyx.

„Máš na mysli Stewartovic štěňátka, že ano?“

„Ne, moje. Paní Stewartová mi řekla, že si můžu vzít dvě štěňátka domů, abych měla společnost.“

„Poslouchej mě, Alyx, vzpomínáš si na naši dohodu? Než se přestěhujeme z bytu do našeho nového domu, spokojíš se zatím se želvou.“

„Ale, mami, když ona jsou to taková chundelatá klubička s černými nosíky. Budou se ti líbit. Dovolím ti, abys jednomu z nich vymyslela jméno,“ smlouvala chytře Alyx.

„Ne, miláčku. Nemůžeme –“

Alyx měla cit pro správné načasování. Přerušila svou matku ještě dřív, než stačila zákaz konkrétně upřesnit.

„Je s tebou pořád pan Paretti?“

„Ano.“

„Nemůžu se dočkat, až ho uvidím. Je tak hezký jako v televizi? Řekni mi pravdu, je opravdu tak nádherný?“

Jessica ještě jednou střelila pohledem přes rameno a zadívala se na muže za mřížemi. Tonyho světle hnědé vlasy neposlušně trčely do všech stran v místech, kde je pročísl rukou. Šmouhy bílého prášku dekorovaly jeho zablácenou zmuchlanou košili. Strniště krátkých vousů, které mu přes noc narostlo na bradě a tvářích, dodávalo jeho tváři hrozivý výraz. Nevypadal spokojeně. To v žádném případě.

V tu chvíli se Tonyho oči setkaly s jejím upřeným pohledem. Výraz jeho tváře zjemněl. Usmál se na Jessicu takovým způsobem, až jí srdce poskočilo radostí.

„Ano,“ zamumlala do sluchátka. „Je opravdu tak nádherný.“

„Už se fakt nemůžu dočkat, až se s ním setkám,“ řekla Alyx znovu. „Myslíš, že se mu budu líbit?“ V jejím hlase byl stín pochybnosti.

Jessice se stáhlo srdce úzkostí. Nemůže dopustit, aby se Alyx upínala k Tonymu jako k potenciálnímu otci. To by k němu nebylo fér. Ani k Alyx.

„Jistěže by ses mu líbila... kdyby se s tebou seznámil. Ale to nepůjde, zlatíčko. Alespoň tentokrát ne.“

Nikdy, pomyslela si Jess smutně. *Jestli* se dostanou z vězení, půjdou si každý svou cestou. Při té představě ji znovu píchlo u srdce.

„Ale, mami...“

Jessica se snažila zakrýt svůj smutek tím, že vložila do svého hlasu až nepřírozeně veselý tón. „Pan Paretti byl tak hodný, že mě dovezl až sem, ale už ho nemůžu dál využívat, zlatíčko.“

„Mamiiiiiii!“

„Nehádej se se mnou, Alyxandro,“ napomenula ji Jessica přísně. „Dnes ne. Teď mi dej k telefonu paní Stewartovou.“

Po opakovaném ujištění od milé paní Stewartové, že je Alyx v nejlepších rukou, Jessica konečně zavěsila a byla odvedena zpět do cely. Kovové dveře se za ní hlučně zavřely. Zámek hlasitě cvakl.

O chvíli později opustila zástupkyně šerifa vězeňský prostor a zabouchla za sebou těžké dveře.

Z neznámých zvuků jí naskočila husí kůže. Nikdy předtím netrpěla klaustrofobií, avšak pomyšlení na to, že by tu měla strávit delší dobu, ji děsilo. Klesla na tvrdou postel u zdi. Uvědomila si, že ji Tony pozoruje. Povzbuzující úsměv zmizel z jeho tváře. Mračil se. Jeho hnědé oči vyzařovaly téměř nepřátelství.

Jess mu to neměla za zlé. Koneckonců, to ona byla příčinou pěstního souboje, divoké jízdy ze strmého horského srázu i jejich směšného uvěznění.

„Jak dlouho tu asi budeme?“

„Několik hodin. Buď nás oficiálně obviní, nebo nás nechají jít.“

„Nejde mi na rozum, jak mohl šerif uvěřit, že jsme ukradli ten vrak!“

Tony pokrčil rameny.

„Podle mě to je pomsta za to, že jsem se postavil jeho bratrovi. Jak nám tvůj přítel včera v noci mile oznámil, místní lidi nemají rádi, když se zazobaní turisté poflakuji v jejich rajónu.“

Jessica se rozhodla znovu neupozorňovat Tonyho na to, že ten opilec *není* její přítel. Složila nohy do tureckého sedu a zády se opřela o chladnou betonovou zeď. Chvilí se kousala do spodního rtu a potom se odhodlala načít citlivé téma.

„Je mi líto, že jsi přišel o corvetu.“

Tony se ještě víc zamračil a pokračoval v rázování po cele. „Mně taky.“

Bylo vidět, že se nedokáže přenést přes ztrátu svého oblíbeného auta. Je to celkem přirozená reakce muže, který miluje všechno, co se

pohybuje na čtyřech kolech, pomyslela si Jess. Snažila se mu to nějak vynahradiť.

„Všechno je to moje vina. To já jsem tě přemluvila, abys nechal auto v Hilltop Haven. Tu ztrátu ti zaplatím.“

„Existuje něco jako pojištění,“ podotkl Tony ironicky.

Jeho poznámka neulehčila jejímu černému svědomí. „To ano, ale někdy se stává, že pojišťovna nezaplatí celou škodu.“

„Zaplatit?“ Tony zůstal stát uprostřed cely a nevěřicně na ni zíral. „To auto se nedá zaplatit. Je to veterán. Držel jsem v ruce každický šroubek toho auta, piplal jsem se s ním jako s malým děckem.“

Tak dobře! Nechce jí to ulehčit ani o fous.

„Je mi to líto,“ řekla znovu, tentokrát trochu odměřeně. Raději mu nebude připomínat, že to byl on, kdo ji chtěl mermomocí odvézt do Severní Karolíny. Kdyby jí půjčil peníze na taxíka, který by ji odvezl na letiště, nemusel přijít o svého čtyřkolého miláčka.

A ona by nestrávila celou noc schoulená v jeho náručí.

Raději tu myšlenku odsunula rychle do pozadí, protože bolest, která se jí usadila na prsou, hrozila zasáhnout i ostatní části jejího těla.

„Prostě přičti cenu za corvetu k částce, kterou ti už dlužím,“ pronesla chladně. „Potom mi řekni konečnou sumu.“

„Jo, jasně,“ zabručel. „Pošlu ti účet.“

„Nemusíš se chovat jako hlupák.“

Na chvíli zkameněl. „Máš pravdu. Promiň.“

Přijala jeho strohou omluvu kývnutím hlavy a tím měla celou záležitost za uzavřenou. Tony měl však očividně na srdci ještě něco jiného. Zastrčil si ruce do kapes u kalhot a zamračeně se na ni díval skrz mříže.

„Myslím, že jsem si nezasloužil, abys mě takhle odbyla.“

„Nevím, o co ti jde.“

Kývl hlavou směrem k telefonu. V Jessičině srdci se zažehla jiskřička naděje.

„Aha. Ty jsi slyšel to, o čem jsem mluvila s Alyx?“

„Jo.“ V Tonyho hlase byla zřetelná podrážděnost. Jeho hnědě oči se na ni ublíženě dívaly. „Nechceš, abych se seznámil s tvou dcerou.“

Jessica se kousla do spodního rtu. I přes všechny nepříjemnosti, které je cestou potkaly, musela uznat, že jí Tony hodně pomohl. Asi zněla jako pěkná nevděčnice, když telefonovala s Alyx.

„Máš to popletené,“ namítla tiše. „Nechci, aby se Alyx seznámila s *tebou*. Je hrozně citlivá a... a tak moc odhodlaná najít si otce. Po tom všem, co jsi pro mě udělal, nechci, aby ses ocitl v trapné situaci, až –“

„Chápu,“ přerušil ji ostře. „Až se odtud dostaneme, půjdeme každý svou cestou.“

Ještě před chvílí byla Jess podrážděná, nyní ji přepadl pocit smutku. Přikývla. „Bude to pro nás oba nejlepší.“

„Dobře,“ souhlasil příkře.

„Dobře,“ stvrdila svůj postoj Jessica.

Tony se k ní otočil zády, klesl na postel ve své cele, zkrřížil ruce na prsou a zíral na stropní trhlíny. Vrtalo mu hlavou, proč se ho Jessičino přání rozdělit se tolik dotklo. Proč mu vlastně vadí, že nepozná její dceru? Má v Baltimoru svůj vlastní život. Musí se vrátit ke své práci a velké šťastné rodině...

Zatraceně! Zapomněl svého právníka, který je shodou okolností i jeho bratrancem, upozornit, aby se před jeho matkou a sestrou nezmiňoval o tom, že je ve vězení. Maria Paretiová se nezalekne profesionálního tajemství mezi právníkem a klientem, jestliže zjistí, že se jedno z jejích dětí dostalo do problémů. Snad se vydal Larry na cestu, aniž by prozradil účel cesty své manželce. Jestli ne, pracují už tamtamy v rodině Parettiů na plné obrátky.

Přesně tohle potřebuju, pomyslel si Tony hořce a ušklíbl se. V duchu si představoval, jak celý klan Parettiů vtrhne do soudní síně v Greene County. Šerifovi Bennetovi by v tu chvíli určitě vypadly oči z důlků.

Nakonec to dopadlo tak, že Bennett propustil podezřelý ještě před tím, než stačil dorazit na scénu Tonyho právník s klanem Parettiů v těsném závěsu.

Chvíli před polednem jim přišla zástupkyně šerifa oznámit, že jsou volní. Uvedla je do čekárny a zmizela, aby došla pro jejich zabavené osobní věci. Její nadřízený vyšel ze své kanceláře zrovna ve chvíli, kdy vysypávala obsah dvou velkých obálek na pult, aby si mohli Tony a Jess zkontrolovat, zda nic nechybí.

„Vypadá to, že se to Joeovi včera v noci trochu pomotalo v hlavě,“ oznámil jim S. Bennett bez známky lítosti v hlase. „Od té doby, co se ve Vietnamu nadejchal nějaký chemie, se mu to občas stává. Před chvílí mi volal. Vzpomněl si, že jste mu za starou Bessie zaplatili na ruku.“

„Tak on si vzpomněl?“ Tony si zastrčil peněženku do zadní kapsy džínů. „A neříkal taky něco o mojí corvetě?“

„Ještěže jste mi to připomněl. Prý to vaše fáro zaparkoval pod přístřešek za Hilltop Haven. Nechtěl, aby se ušpinilo.“

Jasně, pomyslel si Tony a podíval se na hodinky.

Joe chtěl pravděpodobně corvetu zpeněžit hned ráno, ale šerif Bennett, který i přes to, co jim dvěma provedl, vypadá na slušného chlapa, mu jeho malou automobilovou loupež překazil. Bohužel si však neodpustil uštedřit výchovnou lekci chlápku, který zbil jeho bratra.

Šerif pokynul hlavou směrem ke dveřím. „Můžete se vydat na cestu. Příště si nedělejte nepřátele mezi starousedlíky, jinak byste mohli mít na krku obvinění za napadení a ublížení na těle.“

„Napadení a ublížení na těle!“ odfrkla si posměšně Jess. „Jestli byl včera v noci někdo napadený, pak jsem to byla já. Váš bratr má jediné štěstí, že jsme *my* nepodali žalobu na *něj*.“

„Ano, mladá dámo, určitě mu to vyřídím.“

Jessica se uraženě ušklíbla, prudce se otočila a s hlavou vztyčenou odkráčela z kanceláře. Tony ji následoval potměnou chodbou. Když dorazili na konec, Jessica energicky rozrazila dveře a vyšla ven. Tonymu se sevřel žaludek při pohledu na její černé vlasy, které se zaleskly v odpoledním slunci. Byly roztomile zacuchané a načechrával je mírný horský vítr.

Zastavila se na schodech a zhluboka se nadechla čerstvého vzduchu. Po několika hodinách strávených ve vězení byl pohled na bující letní přírodu jako balzám na duši. Soudní budova dominovala náměstíčku lemovanému stromy, kde v každém rohu stálo dělo z dob občanské války. Uprostřed náměstí stála socha hrdinného vojáka, který seděl na statném hřebci a mečem v jedné ruce mířil k modré obloze. Dva postarší muži si hověli na lavičce ve stinném parku a hráli šachy. Mladá maminka tlačila kočárek po chodníku.

Všude bylo plno obchůdků. Tony si všiml velkého hostince. Byla to dvoupatrová budova s bílou omítkou, která na několika místech opadala, ale nápis visící nad vchodem hlásal, že je to místo, které si vysloužilo tříhvězdičkové ocenění od uznávané cestovní kanceláře.

„Musím najít telefon,“ zamumlala Jess a pohledem pročešávala řadu budov. „A nějaký peněžní ústav, který vezme moji bankovní kartu.“

Rysy Tonyho tváře ztuhly. Chce, abych se vypařil, problesklo mu hlavou. Dobrá. Vypaří se.

„Určitě tu někde bude banka.“ Přinutil se k úsměvu a podal jí ruku. „Na shledanou, Jess. Bylo to... zajímavé.“

„Ano, bylo.“ Stejně jako Tonymu i jí dalo práci vykouzlit úsměv. „Sbohem, Tony. A děkuju.“

Zakázal si přemýšlet o tom, jak se její ruka zabořila do jeho dlaně nebo o tom, jak moc mu její oči připomínají jiskřivou vodu alabamského zálivu. Musím se přes to přenést, přikázal si v duchu. Pustil její ruku.

„Kdykoliv.“

Sešel ze schodů na chodník, potom se zastavil. Nemohl to udělat. Nedokázal prostě jen tok odejít s nic neříkající zdvořilostní poznámkou na rtech. Otočil se a zjistil, že se za ním upřeně dívá se strnulým výrazem v očích. Okamžitě se však vzpamatovala a usmála se. Tony těžce polkl.

Nevěděl přesně, co se chystá říct, ale slova mu sama naskočila na jazyk.

„Poslyš, oba dva si potřebujeme zavolat a dát se trochu do pořádku, než vyrazíme na cestu. A slušné jídlo by nám taky neuškodilo, co říkáš? Půjdu pronajmout pokoj v tom penzionu naproti přes ulici. Zatelefonuješ si, a jestli budeš chtít, můžeš se před cestou do Rocky Point i vysprchovat.“

Jessica dlouhou chvíli váhala. Tony si už v hlavě připravoval další rozloučení, když konečně souhlasila.

„Pro sprchu a jídlo bych v tuhle chvíli i zabíjela,“ přiznala. „Ale trvám na tom, že ti dám půlku toho, co zaplatíš za pokoj.“

„Připíšu ti to na účet.“

Jessica po sobě nechala sklouznout jeho sarkastickou poznámku jako po voskovém papíře. Za nic na světě by si nenechala ujít příležitost osprchovat se a dostat do žaludku něco jiného než kafe. Nebo strávit další hodinu s Tonym.

Jenom jednu hodinu, slibovala si. Šedesát minut. Potom se vydá na cestu, vyzvedne si svoji dceru a hodí minulost za hlavu jednou provždy.

„Ale nejdřív musím najít nějakou banku, pak za tebou přijdu do penzionu.“

„Nechám ti klíče v recepci.“

Jessica se kousla do rtu. Sledovala, jak Tony odchází. Nemohla si nevšimnout, že mírně napadá na jednu nohu. Problesklo jí hlavou, zda ho personál penzionu vůbec pustí do dveří. Vypadal velmi nedůvěryhodně. Byl neoholený a jeho šaty nesly viditelné stopy včerejší rvačky i noci strávené ve vraku staré Bessie.

Já na tom nejsem o moc lépe, pomyslela si smutně. Kritickým pohledem hodnotila své kdysi elegantní oblečení. Raději by měla co nejdříve najít banku a pořídit si něco slušného na sebe. Nemůže se před Stewartovými ukázat v tomhle stavu. Mohli by si myslet, že je nějaká uprchlice.

Tentokrát měla štěstí. Banka, která sídlila v budově na jižní straně náměstí, přijala její bankovní kartu. Vyzvedla si pět set dolarů. Šedesát dolarů utratila v obchodě se smíšeným zbožím. V oddělení oděvů si koupila zavínovací sukni a vestu bez rukávů. Obvykle dávala přednost jednoduchým šatům střiženým na míru před květinovými vzory, ale sukně v univerzální velikosti a vesta lemovaná krajkou vypadaly pohodlně a Jess považovala za důležité, že nebude muset lítat po obchodech, aby sehnala něco, co přesně vyhovuje jejímu vkusu. Než zaplatila, přidala do košíku dva zubní kartáčky a zubní pasth, tubu krému na holení, žiletku na holení a sportovní polokošili.

Za pomoci recepčního v penzionu Blue Mountain Inn si zajistila pronajmutí auta – tentokrát v registrované půjčovně! O několik minut později už klepala na dveře pokoje číslo 216. Tony jí sice nechal klíč v recepci, tak jak slíbil, ale Jess přesto nechtěla vstoupit do pokoje bez ohlášení. Dveře se otevřely a Jessica si přitiskla papírovou tašku s nákupem k hrudi.

Při pohledu na neoholeného Tonyho ve zmuchlané košili vynechalo její srdce několik úderů. Ale při pohledu na Tonyho bez košile se snad úplně zastavilo.

Ze všech sil se snažila nezápat na jeho širokou obnaženou hrud'. I přes svou snahu však nedokázala odtrhnout pohled od mokrých lesklých pramínků jeho hustých vlasů, krásně modelovaných svalů a vlhkého ručníku, který mu visel přes rameno. Srdce se jí opět rozběhlo a ona se konečně vzpamatovala z počátečního šoku.

„Koupila jsem ti holicí potřeby.“

„Díky! Právě jsem chtěl zavolat na recepci, jestli by mi nemohli poslat něco na holení.“

Ustoupil stranou, aby jí umožnil vejít do sluncem zalité místnosti s výhledem na náměstí. Za jiných okolností by Jess začala obdivovat gobelíny s květinovými vzory a napodobeninu staré antické postele, ale teď na to neměla ani pomyšlení. Její myšlenky se soustřeďovaly na polonahého muže. Jess měla pocit, že jeho přítomnost zaplnila celý pokoj. Začala se přehrabovat v tašce s nákupem. Nakonec vylovila polokošili a toaletní potřeby.

„Myslela jsem, že by ti přišla vhod čistá košile.“ Podržela ji ve vzduchu a omluvila si za sytě fialovou barvu. „V tvé velikosti měli jenom tuhle. Je trochu křiklavá, ale to nevadí. Alespoň budeš mít suvenýr, který ti bude připomínat cestu do Blue Ridge Mountains.“

„Mám takový pocit, že nebudu chtít, aby mi tuhle cestu peklem něco připomínalo.“

Úsměv, kterým doprovodil svou ironickou poznámku, jí málem vyrazil dech.

Zhluboka se nadechla a pozorovala, jak odchází do koupelny s toaletními potřebami a košilí v ruce.

„Oholím se a potom je koupelna celá tvoje. Co kdybys zavolala na recepci a objednala nám něco k jídlu.“ Zastavil se. Tázavě se na ni zahleděl. „Tedy jestli se nebudeš chtít raději najíst dole v restauraci.“

Povolila jsem si jednu hodinu, připomněla si Jess v duchu. Jenom jednu hodinu. Bude tedy sobecká. Přece se nebude o ty vzácné minuty s někým dělit, i když by se jednalo jen o neznámé návštěvníky restaurace.

„Pokojevá služba je rychlejší.“ Vzala do ruky jídelníček, který ležel u telefonu. „Můžou nám připravit jídlo, zatímco já budu v koupelně.“ Rychle prozkoumala nabídku jídel. „Dáš si polívku a salát, sendvič nebo specialitu šéfkuchaře?“

Na jeho tváři se znovu objevil neodolatelný úsměv. „Všechno, co jsi právě přečetla. Umírám hladu.“

Tony zmizel v koupelně. Zvuk tekoucí vody ztěžoval Jessice rozhovor s recepčním. Objednala dva zeleninové saláty, dvě porce dušeného masa s kukuřicí, šunkový sendvič s domácími hranolky a specialitu šéfkuchaře. Ve chvíli, kdy pokládala sluchátko, objevil se Tony ve dveřích koupelny. Fialová polokošile dala vyniknout jeho svalům. K Jessičině překvapení tmavě fialová barva perfektně ladila s jeho italským vzhledem. Vyšel z koupelny jako vítěz.

„Koupelna je volná.“

„Jídlo je na cestě. Budu hotová, než ho pokojová služba přinese.“

A vypadnu odtud hned, jak ho s ním, slibovala si Jess.

S tou myšlenkou odkráčela do koupelny. Zavřela za sebou dveře. Tony po sobě umyl sprchový kout i umyvadlo, zaznamenala s povděkem. Kdyby se i Alyx dokázala chovat tak ohleduplně, pomyslela si Jess toužebně.

Vysvlékla se a vstoupila do sprchy, kde si dopřála pět minut dokonalého blaha. Nechala si tvář masírovat pramínky horké vody. Stres uplynulého dne se pomalu rozpouštěl a jí se na tváři usadil spokojený výraz. Když se osušila ručníkem a oblékla se do narychlo koupeného šatstva, cítila se jako nový člověk.

Prohlédla se v zrcadle a zjistila, že jí vesta bez rukávů a dlouhá zavinozací sukně propůjčily zcela novou image. Něžnější. Ženštější. Jemná šedíková barva dala vyniknout černému odstínu jejích vlasů. Věděla, že drahocenné minuty rychle ubíhají, a proto si pospíšila s konečnou úpravou. Vlhké vlasy sepnula sponou, kterou neustále nosila v kabelce, a na rty nanasla trochu rtěnky.

Když vyšla z koupelny, Tony už na ni čekal s jídlem. Jessica vdechla božskou vůni, kterou byl celý pokoj prosycen, a cítila, jak se jí sbíhají sliny. Přešla ke stolu u okna a přisedla si k Tonymu. Pojízdný vozík se prohýbal pod tíhou několika talířů.

„Koukám, že jsi mě vzala za slovo,“ řekl Tony s pohledem upřeným na množství jídla. „Je toho dost pro celou armádu.“

„Skvěle! Kručí mi v žaludku už od včerejška.“

Koutky jeho úst se stočily do škádlivého úsměvu. „Já vím. Jednu chvíli jsem si nebyl jistý, jestli ty prapodivné zvuky vydáváš ty nebo jestli chudince Bessie klapou ventily.“

Jessica nevěděla, zda je tolik vyvedená z míry jeho svůdným úsměvem nebo dušeným masem s kukuřicí, a proto nechala jeho poznámku bez povšimnutí. Několik dalších minut mlčky vychutnávala vynikající jídlo a v duchu se neustále vracela ke vzpomínce na vlhké prstýnky Tonyho vlasů.

Jen jedna hodina, připomněla si. Nyní už méně. Zbývá jí možná čtyřicet minut na to, aby si vryla do paměti každíčký detail této chvíle.

Jak tak přemýšlela, upadl jí kousek ořechovo-karamelového dortu, kterým chtěla zakončit své hody. Tony prstem ukázal na její bradu, kde jí uvízla kapka karamelu. Popadla svůj ubrousek a začala si otírat koutky úst.

„Pořád to tam máš. Trochu níž,“ upozornil ji. Zvedl se a obešel stůl. „Počkej, utřu ti to.“

Instinktivně se dotkl kloubem ukazováčku její brady.

Instinktivně k němu zvedla hlavu.

Ubrouskem přejel po její tváři, dotkl se spodního rtu a zastavil se v dolíčku drobné brady. Jessica nic necítila. Nevnímala, jak kapka sladké hmoty zmizela v záhybech látkového ubrousku. Teplo Tonyho ruky na její bradě bylo všechno, na co v tu chvíli dokázala myslet. Stoupla si na špičky.

Tony se ani nepohnul. Jessica měla pocit, že v místnosti není dost čerstvého vzduchu, který zrovna nyní tak moc potřebovala.

„Já –“ jazykem si navlhčila rty. „Musím už jít.“

„Já vím.“

„Alyx na mě čeká.“

Přikývl.

Chvíli váhala a potom řekla: „Díky... za všechno.“

„Nemáš zač.“

Vypnula se na špičky. Lehce se dotkla svými ústy jeho rtů. Mělo to být rozloučení. Poděkování. Poslední vzpomínka na mladou lásku, kterou by uložila na dno svého srdce k těm ostatním.

Jenže oni už nebyli mladí a Tony chtěl víc než jen poděkování. Přečetla si to v jeho přimhouřených očích. Slyšela to v jeho ostrém nádechu. I ona chtěla víc. Toužila po něčem, co nikdy nemůže mít.

V ten okamžik se od něj měla odtáhnout, měla se na něco vymluvit a odejít jednou provždy. Ale neudělala to. Nemohla. O vteřinu později sklonil Tony hlavu k jejímu obličejí a políbil ji.

Jen pár minut navíc, našeptával nenasytný hlas v její hlavě. *Jen pár minut*.

Krev v jejích žilách přímo vřela. Jess vzdala svůj vnitřní boj a objala ho kolem krku. Neodolala tlaku jeho horkých rtů a pootevřela ústa. Jejich těla do sebe zapadala jako dva díly skládačky – přesně tak, jak si pamatovala z minulosti.

SEDMÁ KAPITOLA

„Jess. Zlato.“

Tony přerušil jejich polibek a zvedl hlavu. V očích měl oheň, přerývaně dýchal. Bojoval proti touze, která zachvátila celé jeho tělo, přestože věděl, že by měl větší naději zastavit vítr nebo rozbouřené moře.

Žena v jeho náruči se cítila stejně jako on. I ona měla problémy se sebeovládáním. Její rozechvělá ústa a plamenný pohled mu to prozradily. Snažil se potlačit neovladatelné nutkání prudce ji k sobě přitisknout. Zabořil prsty do jejích vlasů a zvrátil jí hlavu dozadu.

„Nemůžeme to udělat, Jess.“

„Proč ne?“

Septem vyřčená otázka ji překvapila asi stejně jako Tonyho. Jessica se zatvářila vylekaně, jako kdyby ji chtěla vzít zpět.

„Touhle cestou jsme se už jednou vydali,“ vysvětloval jí Tony hrubým hlasem. „Nemůžu se ti zaručit za to, co se stane, jestli se po ní pustíme znovu.“

Jessica dlouho zvažovala, co mu odpoví. Slova, která se jí drala na jazyk, jako by uvízla někde v jejím hrdle. Těžce polkla. „Nechci žádnou záruku. Život si s námi oběma zle zahrál bez ohledu na záruky. Tvoje závodní kariéra skončila ve chvíli, kdy jsi byl jen krůček od absolutního vrcholu. Frank zemřel tři měsíce po narození naší dcery. A já...“

„A ty co?“

Jessica sebrala všechnu svoji odvahu. „V uplynulých deseti letech jsem o nás dvou moc nepřemýšlela, Tony. Zakázala jsem si to. Příliš to bolelo. Ale občas jsem prostě nedokázala zastavit náhlý příval vzpomínek. V těch chvílích jsem přemýšlela —“ zavrtěla hlavou, „— ne, přála jsem si, abychom se milovali. Alespoň jednou.“

„Jess...“

„Ale teď jsem ráda, že jsme to neudělali.“ Jess zvedla ruce a konečky prstů přejela po jeho ústech, hladce oholených tvářích, pevně

bradě. „Takhle mám totiž možnost cítit přesně to samé, co před deseti lety. Nervozitu. Rozechvění. Nejistotu. Vzrušení.“

A lásku, dodala v duchu.

To zjištění se jí zarylo do srdce jako ostrý nůž. Nikdy nepřestala milovat Tonyho Parettho. Pohřbila svou lásku na dně své duše a vzpomínky na ni zaháněla rušným životním stylem. Avšak nyní se její láska vynořila zpět na hladinu. Přinesla s sebou vzrušení a vášň těch dvou týdnů, které spolu strávili v Talledegu. Jessica si z celého srdce přála dokončit to, co kdysi začali, aby se od tohoto muže konečně dokázala odpoutat.

Nemiluje ji. Nemůže ji milovat po tom, jak se k němu před deseti lety zachovala. Nyní ji však Tony chce. Chce ženu, v kterou dospěla. Divoká touha v jeho očích vyvolala v Jessice žádostivost tak intenzivní, až se jí draly slzy do očí.

Ale Tony jí nedopřál čas na slzy. Sklonil hlavu a přitiskl své rty na její. Prudce. Hladově. Vášnivěji než předtím. Jess prožila okamžik šoku... okamžik nejistoty... okamžik divoké smyslné rozkoše. Nechala se ovládnout ohnivou vlnou, která projela celým jejím tělem.

A potom už nevnímala nic jiného než Tonyho. Jeho stále vlhké vlasy, které pročesávala svými prsty. Jeho pevnou hladkou kůži a vůni holicího krému. Jeho neposedné ruce na svém těle. Jeho dlaně, které klouzaly od pasu, přes boky až k oblinám jejího zadečku. Cítila jeho vzrušenou tvrdost proti svému tělu. Tony se od ní trochu odtáhl, aby mohl jednou rukou rozepnout knoflíčky na její vestě.

Znenadání ji přepadla stydlivost. Věděla, že je to absurdní, přesto zabořila tvář do oblíny pod jeho bradou. Když jí stáhl z ramen vestu a rozeplnul podprsenku, cítila, jak její nahé tělo lehce políbil vánek klimatizovaného vzduchu. Čas a porod dítěte se na jejím těle viditelně podepsaly. Už není tak štíhlá, ani tak pevná jako kdysi. Ne že by se styděla za své tělo, ale stála před Tonym – před mužem, který si ji pamatoval z dob, kdy nosila těsné kalhoty a pyšnila se pevným zadečkem.

„Jsi překrásná.“

Tonyho zamumlání v sobě skrývalo dostatečné množství drsné mužské žádostivosti na to, aby se Jessičina plachost rozplynula jako

pára nad hrncem. K jejímu uvolnění přispěly značnou měrou i horké dotyky jeho dlaní, kterými přikryl její vzrušená ňadra.

„Jsi ještě krásnější, než si pamatuju.“

A Tony byl v mazlení ještě vynalézavější, než si pamatovala ona! Když sklonil hlavu, aby políbil vzrušený pahorek jejího ňadra, zasténala Jessica rozkoší.

A když ji strhl do svého náručí, změnila se rozkoš v bolestnou potřebu. Tony ji odvedl k obří posteli s baldachýnem. Zůstal stát, pevně ji objímal. V očích měl tázavý výraz.

„Jsi si jistá?“

Nikdy v životě si nebyla ničím tak jistá. Ať už se bude její život odvíjet jakýmkoliv směrem, ať se stane cokoliv, nikdo jí nevezme vzpomínku na milování s Tonym.

„Ano.“

Půjdu na to pomalu, přísahal si. Vychutnám si každou vteřinu, protože tohle není sen, který se mi deset let honil hlavou, tohle je skutečné milování, pomyslel si.

Ted' udělá konec všem *kdyby*. Co kdyby nechal sklouznout její sukni i kalhotky k zemi, tak jak to toužil udělat před lety? Co kdyby ji políbil na bříško a pohrál si jazykem s jejím pupíkem? Co kdyby sténala a chvěla se rozkoší tak jako nyní?

Netrvalo dlouho a Tony úplně zapomněl na svoje předsevzetí o pomalém milování. Nevěděl, jak se ocitl v bouřlivé smršti hladových doteků. Nepamatoval si, jak se dostalo jeho oblečení na zem. Dokázal se soustředit jen na jedinou myšlenku – skutečná Jess z masa a kostí je stokrát nádhernější než vysněná dívka, kterou kdysi tolik miloval. Má v sobě víc smyslnosti, víc dráždivosti, víc ženskosti.

Nemohl se nabažit jejích úst, jejího měkkého těla, které se pod ním vzpínalo a chvělo se nedočkavostí. Fascinovaly ho drobné výkřiky, které vyšly z jejího hrdla v okamžiku, kdy svými prsty zajel do horké vlhkosti mezi jejími stehny. Byla připravená. Byla víc než jen to – zoufale toužila po spojení, které si před tolika lety odepřeli. Tony na tom byl stejně. Svaly se mu napínaly snahou zbrzdit svou vášň.

Jessica bloudila štíhlými prsty po jeho těle. Líbala jeho rozpálenou kůži. Cítila, jak moc je vzrušený. Svaly jejího klína se křečovitě stáhly okolo jeho prstů. Neovladatelně se roztřásla.

„Tony! Prosím. Ted’!“

Trvalo mu jenom několik vteřin, než si nasadil ochranu. Potom se jeho tělo vklínilo mezi její stehna. Slastně zasténala, objala ho nohama v pase a nabídla mu svůj sametově vlhký klín.

Přestože byla pološílená touhou cítit ho v sobě, zalapala po dechu, když se do ní vnořil celou svou tvrdou délkou. Nikdy nezažila tak dokonalé naplnění. Část její mysli, která ještě nebyla zcela pohlcena neuvěřitelnou smyslností milostného zážitku, vycítila, že nejde jen o tělesné naplnění. Tony vyplnil prázdné místočko v jejím srdci, jehož existenci se snažila popřít celý svůj život.

Milovala Franka. Tech několik krátkých měsíců, které jim život dopřál strávit pohromadě, se snažila být mu vášnivou a milující manželkou. Ale ve skrytu duše *vždy* toužila po Tonyho dotecích, po jeho polibcích, po jeho...

„Otevři oči.“

Poslechla jeho drsný příkaz a zvedla víčka.

„Chci vidět výraz tvých očí, když tě ovládá rozkoš. Chci, abys viděla, kdo...“

„Kdo mi tu rozkoš působí?“ dokončila větu za něj. „Já vím, Tony. Víám to.“

Vnikl do ní, jednou, podruhé, znovu a znovu. Jessica nedokázala – nebo nechtěla – ovládnout vlny nekonečné slasti, které proudily jejím tělem. Každá další vlna přišla rychleji a byla intenzivnější než ta předchozí. Žízňivě ochutnávali svá ústa, nenasytně se dotýkali svých rozpálených těl, která do sebe narážela v divokém rytmu.

O několik vteřin – nebo snad hodin? – později cítila Jessica, že se blíží k vyvrcholení. Nemohla ho zastavit, nezkoušela to. Vypnula se v milostné křeči pod jeho tělem a pokojem se rozlehl její hlasitý výkřik plný rozkoše. Tony zabořil svou tvář do prohlubně pod Jessičinou bradou, chraplavě zasténal a naposledy se do ní ponořil.

Vyrušilo je pronikavé vyzvánění telefonu. Jessica zvedla hlavu z Tonyho vlhkého ramene. Tony se překulil na stranu postele a sáhl po sluchátku.

„Paretti.“

Chvilí poslouchal, potom našťvaně pokrčil čelo.

Alyx! Jessica zadržela dech. Byla si jistá, že se její dcera dostala do dalšího problému.

„Dole čeká člověk z půjčovny aut. Přivezl ti auto,“ řekl zamračeně.

Spadl jí kámen ze srdce, ale vzápětí ji přepadl pocit podivného smutku. Věděla, že tento okamžik jednou nastane. Věděla, že na sebe mají s Tonym jen velmi málo času. Snažila se zahnat chmurné myšlenky, které se jí honily hlavou. Předsevzala si, že na tuhle ukradenou hodinku s Tonym bude vzpomínat jen s radostí.

„Řekni mu, že budu hned dole.“

Vymotala se z postele, posbírala oblečení poházené po podlaze a odběhla do koupelny. Když byla uvnitř, opřela se zády o dveře. Nikdy v životě by ji nenapadlo, že bude ještě jednou opouštět Tonyho Parettho. A kdyby na to přece jenom pomyslela, přísahala by, že jí to zlomí srdce... znovu.

Nyní však byla překvapena svou vlastní reakcí. Byla naplněna pocitem tichého hřejivého štěstí.

Nemusela být žádný génius, aby uhodla, proč je tomu tak. Nikdy nikoho nemilovala tak jako Tonyho. Nikdo nikdy nemiloval ji tak jako Tony. Vína a bolest, kterou cítila po návratu z Talledega byly konečně pohřbeny.

Tony však očividně nic nepovažoval za pohřbené. Když vyšla po několika minutách z koupelny, právě si zapínal džíny. Upřeně se na ni podíval.

„Jess, myslím, že bychom si měli promluvit.“

Zavrtěla hlavou. „Povídání je ta poslední věc, kterou bychom teď měli udělat. Já musím vyzvednout Alyx a ty se musíš postarat o svého čtyřkolého miláčka.“

Zastrčil si košili do kalhot. Stále se mračil. Jessica popadla kabelku, udělala několik kroků a zastavila se před Tonym. Zmuchlaná prostěradla na posteli ještě voněla po jejich milování. Tony také. Nadechla se, aby si s sebou odnesla trochu té nádherné vůně.

„Zavolej mi. Jestli budeš chtít. Jestli ne...“

Stoupla si na špičky a lehce ho políbila na rty. Rozuměla tomu, proč je tak zaražený, ale nebolelo ji to. Potřeboval čas, aby objektivně zhodnotil to, co se mezi nimi odehrálo. A ona také.

„Jestli ne,“ zamumlala s úsměvem, který vycházel přímo z jejího srdce, „nikdy nezapomenu na naši cestu do Blue Ridge Mountains. Sbohem, Tony.“

Zavřela za sebou dveře a nechala ho stát uprostřed místnosti. V přízemí podepsala smlouvu na pronájem auta a vyšla z penzionu do jasného slunečného odpoledne. Když opouštěla Talledego, provázela ji lítost a pocit viny. Nyní si s sebou odnášela zvláštní pocit štěstí a příchut' Tonyho úst na svých rtech.

Zastavila se na dřevěných schodech, aby její oči přivykly ostrému sluníčku, jehož paprsky tančily po jejích odhalených pažích. Cítila se báječně.

Její dcera na ni čeká někde v Severní Karolíně. Je nejvyšší čas vyrazit na cestu. Nasedla do auta, otočila klíčkem v zapalování a vycouvala z parkoviště před penzionem. Projížděla náměstím a našla cestu, kterou jí doporučil recepční. Letmo pohlédla do zpětného zrcátka, naposledy se podívala na budovu penzionu a odbočila doprava.

Ani ne pět minut poté, co zmizelo Jessičino auto za rohem, projel náměstím zaprášený mercedes a zaparkoval na místě, které Jessica před chvílí uvolnila. Z auta se vysoukala skupina lidí a zamířila ke dveřím penzionu. O několik vteřin později zaklepal řidič mercedesu na dveře pokoje číslo 216.

Tony prudce otevřel dveře hned při prvním zaťukání. „Jess! Zrovna jsem za tebou –“

Když si uvědomil, kdo před ním stojí, zarazil se v půli věty.

Přijeli sem i přes jeho důrazný protest! Jeho matka, sestra i Eileen se kolem něho protáhly a vtrhly do pokoje. Za dveřmi zůstal stát jen jeho právník a bratranec v jedné osobě. Tvářil se provinile.

„Tony, snažil jsem se je přesvědčit, aby se mnou nejezdily, ale když se tvoje matka dozvěděla, že jsi ve vězení...“

„To si říkáš právník?“ uhodil na něj Tony. „Proč nekontroluješ záznamník?! Nechal jsem ti tam tři vzkazy, že už tvoji pomoc nepotřebuju. Měl by sis aspoň pořídit mobilní telefon!“

„Slyšel jsem tvoje vzkazy, ale to už jsme byli v půlce cesty.“

„Tak jste se samozřejmě rozhodli dojet až sem.“

„Neměl jsem na vybranou. Víš, jaké si o tebe tvoje matka dělá starosti, zvláště po té nehodě. Kdybych odmítl pokračovat v cestě, vyhodila by mě z auta.“

Tony vypustil z plic velký doušek vzduchu. „Jo, já vím. Pojď dál, Larry. Možná se mi bude hodit právník, protože se chystám zaškrtit svou matku a sestru.“

Jeho milovaná sestra se nedala vyvést z míry. Zkřížila ruce na svém vzdouvajícím se bříšku a střelila po něm úsměvem, pro ni tak typickým.

„Nezapomínej na svou nenarozenou neteř.“

„Moje nenarozená neteř je to jediné, co stojí mezi tebou a okamžitou bolestivou smrtí,“ odsekl jí s úšklebkem na tváři. Potom se otočil k Eileen.

„A co se tebe týče...“

Eileen zvedla obě ruce do vzduchu, aby zastavila příval Tonyho výtek, které se měly za okamžik snést na její hlavu.

„Zpomal, Tony. Angela ani tvoje matka by mi nikdy neodpustily, kdybys musel trčet v chládku jen proto, že jsem jim nic neřekla.“

„Na to by snad stačily právnické schopnosti tvého manžela a fakt, že jsem nevinný,“ napomenul ji ostře, přestože věděl, že Eileen není tou osobou, která zorganizovala záchrannou akci. Pouze jediná žena na světě vládne takovou neomezenou silou.

Maria Paretiová – žena s krásnou tváří i tělem, olivovou pletí a úsměvem, za který by se nemusela stydět ani Mona Lisa. Vyprávějí se legendy o tom, jak dokáže jediným pronikavým pohledem připravit muže o rozum. Vyzařovala z ní vřelost, kterou zdédila po svých italských předcích. Milovala život a nejvíce jí záleželo na její velké hlučné rodině. Poháněl ji silný mateřský instinkt a pro své děti by byla schopna udělat cokoli. Považovala se za jedinou osobu, která je dokáže ochránit před nebezpečím.

Angelin manžel Jack prošel těžkým zkušebním obdobím, než si získal matčinu oblibu. Musel se přestěhovat z Atlanty do Washingtonu, který byl od Baltimoru vzdálen jen několik hodin jízdy autem, aby mohla Maria svoji dceru často navštěvovat a mít přehled o jejím životě. Před šesti měsíci se konečně Jackovo postavení v rodině upevnilo, protože Angelina s ním čekala první Mariino vnouče.

Ale ani Angelino těhotenství nepřinutilo Mariu, aby usnula na vavřínech a nechala Tonyho na chvíli bez dozoru. Spíše naopak, zdálo se, že požehnaný stav jeho sestry v ní vyburcoval ještě silnější ochranný reflex. Tony se začal připravovat na nejhorší. Bylo mu jasné, že bystrým očím jeho matky bude stačit jen půl minuty na to, aby odhalily, co se v pokoji před chvílí odehrálo. Zmuchlaná prostěradla... nedojedená večeře pro dva...

Odhadl ji naprosto přesně. Její světlé hnědé oči se zastavily nejdříve na posteli, potom sklouzly ke stolu s jídlem. Ve chvíli, kdy se konečně podívala na něj, věděl Tony, že z téhle bitvy neodejde bez šrámů.

„Kdo je ta žena, Anthony?“ Ještě jednou se pozorně rozhlédla po místnosti. „Kde je?“

Za ta léta se už Tony naučil rozlišovat, s čím se své matce může svěřit a co je lepší nechat si raději pro sebe. Nikdy jí neřekl o Jess, o Talledegu ani o bolesti, kterou nosil v srdci tak dlouho, dokud ji čas neotupil. Teď už mu na tom však nezáleželo.

„Jmenuje se Jessica. Jessica Summervillová-Taylorová.“

„Jessica?“ Maria povytáhla obočí. „Je to ta stejná žena, která včera zvedla telefon ve tvém bytě?“

„Ano. Přiletěla z Baltimoru a požádala mě o pomoc při pátrání po své dceři. Včera jsem ji dovezl až sem.“

„Ona má dceru?“ Na krásné tváři jeho matky bylo patrné zděšení. „Není vdaná, že ne? Nebo rozvedená?“

Tony věděl, že jeho matka považuje cizoložství za jeden z nejtěžších hříchů. Rozvod byl dalším z nich. To však neznamenalo, že by Maria nutila své přátele nebo příbuzné k tomu, aby trpěli v nefungujícím manželství. Několik dní v měsíci pracovala pro organizaci na pomoc týraným ženám, takže na vlastní oči viděla, kam až může dojít vztah muže a ženy. Přesto považovala rozvod za nejkrajnější řešení pro katolíky.

„Je vdova,“ řekl Tony na vysvětlenou a potlačil nutkavý úsměv, protože si všiml, jak zděšení v matčině tváři vystřídala úleva.

„Kde jsi ji potkal?“ vmísila se Angela do výslechu.

„V Alabamě, před deseti lety... Ale do toho vám nic není,“ dodal důrazně, aby se vyhnul dalšímu vyptávání. Jeho úsilí však vyšlo naprázdno.

Angela si vyměnila s matkou významný pohled a znovu na Tonyho zaútočila.

„Jak si to představuješ? Klidně si zmizíš a nikomu nic neřekneš. Potom se dozvíme, že trčíš ve vězení v nějakém zapadákově, a hned ti běžíme na pomoc –“

„Chtěl jsem snad po vás, abyste mi běželi na pomoc?“

Angela jen mávla rukou nad jeho chabým pokusem o obranu. „Aspoň bys nám mohl říct něco o té záhadné Jessice Taylorové, která s tebou, ehm, poobědvávala.“

„Poprosila mě o pomoc,“ řekl Tony. „Potřebovala se dostat do Severní Karolíny, tak jsem ji kousek svezl.“

Angela se posměšně ušklíbla. Byl to něžný, vřelý úšklebek, který si mohla jako jeho milující sestra dovolit, ale také to byl projev pohrdlivého nesouhlasu.

„Byl jsi dobrý, bratříčku. Nejlepší automobilový závodník. Ale ani tobě se nepodaří mi namluvit, žeš ji jen *kousek svezl*“

Tony usoudil, že ústup bude nyní tou nejlepší strategií. Už tak ztratil dost času. Rozhodnutí, které učinil chvíli předtím, než se na scéně objevila jeho matka, hořelo v jeho hlavě jako rozpálený uhlík.

„Poslyšte. Strašně rád bych tu zůstal a vyprávěl vám o Jessice, ale už jsem ji ztratil jednou – před deseti lety, včera jsem ji málem ztratil podruhé, když jsme se zřítily ze skály, ale potřetí –“

„Anthony!“ Maria se rychle pokřižovala. „Ty ses zřítily ze skály?“

Tony v duchu proklel svoji proříznutou pusou a pokusil se matku ukonejšit. „Trochu jsme sjeli z cesty. Nabourali jsme do stromu.“

„Strom,“ opakovala po něm Maria a prudce zbledla. Znovu se pokřižovala. „Jsi zraněný? Byl jsi u doktora?“

„Ne. Jenom u šerifa.“

„On tě zavřel do vězení za to, že jsi sjel ze silnice?“

„To je dlouhý příběh. Teď nemám čas na vysvětlování.“ Tony objal matku kolem ramen, vlepil jí pusou na tvář. „Uvidíme se v Baltimoru.“

„Tony!“ Maria ho chytla za fialovou košili. „Kam jdeš?“

„Za Jessicou. Znovu.“ Koutky úst se mu stočily do omluvného úsměvu. „Když mě tehdy opustila, trvalo mi příliš dlouho, než jsem se rozhodl jet za ní. Mezitím si stačila vzít jiného muže.“

Angela povytáhla obočí. „Ta žena nemarní čas, nemám pravdu?“

„Ano. Proto se teď nesmím zdržovat. Pojď se mnou, Larry. Musím koupit nové pneumatiky. Potřebuju, abys mě odvezl do Hilltop Haven.“

„Kam?“

„Je to taková putyka asi patnáct kilometrů odsud,“ vysvětloval Tony netrpělivě. „Včera v noci jsem tam nechal svoje auto.“

Tentokrát to byl obličej jeho bratrance, který dostal barvu čerstvě vybílené zdi. „Ty jsi nechal svoji corvetu zaparkovanou u nějaké putyky? Přes noc?“

Tony popadl Larryho za loket a táhl ho ke dveřím. „To je dlouhý příběh,“ řekl znovu.

„To chápu, ale putyka?“ Larry vypadal zmateně. „Tvoje corveta?“

„Řeknu ti to po cestě.“

Jeho netrpělivost začínala nabývat obřích rozměrů. Chtěl vypadnout z penziónu, chtěl cítit pod rukama volant auta. Musí dohnat Jessicu. V okamžiku, kdy za sebou zavřela dveře, věděl jistě, že pojede za ní. Pět nebo deset minut se snažil zpochybnit svoje bláznivé rozhodnutí, probíral všechna pro a proti, říkal si, že musí být blázen, když se nechal odkopnout podruhé, ale...

Nevěděl, co přesně ho donutilo podstoupit to riziko. Možná to byla vzpomínka na její vlasy rozprostřené na polštáři... nebo zvláštní výraz její tváře, když se včera v noci nekontrolovatelně řítily z horského srázu... nebo nesnesitelná bolest, kterou pocítil ve chvíli, kdy si představil dalších deset let – dalších deset minut – které by měl strávit bez ní.

Jediné, na co dokázal myslet, bylo, že ji musí dohnat, než zmizí z jeho života podruhé. Vytrhl Larrymu z ruky klíčky od auta a doběhl k zaprášenému mercedesu.

„Budu řídit.“

OSMÁ KAPITOLA

Poprvé vyhrál Tony šampionát Winston Cup, když mu bylo dvacet let. Nyní, ve čtyřiatřiceti letech, se přesvědčil o tom, že ještě stále ovládá schopnosti špičkového automobilového závodníka, které ho kdysi vynesly na vrchol slávy.

Využil těchto schopností při rychlé jízdě do Hilltop Haven. Vůně gumy nových pneumatik naložených částečně v kufru, částečně na zadní sedačce jako by ho povzbuzovala ke stále riskantnější jízdě. Kormidloval Larryho mercedes úzkými serpentinami, kterými projížděl i minulou noc. Automobil se změnil v závodního koně a nechal se vést pokyny svého zkušeného žokeje. Tony přidával a ubíral rychlost, plynule vybíral prudké zatáčky a motor mercedesu předl jako spokojená kočka.

I počasí mu dnes přálo. Sluneční paprsky pronikaly ořechovým a dubovým lesem a vytvářely na silnici půvabné obrazce. Tam, kde nebyl porost stromů tak hustý, bylo možno zahlédnout mohutné siluety hor.

Koutkem oka viděl, jak se Larry křečovitě přidržuje okraje sedačky. Když projížděli jednou obzvláště prudkou zatáčkou, zapřel se Larry chodidlem do podlahy, jako kdyby tím pohybem mohl automobil zabrzdit. Minuli místo, kde se včera v noci zřítíl Tony s Jessicou ze srážu. Tony upozornil Larryho na vyvrácené svodiče u silnice a obličej jeho bratrance zezelenal strachy. Zalapal po dechu.

„Jak daleko je to do Hilltop Haven?“

„Ještě asi pět mil.“

Larry se uklidňoval hlubokým dýcháním. Když konečně dorazili k oprýskané budově s benzínovou pumpou, Tony téměř slyšel, jak mu spadl kámen ze srdce. Larry se pozorně rozhlédl po okolí a na obličej se mu objevil vyděšený výraz.

„Panebože! Tak tady jsi nechal svoji corvetu?“

„Neměl jsem jinou možnost.“

Tony musel přiznat, že to místo vypadá ještě hůř za denního světla než pod milosrdným pláštěm noci. Neonový nápis nad vchodem, který včera zářil ve tmě jako spásný maják na rozbouřeném moři, byl

potřísněn černými tělíčky mrtvého hmyzu. Zrezivělé plechovky od motorových olejů přímo přetékal z přeplněných odpadkových košů rozmístěných na území benzínové pumpy. Přestože bylo teprve krátce po poledni, bylo před oprýskanou budovou hostince zaparkováno několik aut.

Primhouřenýma očima přešel po prašném parkovišti. Projela jím obrovská vlna úlevy, když pootevřenými dveřmi do přistavěné garáže zahlédl lesknoucí se červenou kapotu své corvety, kterou Joe postavil na špalky pravděpodobně proto, aby mohl vyměnit pneumatiky... pneumatiky, které *prý* nemá na skladě, pomyslel si Tony s úšklebkem na tváři.

Zaparkoval mercedes vedle garáže a vytáhl z něj nové pneumatiky.

„Moji kluci dokázali vyměnit jednu pneumatiku za dvacet sedm vteřin,“ prohodil Tony a odkulil jednu pneumatiku k Larrymu. „Myslíš, že je dokážeme trumfnout?“

Larry nehnul ani brvou nad situací, ve které se ocitl. Přijel sem až z Baltimoru, aby dostal Tonyho z vězení, a místo toho si ušpiní ruce od smíru. Opřel pneumatiku o přední nárazník mercedesu, sundal si sako drahého obleku a ohrnul si rukávy bělostné košile.

„Určitě bychom to měli zkusit.“

„Já věděl, že si tě Eileen nevzala jenom proto, že ji zahrnuješ diamanty a zásobuješ ji čerstvým pečivem,“ rozesmál se Tony. „Tak jdeme na to!“

Vyměnili tři pneumatiky a právě se chystali usadit čtvrtou, když do garáže vešel majitel podniku.

„Šerif povídal, že *prý* jste se spustili s mojí Bessie z pořádného kopce,“ řekl místo pozdravu.

„Bylo to obráceně. Stará Bessie se spustila s námi,“ opravil ho ostře Tony a utahoval šrouby na čtvrtém kole.

„Neříkejte. Já slyšel, že jste ji omotal kolem stromu, jako kdyby byla z gumy.“

Tony věděl, kam tahle debata směřuje. V žádném případě neměl v úmyslu zaplatit vychytralému krkounovi další peníze.

„Moje pojištění pokryje veškerou škodu.“

Dokázal si živě představit částku, kterou bude Joe za tu zrezivělou hromadu železa požadovat, a proto bez varování použil Larryho jako obrannou zeď.

„Tohle je můj právník, Larry Trent. Než odtud odjedeme, sepíše s vámi všechny potřebné informace o vašem autě.“

Joe přelétl pohledem Larryho, který se při výměně pneumatik stačil pořádně ušpinit. Měl umazanou tvář a jeho košile zplihle visela na jeho těle. Joe si ostentativně odplivl na zaprášenou podlahu a pokýval hlavou.

„To mi vyhovuje.“

„Můžeš mi vysvětlit, proč si to s ním nemůžeš vyřídit sám?“ zamumlal Larry otráveně, když Joe odešel.

„Můžu.“ Tony se napřímil, odhodil klíč do bedýnky s nářadím a sehnul se k heveru. „Jess má přede mnou hodinový náskok. Budu muset pořádně šlápnout na plyn, abych ji dohonil dřív, než zmizí z Rocky Point. Tak mi pomoz, postavíme tuhle nádheru zpátky na zem.“

Na Larryho tváři se objevil výraz naprostého zděšení.

„Ty chceš odjet do Rocky Point přímo odtud?“

„Jasně.“

„Nemůžeš se přece jen tak vypařit a nechat mě tady s tvojí matkou, sestrou a Eileen!“

„Tys je sem přivezl, tak si je zase odvez,“ prohodil Tony škodolibě, naskočil do připraveného auta a bez rozloučení odjel.

Larry stál uprostřed garáže, otíral si špinavé tváře papírovým ubrouskem a v duchu nadával na nevděčné klienty a horkokrevné Italy.

Corveta byla menší a mnohem rychlejší než mercedes, takže se pod Tonyho zkušeným vedením téměř vznášela nad silnicí. Naštěstí se Tony nemusel vracet až do města, protože po několika mílích narazil na křižovatku. Rozhodl se jet směrem na Spartu, odkud to bylo do Rocky Point jen kousek. Když odbočoval doleva, kolovalo mu v žilách napjaté očekávání.

Po třiceti minutách rychlé jízdy přejel hranice Severní Karolíny. O více než hodinu později najel na nevyasfaltovanou silnici vedoucí do Rocky Point. Osamocené otisky pneumatik na blátivé cestě ho zavedly k bílému dřevěnému stavení ukrytému ve stínu mohutných

dubů. Tonymu se stáhl žaludek nervozitou, když uviděl zaprášené auto s poznávací značkou státu Virginia, které stálo na příjezdové cestě před domem.

Jestli Stewartovi nevlastní auto s poznávací značkou cizího státu, tak se mu právě podařilo dohonit Jessicu. Zmínil tlak chodidla na plynovém pedálu. Potřeboval si v duchu ještě jednou zopakovat slova, která se jí chystá říct. Celou cestu přemýšlel nad tím, co jí řekne... odříkával ta slova nahlas, aby věděl, jak bude jeho vyznání znít, až ho vysloví nahlas.

Miluje ji. Vždycky ji miloval. Nepřestal ji milovat ani v těch strašných dnech, které následovaly potom, co ho opustila. Tehdy si myslel, že se ji naučí nenávidět, ale nedokázal to. Už jednou ji ztratil. Ale tentokrát si ji nenechá proklouznout mezi prsty. Teď ne. Ne po tom, co spolu prožili dnes odpoledne v penzionu.

Už nikdy.

Zaparkoval corvetu vedle zaprášeného sedanu, zhluboka se nadechl a otevřel dveře od auta. Neměl žádný důkaz, že Jessica cítí to samé jako on. Nevěděl, zda se jí na dně žaludku usadil stejný pocit panické nejistoty jako jemu. Když si stoupla na špičky a vlepila mu na tvář polibek na rozloučenou, vypadala tak vyrovnaně, tak zatraceně klidně. On byl ještě omámený touhou, kterou v něm probudila, a ona ho jen tak zlehka políbila na tvář a nabídla mu, že jí může někdy zavolat... když bude chtít.

Skvělé! Jako kdyby jí mohl do telefonu říct to, co cítí! Musí se dívat Jessice do očí, až jí bude vysvětlovat, proč ji nemůže nechat znovu odejít ze svého života. Musí vidět její reakci na vlastní oči.

Ve fialové polokošili mu začínalo být horko.

Vystoupil z auta. Jakmile se dveře corvety hlasitě zaklaply, otevřely se vstupní dveře do domu. Tony se zastavil. Nemohl odtrhnout oči od malé kudrnaté holčičky s batohem přehozeným přes rameno a průhlednou dózou, kterou opatrně držela v dlaních.

Proběhla verandou. Když se blížila ke schodům, konečně si ho všimla. I ona se zastavila. Naklonila hlavu k jedné straně. V očích, které mu tolik připomínaly její matku, jí pohrávaly jiskřičky zvědavosti. Tony těžce polkl.

Tak tohle je Alyx. Čertík Alyxandra, andílek Alyxandra, odvážný dobrodruh Alyxandra.

Alyxandra... která mohla být jeho dcerou, kdyby tehdy potkal Jess jen o několik týdnů dříve.

To poznání ho zasáhlo někde hluboko v jeho duši. Najednou se mu hlavou zrychleně promítly vzpomínky na matčino neustálé naléhání, aby už konečně založil rodinu a začal se dívat na svět očima svých dětí.

„Já vás znám!“ vykřikla dívka. „Vy jste pan Paretti! Viděla jsem vás v televizi!“

Obličej se jí rozsvítil radostí a koutky úst se jí stočily do nádherného úsměvu, který rozzářil celou verandu. „Já *věděla*, že přijedete! Mamka říkala, že nemůžete, ale já *věděla*, že přijedete!“

Tony zamrkal. Takového nadšeného přijetí se mu naposledy dostalo, když před lety vyhrál závod v Daytonu. Tehdy byl na jeho počest uspořádán ohňostroj, který ozářil snad celou floridskou oblohu.

Alyxandra začala seskakovat ze schodů, oběma rukama pevně objímala průhlednou dózu. „Víte, co se stalo?“

Tony pobaveně zavrtěl hlavou. „Ne, co?“

„Paní Stewartová mi dovolila, abych si s sebou odvezla dvě štěňátka! Vybrala jsem si je sama, ale nechala jsem mamku, aby pro jedno z nich vymyslela jméno. Jen doufám, že se budou dobře snášet s Tomasinou. Tomasina je moje želva, všude ji s sebou беру.“

Poskakovala po schodech a brebentila páté přes deváté. Na sobě měla volné tričko, které jí pravděpodobně koupila hodná paní Stewartová, zpod černých džínů jí vyčuhovaly růžové legíny.

„Prodavač v obchodě se zvířaty říkal všem svým želvám *Tommy*,“ svěřila se mu a usmívala se při tom od ucha k uchu. „Není to legrační? Podle mě si na to jméno už zvykla, tak jsem ji musela pojmenovat Tomasina. Jestli chcete, můžete si ji pohládit.“

Tony se spustil do podřepu, aby si mohl lépe prohlédnout opěvovanou obyvatelku průhledné dózy. Tomasina na něj s nezájmem zírala. Tony měl nutkání ji pohládit, ale vzápětí si to rozmyslel. Dobře živená Tomasina vypadala, jako by dokázala spořádat obrovskou ropuchu na posezení. Dokázal si představit, že jeho prst by byl pro tohle tlusté stvoření jen malým předkrmem.

„Nebojte se. Pohlad'te ji. Má to moc ráda. Ukážu vám, jak se to dělá.“

Alyx vzala Tonyho ruku do svých dlaní a jeden jeho prst položila na Tomasinin hrbolatý krunýř, jemně zatlačila a posunula ho směrem k zelenožluté strašidelné hlavě. Tony očekával, že se Tomasina schová do svého krunýře, ale mylil se. Želva na něj dál upírala svoje prasečí očka, potom začala přezvykovat, jako kdyby se těšila na chutnou svačinku. Tony se zhluboka nadechl, sebral všechnu svoji odvalu a dovolil Alyx, aby posunula jeho prst na Tomasinin tlustý krček.

Tomasinina reakce na jeho hlazení Tonyho překvapila. Želva zvedala a spouštěla hlavu, zavírala a otvírala šupinatá víčka a nakonec se doslova přitulila k jeho prstu.

„Jak víš, že je to ona?“ zeptal se zvědavě.

„To se dá lehce poznat. Vidíte ty žluté tečky okolo očí? Jenom želví holky mají takové tečky.“ Alyxin obličej se opět rozzářil jako vánoční stromeček. Najednou změnila téma. „Řekněte, že ji ta štěňátka nesní.“

Tony měl podezření, že by to mohlo být spíše naopak, ale nehodlal Alyx vystrašit. „Možná bys měla přikrýt její akvárium plastickým poklopem,“ navrhl opatrně. „Jenom pro jistotu.“

„Ale jak by potom dýchala? Želvy musí mít dost vzduchu a vody. Vy nevíte, že jsou to oživlá zvířata?“

Tony si domyslel, že oživlá mělo znamenat obojživelná, ale neopravil ji.

„Na to se musí jít chytře. Mohla bys třeba udělat do poklopu dírky. A nesmíš zapomenout, že ten uzávěr by měl být z těžkého plastu, aby ti Tomasina neutekla.“

Alyx se na něj prosebně zadívala azurově modrýma očima. „Pomůžete mi?“

Tony cítil následky jejího křišťálově průzračného pohledu až v konečcích prstů. Spolkl knedlík o velikosti želvího vejce, který se mu usadil v krku, a přikývl na souhlas.

„Jasně.“

Tvář se jí rozzářila oslnivým úsměvem. „Já jsem mamce *říkala*, že vypadáte sympaticky. A víte co?“

„Co?“

Měla jsem pravdu, jste sympaták.“

Tony cítil, jak se mu ztrácí půda pod nohama. Věděl, že od této chvíle je ztracený. Jednou rukou objal svoje pokrčené koleno a okouzleně vstřebával dívčin nadšený souhlas.

„Co bys řekla tomu, kdybychom ten poklop připevnili ke sklenici malými panty, abys ho mohla kdykoliv odklopit, když budeš chtít uklidit Tomasinin byteček?“

„Ale to by se potom štěňátka mohla dostat dovnitř,“ upozornila ho Alyx.

„Tak přidáme petlici a miniaturní zámek.“ Tony nadšeně načrtl svůj plán do písku před verandou. „Podívej, provedeme to takhle.“

Alyx objala průhlednou dózu oběma rukama, opřela své malé tělíčko o jeho rameno a odvážně komentovala Tonyho návrhy.

Původní náčrtek se zanedlouho proměnil v několikapatrovou budovu. Když Tony přimaloval první patro a hned vzápětí zastřešené parkoviště, Alyxin nakažlivý smích se rozlehl odpolední krajinou.

V tu chvíli otevřela Jess dveře na verandu, aby zkontrolovala svoji dceru. To, co uviděla, jí málem vyrazilo dech. Oba dva seděli v podřepu těsně vedle sebe, Tonyho světlé vlasy se téměř dotýkaly plavých vlasů její dcerky. Alyxino tělíčko se otřásalo šťastným smíchem. Spiklenecky si něco šuškali nad malůvkou, kterou Tony vyryl do písku.

„Panebože,“ zašeptala Jess.

Roztřeseně si přitiskla ruku k ústům. Poté co Frank zemřel, neměla Jessica ani čas, ani energii, aby plakala, ale nyní to bylo již potřetí za velmi krátkou dobu, co se jí oči zalily slzami.

Jak je možné, že je oba dva tak hrozně miluje? K Alyx cítila silnou mateřskou lásku, která se vyvinula ještě před narozením její dcery, a Tonyho přítomnost v ní vyvolávala pocit nepopsatelné radosti a štěstí, který odplavil starou bolest i sžíravý pocit viny.

Tato láska propalovala její hrud' jako rozžhavený uhlík. Fascinovaně pozorovala, jak se Tony zvedá a otírá si zaprášené ruce do kalhot. Alyx okolo něj vzrušeně poskakovala. Potom konečně zaznamenala matčinu přítomnost.

„Mami! Pan Paretti je tady. Říkala jsi, že nepři

+jede, ale on přijel.“

„To vidím.“

„Hádej, co se stalo?“

„Co?“

„Slíbil, že mi pomůže vyrobit poklop na akvárium, aby pejsci Tomasinu nesnědli.“

Jessica zvedla oči od své dcerky a zadívala se na Tonyho. „Opravdu?“

„Jo. A představ si, že ani necukl rukou, když hladil Tomasinu. Ty vždycky ucukneš. Tomasina ho má ráda,“ chrčila ze sebe Alyx. „Já ho mám taky ráda. Myslíme si, že by sis ho měla vzít.“

Jessica se chtělo křičet, ale ovládla se.

Alyx využila matčina zaraženého mlčení k prosazení svého návrhu. „Přesně takového tátu bych hrozně chtěla. Má rád želvy. A pejsky.“

Její dětská tvářička zářila vzrušením. Nadšeně se na Tonyho usmála. „Mám nápad! Paní Stewartová vám určitě daruje taky jedno štěňátko! Má jich ještě pět a musí pro ně najít nový domov.“

„Alyx...“

„Půjdu se jí zeptat!“

Položila sklenici s Tomasinou na zadní sedadlo sedanu, otočila se na podpatku a vyrazila k verandě. Jessičin naléhavý hlas však zbrzdil její bleskový úprk.

„Počkej chvíli.“

„Co je?“

„Pan Paretti má možná rád štěňátka, ale to neznamená, že si je chce vzít domů.“

Alyx se otočila k Tonymu. Upřela na něj své nevinné modré oči. „Chcete pejška, že jo?“

Tony odtrhl zrak od Jessičiny tváře. „Vlastně, ehm, já...“

„Když si jednoho vezmete,“ vysvětlovala Alyx horlivě, „bude si vaše štěňátko moct hrát s našimi. Aspoň jim nebude na světě tak smutno jako Tomasině. A jestli se oženíte s mamkou,“ dodala po chvilce zamyšlení, „tak už taky nebude smutná a osamělá.“

Tentokrát se Jessica ani nesnažila skrýt své rozhořčení.

„Alyx, běž dovnitř a přines štěňata.“

„Ale...“

„Utíkej! Potřebuju si promluvit s panem Paretim.“

Otevřela dveře a postrčila svoji neposednou dceru dovnitř. Alyx střelila po Tonyem pohledem, ve kterém se zračila úzkost.

„Neodjedete, že ne?“

Naléhavost v jejím hlase zaútočila přímo na Jessičino srdce. Tonyho tichá odpověď ji však dojala ještě víc.

„Ne, nikam neodjedu,“ pronesl a spaloval Jessicu svýma hnědýma očima. „Tentokrát ne.“

Dveře se zabouchly za dětskou postavičkou. Alyx zmizela v domě, aby našla paní Stewartovou. Před domem zavládlo tíživé ticho.

Jessičino srdce se splašeně rozběhlo, tlouklo tak silně, až měla strach, že pukne. Nemohla se pohnout, stěží dokázala dýchat. Tak trochu tušila, že ji Tony dohoní. Kdyby to neudělal, jela by za ním do Baltimoru... ovšem až potom, co by si dopřála trochu času na rozmyšlenou. Potřebovala čas na to, aby mohla vstřebat své štěstí. Nečekala, že si ji Tony najde tak brzy... tak rychle.

Ještě dvě nebo tři vteřiny mezi nimi panovalo naprosté ticho, potom se ve stejném okamžiku pohnuli. Jessica seběhla do poloviny schodů, Tony vyběhl po schodech až k ní. Stála o jeden schod výš, takže se mohla dívat přímo do jeho hnědých očí. Naléhavost, kterou v nich našla, okamžitě pronikla až na dno její duše.

„Nemůžu tě nechat odejít, Jess,“ řekl téměř šeptem. „Podruhé už ne.“

Něžně se na něj usmála, zvedla ruku a roztřeseně ho pohladila po tváři. „Nechci tě opustit. Podruhé už ne.“

Tony svou dlaní přikryl hřbet její ruky, pevně ji stiskl. „Tak mě neopouštěj.“

Těžce polkla. „Dnes odpoledne se všechno stalo tak rychle. Myslela jsem, že oba potřebujeme čas na rozmyšlenou.“

„Na přemýšlení jsme měli deset let.“

Sklonil hlavu a vtiskl jí do dlaně polibek. Jessica cítila žár jeho rtů na své kůži. Trásla se po celém těle. Tony zvedl hlavu a podíval se jí do očí.

„Žádné další přemýšlení, Jess. Žádné další čekání. Vezmi si mě. Dneska. Zítra. Prostě hned, jak si vyřídíme povolení k sňatku.

Výraz jeho tváře byl tak vzrušený, tak odhodlaný a tak bolestně něžný, že se Jessice málem podlomila kolena.

„Miluju tě,“ řekl a vystoupil k ní na schod. Zabořil ruce do jejích vlasů a zaklonil jí hlavu tak, aby se mu dívala přímo do očí. „Miluju tě už od té první chvíle, kdy ses nasoukala do Čísla čtrnáct a zeptala se mě, kde jsou ty zatracené klíčky.“

Tiše se rozesmála.

„Jak jsem mohla tušit, že se závodní auta startují zmáčknutím zážehového tlačítka?“

V jejím hlase ještě doznívaly zbytky smíchu, ale otázka, kterou zašeptala hned vzápětí vyšla přímo z jejího srdce. „Jak si můžeš být jistý, že miluješ mě, a ne tu dívku, kterou jsi kdysi znal?“

Tentokrát to byl Tony, kdo se usmál. Rukama sklouzl po jejích zádech a přitiskl ji k sobě blíž.

„Žádná ze vzpomínek na Jess Summervillovou se nevyrovná současné Jess Taylorové, kterou jsem držel v náručí včera v noci na horském srázu... která ovládla mé srdce a mé myšlenky v hotelovém pokoji. Jess, jsi žena, po které toužím. Žena, bez které nedokážu dál žít.“

Zaplavila ji vlna neuvěřitelného štěstí. Objala ho kolem krku, cítila tlukot jeho srdce proti své hrudi.

„V tom případě bys měl asi vědět, že tě taky miluju. Tušila jsem to už od chvíle, kdy jsem tě poprvé viděla vystupovat z Čísla čtrnáct a ty jsi po mě střílel tím svým neodolatelným úsměvem. Stejně tušení jsem měla i včera v noci, když jsme uvízli v horách. Věděla jsem to jistě dnes odpoledne v hotelovém pokoji. A víš co?“ nevědomky použila oblíbený výraz své dcery.

„Ne,“ přiznal a obdařil ji jedním ze svých okouzlujících úsměvů. „Co?“

„Máš pravdu,“ řekla a tón jejího hlasu vypovídal o neskonalem štěstí, které právě prožívala. „Během těch deseti let jsme měli na přemýšlení času ažaž. Vezmu si tě. Dneska. Zítra. Prostě hned, jak si vyřídíme povolení k sňatku.“

Tonymu uniklo z hrdla něco mezi radostným zasténáním a vítězným zavýsknutím. Přitiskl ji k sobě a drtil její měkké tělo ve svém objetí. Jazykem se hladově zabořil do jejích horkých vlhkých úst. Jess si stoupla na špičky, žilami jí proudila nezkrotná radost.

Měla pocit, jako by se právě vrátila z dlouhé únavné cesty. Tady, na schodech vedoucích do domu cizích lidí, konečně našla domov.

„Mami! Ty se *líbáš* s panem Parettim?“ Dveře na verandu se zabouchly. „No jasně! *Líbáte se*/“

Alyx vtrhla na verandu jako velká voda. Smála se. Jessica se vymanila z Tonyho objetí a omluvně se usmála na svou dceru.

„Měla jsi pravdu, Alyx. Pan Paretti... Tony... je sympaťák. Taký se mi líbí.“

Alyx přeskakovala očima z jednoho na druhého. „Vezmete se?“

„Ano.“

„Hned jak to půjde.“

Tony a Jess odpověděli ve stejný okamžik, podívali se na sebe, spiklenecky se usmáli.

„Skvělé!“ Alyx začala poskakovat a tleskat rukama. „Teď budu mít tátu, který má svoje vlastní štěně. Můžeme jet domů všichni společně.“

„To zní jako dobrý nápad.“ Bez dalšího přemýšlení už podruhé během čtyřiaadvaceti hodin opustil svoji corvetu. „Pojď, půjdeme vyzvednout mého psa.“

„Štěně,“ hihňala se Alyx. „Je to ještě štěně.“

„Pro tebe cokoliv.“

EPILOG

Modrooký stříbrovlasý andílek v růžové blůzce s rozepnutým límečkem a modrým svetrem uvázaným okolo pasu vešel v úterý do cestovní kanceláře Gulliver's Travels pět minut po začátku pracovní doby. Hned za roztomilým děvčátkem se objevila štíhlá žena, očividně její matka, v doprovodu vysokého blondáteho *Adonise*, který byl tak přitažlivý, že dokonce i čerstvě provdaná Tiffany Tarringtonová-Huffmeisterová ohromeně zamrkala.

„Ahoj.“ Tiffany se usmála a vyšla vstříc dívence, která nasupeně odešla z její kanceláře zhruba před týdnem. „Přece jenom ses rozhodla odjet do Baltimoru?“

„Jo.“ Na tváři jí zářil šťastný úsměv. „Budeme se tam vdávat.“

„Opravdu?“

„Jo. A víte co?“

„Co?“

„Svatba bude v sobotu!“

Její slova byla plná pýchy a radosti, jako by byla sobota velmi zvláštním dnem. Tiffany se na chvíli zamyslela, potom jí došlo, že tuto sobotu se slaví Den otců. Proboha, zapomněla Henrymu koupit přání!

„Tony má bratrance, který je biskup nebo papež nebo tak něco. On povede obřad. Mamka řekla, že bychom si u vás měli zamluvit letenky do Baltimoru, protože jste jí dala vědět, kam se chystám. Nebylo od vás moc hezké, že jste na mě žalovala, ale odpouštím vám,“ prohlásila velkoryse, „protože kdybyste to neudělala, mamka by se mě nevydala hledat, nikdy by se nezřítíla ze skály a nerozhodla by se vzít si Tonyho za muže.“

„Propánakrále.“ Tiffany se pobaveně usmála na dívčinu matku. „Opravdu je tohle všechno moje práce?“

„Víceméně.“ Jessica vykouzila na tváři milý úsměv a podala Tiffany ruku. „Jsem Jessica Taylorová. Chtěla jsem vám osobně poděkovat za to, že jste mi pomohla najít Alyx.“

„To byla maličkost.“ Tiffany naklonila hlavu s fialovošedými lokny k jedné straně. „Opravdu chcete, abych vám na pátek zařídila letenky do Baltimoru?“

„Ano.“

„Když je to takhle narychlo, nebude to zrovna levné,“ upozornila ji.

„Bude to určitě levnější než pohřeb,“ vložil se do debaty světlovlasý krasavec. „Moje matka mi dala nůž na krk. Buď přivezu Jessicu a Alyx do Baltimoru, aby je moje rodina mohla poznat, nebo jsem mrtvý muž. Když se s ní Jessica bavila po telefonu, vyšlo najevo, že matka narychlo zorganizovala svatbu, na kterou pozvala snad celý Baltimore.“

Tiffany začala toho chudáka v duchu litovat, ale vzápětí si všimla toho, jak se na sebe Tony a Jessica dívají. V jejich očích se zračily láska a štěstí. Ať už se bude svatba konat kdykoliv a kdekoliv, tihle dva už prožívají líbánky.

Tiffany si povzddechla a přála si, aby Lucy s Dickem Spiveyem vešli do kanceláře a viděli tuhle scénu. I oni měli strach o malou holčičku, která před týdnem hrdě vystrčila bradu do vzduchu a oznámila jim, že bude muset jít o dům dál, když jí oni nepomůžou. A nyní je tu znovu a plánuje rodinné líbánky.

Tiffany si musela přiznat, že organizování líbá– nek není zrovna její silnou stránkou. Jedné novomanželské dvojici zajistila pobyt na luxusní výletní lodi, která brázdila Karibským mořem a která byla bohužel přepadena novodobými piráty. Druhému páru rezervovala pokoj v horském penzionu severně od Atlanty. Den předtím, než nedočkaví novomanželé vyrazili na cestu, byla celá oblast uzavřena kvůli sněhovým bouřím. A na výlet, který zorganizovala pro zamilovanou dvojici v Den svatého Valentýna, raději nevzpomínala!

Ale tentokrát... Všechno vypadá perfektně. Má před sebou dva lidi, kteří svou láskou přímo rozzářili její kancelář, a malou holčičku, která dostane ke Dni otců svého vysněného tatínka.

A příští měsíc tahle rodina společně oslaví Svátek zamilovaných. Tiffanina fantazie začala pracovat na plné obrátky. Představila si Tonyho a Jessicu, jak se objímají na dece v parku, kde uspořádali

piknikový dýchánek. Spokojeně si povzdychla a usmála se na své zákazníky.

„Tak dobrá, dáme se do práce. Zajistím letenky pro dva dospělé a jedno dítě.“

„Bude nás trochu víc. Raději objednejte letenky pro čtyři dospělé, jedno dítě, jednu želvu a tři štěňata,“ navrhl budoucí otec malé holčičky.

„Čtyři dospělí?“

„Pan a paní Stewartovi z Rocky Point v Severní Karolíně budou našimi vzácnými hosty.“

„Dobrá, ale proč želva a dvě štěňata?“ zeptala se Tiffany nejistě.

„Tři štěňata,“ opravil ji Tony.

Alyx se ho chytla za ruku. Její malé bílé prstíky se skoro ztratily v jeho velké opálené dlani.

„Jsme rodina,“ vysvětlovala šťastně. „Musíme jet všichni společně. A víte co?“

Tiffany zamrkala. „Co?“

„Za chvíli nás bude ještě víc. Tomasína právě sedí na vajíčkách! Mamka si myslí, že otěhotněla na Stewartovic farmě, ale vím, že se to stalo, když se mi ztratila na naší zahradě. A mamka bude brzy taky těhotná!“

„Alyx!“

„Je to pravda! *Pořád* se s Tonym líbáte. Je to legrační,“ svěřovala se Tiffany, „ale mně to nevadí.“

„To je dobře,“ prohlásil její budoucí otec s laškovným úsměvem na tváři a políbil Jessicu na hřbet ruky. „Mám totiž v plánu líbat tvoji maminku celý zbytek života.“

Když Tiffany uviděla světlo v jeho hnědých očích, ještě jednou si spokojeně povzdychla.

MILOVANÍ NA JEDNIČKU

Carole Bucková

PRVNÍ KAPITOLA

Přestože se mohl Evan Blake přestěhovat do svého nového domova bez cizí pomoci, byl vděčný, že tomu tak nebylo. Při vybalování nespočetného množství krabic byly tři páry rukou lepší než jeden. A když dva páry těchto rukou patřily dobrým přátelům, stal se z nudné únavné práce celkem příjemný zážitek.

Těmito *dobrymi přáteli* byli Chris Banks a jeho žena Lucy Banksová rozená Falcová. Evan znal Chrise už z mateřské školky. Oba dva žili v Chicagu a pocházeli ze stejné společenské vrstvy. Když studovali na Harvardu, bydleli v jednom bytě v Cambridgi ve státě Massachusetts. Kdyby měl Evan možnost zvolit si bratra, neváhal by ani okamžik a vybral by si Chrise.

Lucy poznal v době, kdy byla poprvé vdaná za Chrise. Přestože se mezi nimi během té krátké doby nevytvořilo žádné silné pouto, musel si přiznat, že s každým dalším setkáním se jeho sympatie k ní zvyšovaly. Překvapilo ho a zároveň šokovalo, když se ti dva rozešli ani ne rok potom, co si řekli své *ano*.

Když se pak Evan dozvěděl, že se ti dva zase dali dohromady, byl upřímně rád. Byl si jistý, že i přes í jejich odlišnou minulost a rozdílnost povah je mezi Lucy a jeho nejlepším přítelem zvláštní pouto, které se nedá jen tak lehce přetrhnout. To, že se jejich životy po delší době, během které se každý z nich vydal svou vlastní cestou, zase spojily, připadalo Evanovi správné. *Velmi* správné.

To však neznamená, že ho nepobavily kuriózní okolnosti, které předcházely jejich šťastnému usmíření. Ještě dnes si přesně dokázal vybavit to, jak reagoval na Chrisovo líčení toho, co se stalo téměř před pěti měsíci o silvestrovské noci.

„Dobře,“ řekl Evan, když tehdy jeho přítel dovyprávěl historku, která se mu zdála pořádně přitažená za vlasy. „A teď mi pověz, co se *doopravdy* stalo.“

Nakonec byl však nucen uvěřit, že to, co zpočátku považoval za krkolomný výmysl, *byl* pravdivý popis skutečných událostí. Stručně řečeno: Chris se poslední den v roce ocitl v Atlantě, a protože se nedlouho před tím dozvěděl, že jeho bývalá manželka žije právě tam, rozhodl se ji navštívit. A potom už šlo všechno jako po másle, jedna událost stíhala druhou... a Chris s Lucy strávili večer – který byl mimochodem dnem výročí jejich svatby – jako nedobrovolní zajatci tří neuvěřitelně nešikovných rádoby lupičů.

Hned z několika důvodů se z toho mohla vyklubat katastrofa. Svázání exmanželů dohromady a jejich následovně odklizení do kumbálu na náradí, aby nepřekáželi při pokusu o loupež, by pravděpodobně nikdo – snad jen scenárista komedií – nepovažoval za nejšťastnější řešení. Naštěstí Chris a Lucy využili své nedobrovolné fyzické blízkosti k tomu, aby dopodrobna rozebrali hádku, která vedla k jejich rozchodu. Znovu našli jeden druhého. A jak si tak povídali, začali obnovovat otřesené základy jejich vzájemné lásky. Právě tehdy udělali první nelehký krok ke vztahu mnohem pevnějšímu, než jakým bylo jejich první manželství.

Pohled na jejich chování při vybalování zanechal v Evanovi dojem, který nebyl schopný vyjádřit slovy. Přestože Chris nedával své pocity náklonnosti najevo tak lehce jako Lucy, bylo patrné na první pohled, že je do své manželky zamilovaný až po uši. Tato skutečnost Evana jakýmsi zvláštním způsobem dojímal a zároveň v něm vzbuzovala pro něj zcela netypický pocit závesti. Nedokázal pochopit, jak někdo, kdo je mu svou povahou tak podobný, dokáže najít pravou lásku, zatímco on má s opačným pohlavím jen špatné zkušenosti.

„Opravdu si moc vážím toho, co pro mě vy dva děláte,“ řekl znenadání, protože mu došlo, že nyní není ta správná chvíle na přemýšlení o vlastních osobních prohrách. Má přece nový domov v novém městě a zanedlouho nastoupí do nového náročnějšího zaměstnání, kde bude zastávat funkci vedoucího manažera jedné významné makléřské společnosti. Bylo mu třicet pět let a moc dobře věděl, že doba mladistvé naivity, kdy si mohl dovolit hodit všechno za hlavu a začít znovu s čistým štítem, již dávno minula. Musí být životu vděčný za tuto příležitost. *Nebude* se zabývat vlastní minulostí, protože by to bylo jako nařikání nad rozlitym mlékem.

„Jsme rádi, že ti můžeme pomoci, Eve,“ prohodil Chris vesele. „Od toho jsou přece přátelé.“

„A kromě toho,“ vložila se do rozhovoru Lucy a v očích jí pohrávaly jiskřičky šibalství, „nedokážu si představit vhodnější příležitost, jak zkontrolovat všechn tvůj majetek a nevypadat při tom jako vlezlý čmuchal.“ Na chvíli přestala pracovat a znalecky se rozhlédla po přepychovém obývacím pokoji přeplněném lepenkovými krabicemi. „Ale řeknu ti, že máš pořádnou hromadu věcí k roztřídění. Chris se mi někdy směje, že shromažďuju zbytečnosti jako hrabivý křeček, ale ve srovnání s tebou –“ Lucy rozhodila ruce do stran „– jsem úplná nula.“

„Ale *pouze* ve srovnání s ním,“ nezapomněl si rýpnout její manžel. Lucy po něm střílela vyčítavým pohledem. Chris na ni laškovně zamrkal a omluvně se zašklebil. Lucy ho ještě chvíli pražila káravým pohledem, ale protože se nedokázala na svého muže dlouho zlobit, nakonec zamračený výraz její tváře roztál a ona se na něj láskyplně usmála.

„Po rozvodu jsem měl dost práce s tím, abych se ve svých věcech jakžtakž vyznal,“ poznamenal Evan. Snažil se nevnímat bolestné bodnutí, které ho zasáhlo ve chvíli, kdy se jeho přátelé škádlili. Zvedl ruku ke krku a začal si masírovat šíji, aby rozehnal nahromaděné napětí. Jeho bývalá manželka, Barbara, vyšla z jejich manželství jako velmi bohatá žena, což znechutilo především Evanova právníka. Avšak ani on, ani Barbara netušili, že byl Evan ochotný přijít v majetkovém vyrovnání o mnohem víc, než bylo nutné, jen aby si zajistil svobodu. „A když se mi to konečně podařilo, zavolala mi moje matka, že prý pro mě má pár maličkostí a suvenýrů, které bych měl možná rád u sebe. *Zapomněla* se však zmínit o tom, že těch ‚pár maličkostí‘ zaplní dva tucty lepenkových krabic.“

Potřásl hlavou. Ještě stále se nevzpamatoval z šoku, který mu připravila jeho elegantní matka, když ho zatáhla do podkroví a začala mu ukazovat všechny ty věci, které mu hodlala věnovat. Nezmohl se ani na slovo. Až dosud neměl ani ponětí o tom, že tak dlouho schovávala a opatrovala takové množství věcí z dob jeho dětství a dospívání. Přestože se k němu matka vždycky chovala mile, udržovala si ale jistý odstup. V zajetí vzpomínek se potom rozpovídala o náhlé

smrti jeho otce, který zemřel těsně před tím, než Evan dokončil akademii.

„Tlačil mě čas,“ vysvětloval Evan dál a pokrčil bezradně rameny. „Tak jsem se rozhodl, že bude lepší, když si všechny ty věci odvezu v zalepených krabicích a vytrídím je až v novém bytě.“

„Proč jsi ty krámy prostě nevyhodil?“ zeptal se nechápavě Chris. Právě vázal uzel na černém igelitovém pytli, který byl naplněný věcmi na vyhození.

Evan si musel přiznat, že je to velmi rozumná otázka. Ve skutečnosti si ji položil již několikrát. Bohužel nebyl schopný přijít s žádným rozumným vysvětlením. „Já vlastně –“

„Chrisi!“ vykřikla zděšeně Lucy a rukou odhodila pramínek tmavě hnědých vlasů z čela. „Jak se vůbec můžeš takhle ptát? Tyhle ‚krámy‘ jsou Evanova *minulost*. Nemůže je jen tak vyhodit, když je navíc ještě ani neviděl. Musí si to všechno nejdřív prohlédnout, musí *vstřebat* staré vzpomínky.“

„Je to jenom staré haraburdí, Lucy,“ uklidňoval ji Evan. Jistěže, překvapilo ho, když přišel na to, že matka schovala jeho první baseballovou rukavici. A potěšilo ho, když si uvědomil, že je vlastníkem několika vzácných výtisků komiksů o *Spidermanovi*, za které by lecjaký sběratel zaplatil hotové jmění. Ale devadesát devět celých devět desetin zbylých věcí bylo jen...

Haraburdí. Neužitečné haraburdí.

Pohledem zavadil o hromadu přeplněných pytlů na odpadky, která se tyčila uprostřed obývacího pokoje. Je nejvyšší čas vyrazit na další cestu k popelnicím, pomyslel si Evan.

„Možná, že máte pravdu,“ řekla Lucy. „Ale i ‚haraburdí‘ může mít pro někoho velkou hodnotu.“

Střelila pohledem po svém manželovi a koutky jejích úst se stočily do vyzývavého úsměvu. „A to jsem zatím pomlčela o tom, že některá z těch starých *nepotřebných* věcí by klidně mohla posloužit jako vynikající prostředek k vydírání. Co třeba ta fotka, kterou jsem našla před hodinou? Však vy víte která. Je na ní jistá vážená osoba –“

„Zeptám se tě ještě jednou, Eve,“ přerušil svoji ženu Chris. Ačkoliv byl jeho hlas poměrně klidný, zaslechl v něm Evan vyšší vibraci než obvykle. Chris se sice všemožně snažil skrývat svou

slabinu, kterou bylo, že občas bral sám sebe až příliš vážně, ale Lucy si přesto nenechala ujít jedinou příležitost, aby ho trochu popíchla. Byl to jeden z mnoha důvodů, proč se k sobě tak báječně hodili. „Proč jsi to haraburdí nevyhodil?“

„Protože i když není právník, Evan ví, že důkazy týkající se těžkých zločinů se nesmí ničit,“ nenechala se jen tak odbýt jeho žena.

„Těžký zločin?“ Chris se pohrdlivě zašklebil a zavrtěl hlavou. „Vzpamatuj se, Lucy. Byl to jenom přestupek, který je už dávno promlčený. A mimochodem! Tehdy jsem chodil do šesté třídy!“

„O to je to horší,“ prohlásila Lucy sladkým hláskem a přešla k hromadě ještě neotevřených krabic. „Zajímalo by mě, co by asi Tom, Dick a Butch řekli na to, že jeden z nejlepších studentů právnické fakulty na Harvardu byl kdysi mladistvým delikventem. Určitě by to pořádně otřásl jejich vírou v celý právníkový systém.“

Evan potlačil nutkání rozesmát se na plné kolo. Moc dobře věděl, že Lucy právě vyjmenovala tři muže, kteří ji a Chrise drželi jako rukojmí oné památné silvestrovské noci. Tom s Butchem si nyní odpykávali několikaletý trest za nepovedené přepadení. Dick předtím ještě nikdy nepřestoupil zákon, a proto dostal jenom podmínku. Lucy ho zaměstnala v cestovní kanceláři, kterou vedla. Přestože Evan Dicka ještě nikdy neviděl, slyšel o něm už vyprávět tolik historek, že kdyby ho policie požádala o jeho identifikaci, byl by schopný poznat ho mezi tuctem neznámých mužů.

Ne že by si Evan myslel, že by k tomu někdy dostal příležitost. Od svých přátel totiž věděl, že ho má na starosti velmi rázná kurátorka, která dokáže udržet jeho chování v mezích zákona. „To bys... *neudělala*,“ zděsil se Chris. „Možná jo, možná ne.“ Lucy ho obdařila nevinným úsměvem. Zvedla jednu z krabic ze země. Bylo zřejmé, že se přímo vyžívá v Chrisově rozpacích. „Ale určitě budu muset informovat alespoň Maddy o tvé pohnuté minulosti. Dickovi by mohlo uškodit, že se stýká s pochybnými živly, i když mají akademický titul. Víš přece, jakou nám dalo práci zařídit, aby se nedostal do vězení –“

„Lucy!“ přerušil ji ostře Evan, protože si všiml hrozivě se zvětšující vybouleniny na dně krabice, kterou právě zvedla z podlahy. „Dávej pozor na –“ Pozdě. Dno krabice se protrhlo a k parketami

vykládané podlaze obývacího pokoje se začaly snášet papíry i ostatní předměty

„Kruci!“ Lucy odhodila zničenou krabici stranou a klekla si na podlahu. Vypadala sklíčeně. „Ach, Evane, je mi to tak líto. Jak se to mohlo stát?“

„Nemusíš se omlouvat,“ uklidňoval ji Evan a sehnul se, aby vzal do ruky oválný předmět, který se dokutálel přes celou místnost až k jeho nohám.

Zhluboka se nadechl, protože mu došlo, co drží v rukou. Napřímil se a šokované zíral na drobný předmět. Puls jeho srdce se náhle zrychlil. Nemohl uvěřit svým vlastním očím.

Sunnyin náramek, pomyslel si a palcem něžně přejel po třpytícím se šperku. Byl to první a také poslední dárek, který koupil pro první a také poslední ženu, kterou kdy miloval. Připadalo mu, že zlatý kov s jemně vyrytým vzorkem rozehřívá jeho dlaň, jako kdyby byl vděčný za jeho pozornost.

Evan vydechl zadržovaný vzduch ze svých plic. Snažil se vzepřít náhlému přívalu starých vzpomínek, ale marně. Najednou se vrátil zpět v čase. Cítil vůni dusné letní noci. Slyšel dunění vzdáleného ohňostroje i hlasitý tlukot svého vlastního srdce. Vdechoval omamnou vůni květin a vzrušení ženského těla. Ochutnával měkce medová –

„Hele, Eve, kdo je tohle?“

Evan sebou polekaně trhl. Několikrát zmateně zamrkal, potom zaměřil svůj pohled na Chrise, který nyní dřepěl vedle Lucy a pomáhal jí sbírat rozházené věci.

„Co... co?“ vykoktal Evan. Ještě se mu nepodařilo nalézt ztracenou rovnováhu.

„Ta dívka na fotce,“ upřesnil svoji otázku Chris a napřáhl k němu ruku, ve které svíral nějaký snímek. „Zajímalo by mě, kdo to je. Nebo... kdo to byl.“

Evan křečovitě stiskl prsty zlatý náramek, potom pomalu došel ke svým přátelům. Nakračoval velmi opatrně, jako by se přesunoval nad hlubokou propastí, kde stačí udělat jeden chybný krok a člověk se zřítí dolů.

Vyschlo mu v ústech, dlaně se mu začaly potit.

Nemusel se na tu fotografii dívat. Vlastně to ani nechtěl udělat.

Ale nedokázal odolat.

Dívka na fotce měla kaštanově hnědé husté vlasy. Nebyla to dokonalá kráska. Její zlatavě opálená tvář v sobě skrývala příliš mnoho nepravdivostí na to, aby ji mohl člověk někam zaškatulkovat. Výraz v jejích velkých hnědých očích byl překvapivě intenzivní, svědčil o dívčině vyspělosti. Avšak úsměv jejích plných rtů, díky kterému se jí udělaly ve tvářích roztomilé dolíčky, byl až dětsky nevinný a plný očekávání.

Když ji Evan poprvé spatřil, připadala mu spíše obyčejná. Obyčejná, ale ne nezajímavá. Něco na té dívce upoutalo jeho pozornost. A ve chvíli, kdy znovu držel v rukou její fotografii, považoval ji za tu nejpůvabnější –“

„Někoho mi připomíná,“ řekla Lucy, zamyšleně naklonila hlavu k jedné straně a přimhouřila oči.

„Nemůžeš ji znát.“

Lucy po něm střelila pohledem. Polekal ji jeho strohý neosobní tón. „Možná ano,“ nenechala se jen tak odbýt. „Ve svém zaměstnání se setkávám s mnoha různými lidmi, Evane. Jak se jmenuje?“

Evan ztěžka polkl. Soustředil se na to, aby se uvolnil. Proč se touhle hloupostí nechal tak snadno vyvést z míry?

Ne, opravil se v duchu po chvíli, nebyla to *hloupost*. I když jejich vztah skončil velmi nešťastně, to, co on a Sunny prožili, *nebyla* hloupost. Byla to jedna z nejdůležitějších událostí v jeho životě.

„Kincaidová,“ odpověděl Evan téměř šeptem. „Jmenuje se Sunny Kincaidová.“

„Sunny Kincaidová,“ opakovala Lucy zamyšleně. „Kincaidová. Kincaidová. Hmmm...“ Po několika vteřinách zavrtěla hlavou. Bylo zřejmé, že je rozladěná svou neschopností přiřadit dívčino jméno k nějaké tváři. „Ne. Nic mi to neříká. Ale stejně... Určitě jsem ji už někdy viděla.“

„Je to hodně stará fotka.“ Evan se na chvíli odmlčel. Nechtělo se mu pokračovat, ale z nevysvětlitelného důvodu svou nechuť překonal. „Sunny a já jsme spolu chodili, když jsem trávil jedno léto na ostrově St. Simons.“

„To je ten ostrov, kde má tvoje rodina chatu?“

Evan přikývl. V současné době před ním stálo rozhodnutí, zda rodinnou *chatu* prodat, anebo si ji ponechat ve svém vlastnictví.

„Jo,“ souhlasil Evan. Potom se znovu zamyslel. „Vlastně... nechodili jsem spolu celé léto. Myslím, že to bylo pět nebo šest týdnů. Byli jsme ještě děti. Chodili jsem tehdy ještě na střední školu.“ Přeshlápl z jedné nohy na druhou ve snaze zastavit další příval silných emocí. „Já... už jsem na ni skoro zapomněl.“

Nechtěl svým přátelům lhát. Neuvědomil si, že *lže*, dokud neslyšel svá nahlas vyřčená slova. V tu chvíli na Evana Blakea tíživě dolehla pravda, které se úspěšně vyhýbal po celý svůj dospělý život.

Pravdou bylo, že na Sunny Kincaidovou myslel celých osmnáct let.

Kde je nyní? ptal se sám sebe v duchu a krásný zlatý náramek, který koupil v době, kdy byl plný mladistvé energie a naivního nadšení, ho pátil v dlani jako rozžhavený uhlík.

Co dělala celou tu dobu?

Kdo jí zkřížil cestu?

A ať už dělala cokoli a s kýmkoliv... vzpomněla si na něj alespoň někdy?

DRUHÁ KAPITOLA

Madison Maloneová, které všichni říkali Maddy, měla plnou hlavu plánů, když o dva dny později kráčela směrem k cestovní kanceláři Gulliver's Travels. Byla však mnohem uvolněnější než obvykle, což bylo zarážející, protože právě začínal nový pracovní týden.

Důvod její povznesené nálady byl prostý. Měla dovolenou. Příštích čtrnáct dní bude svobodnou ženou. Bude mít všechen čas jen sama pro sebe. Může dělat cokoli.

Tedy vlastně ne *cokoli*, opravila se v duchu Maddy, protože byla realisticky založená. *Cokoli* by mohla dělat pouze v případě, že by měla dostatek finančních prostředků k tomu, aby... aby mohla bez přemýšlení vyrazit na nějaký nádherný řecký ostrov. Tak movitá není. Škoda. Její finanční situace jí umožňuje vyrazit akorát tak na okružní jízdu po zábavních parcích.

Když se před nedávnem zmínila o své blížící se dovolené přátelům z Gulliver's Travels, okamžitě jí nabídli své profesionální služby. Dokonce objevili několik skvělých nabídek, kdy je možné zaplatit za dovolenou až po návratu.

Tak například ta luxusní dovolená u Karibského moře, s kterou se vytrasila Tiffany Tarringtonová–Huffmeisterová. Bože, jak moc se chtělo Maddy kývnout na tu skvělou nabídku! Ale odolala. Skoro celé tři roky se snažila splatit všechny své dluhy, takže si nemohla dovolit zabřednout do stejných potíží jen kvůli jednomu týdnu, kdy by se pouze poflakovala po písčitých plážích a nacpávala by se u bufetových stolů.

Jistěže si to přála, ale kdyby to udělala, nikdy by si to neodpustila.

Maddy Maloneová byla silným zastáncem teorie, že je důležité, aby člověk dokázal ospravedlnit své činy před sebou samým. Horlivě také prosazovala názor, že by lidé měli převzít zodpovědnost za své chování. Takže...

Takže si bude muset počkat na pořádnou dovolenou až do příštího roku.

Až na to, že příští rok chtěla soustředit všechn svůj čas a všechny svoje síly na přípravu ke státní zkoušce z advokacie.

Dobrá. Dobrá. Tak si počkám dva roky, ale potom si už doopravdy dopřeju báječnou dovolenou. A udělám to hned, jak získám diplom a otevřu si svoji vlastní advokátní kancelář. Můžu dokonce oslavit na dovolené i příchod nového tisíciletí. Jestliže začnu spořit už teď, budu mít potom dost peněz na výběr pořádné dovolené, nebudu se muset spokojit s nějakým zájezdem na poslední chvíli, který by byl jinak z finančních důvodů jedinou možností.

To už zní jako plán, pochválila se Maddy v duchu, když zahýbala severně na Peachtree Street. Mírný jarní větřík cuchal její husté kaštanové vlasy s nádechem červeně. Nedbalým pohybem ruky si odhodila několik pramínků z čela. Uvědomovala si, že potřebuje ostříhat. Ačkoliv obvykle zvládla udržet svůj běžný účes v ucházející formě pomocí nůžek na manikúru, když se dnes ráno kriticky podívala do zrcadla, utrpěla tak trochu šok. Vypadala jako rozčepýřené kuře. Je na čase navštívit profesionálního kadeřníka, rozhodla se.

Maddy radikálně zkrátila své vlasy už před pěti lety. Bylo to starodávne gesto truchlících, i když si musela přiznat, že tenkrát nepřemýšlela o tradici. Popadla nůžky a začala stříhat. Opravdu nepřemýšlela. Byla tehdy pološílená smutkem nad tragickou smrtí svého manžela, který byl policistou a byl zabit při plnění služebních povinností.

Detektiv Keith Malone byl nejskvělejší muž, jakého kdy poznala. Snad jsem si ho ani nezasloužila, říkala si častokrát hořce. Proč jen o něj musela přijít tak náhle a bez – Maddy potřásla hlavou, aby zahнала smutné vzpomínky. Nemá cenu otvírat staré rány. Keith by byl první, kdo by jí poradil, aby hodila minulost za hlavu. Nechtěl by, aby na něj zapomněla. Proboha to ne. Určitě by si přál, aby vzpomínala na nádherné chvíle, které spolu strávili, a na lásku, o kterou se dělili. Ale určitě by také chtěl, aby si užívala života, i když tu s ní už nemůže být. Tím si byla Maddy jistá.

Pokoušela se o to. Dělala to jak jen nejlépe dokázala. Bůh ví, čím vším si prošla, aby se vyrovnala s tím, že je nyní vdovou. Šlo to těžce, ale byla si jistá, že se všechno pomalu obrací k lepšímu.

Za toto zlepšení vděčila mnoha věcem. Například prohlubujícimu se přátelství s Lucy Banksovou, rozenou Falcovou.

Maddy nikdy nevynikala schopností najít si dobré přátele. Největší potíže jí dělalo spřátelit se s ženami. To věčné chichotání a řešení holčičích problémů jí bylo cizí. Ale Lucy...

Přívál náklonnosti, který cítila k té ženě, se nedal popsat slovy. Určitě nepočítala s tím, že si ji někdy takhle oblíbí. Kdyby chtěla být naprosto upřímná, musela by si přiznat, že ji před jejich prvním setkáním považovala za naivní bláznivou ženskou.

Nespravedlivý úsudek? Jistěže. Ale, prokristapána! Co jiného si mohla myslet po prostudování jejího případu? Nejenomže Lucy přemluvila svého manžela, právníka s akademickým titulem, aby obhajoval ty tři hlupáky, kteří je zajali o silvestrovské noci, ale také se dobrovolně přihlásila, že chce svědčit v jejich prospěch! A velmi brzo se asistent okresního zástupce, u kterého si paní Banksová očividně zjedнала náležitý respekt, připojil k jejímu návrhu o vzájemné dohodě. Ale to nestačilo. Potom ta ženská rozjela kampaň za podmíněčné propuštění jednoho z vězňů. Nakonec se jí podařilo dostat na svobodu nepřilíš bystrého Dicka Spiveyho.

Není tedy divu, že Maddy očekávala od prvního setkání s touto ženou spíše to horší. Byla připravena přednést přednášku na téma *zločinci patří za mříže*. Brzy však poznala, že se její představa o přihlouplé svobodomyšlné podivince ani trochu neshoduje s realitou.

Lucia Annette Banksová byla pozoruhodná dáma s velkou dávkou vrozené inteligence. Přestože se až nepochopitelně zastávala Dicka Spiveyho, bez mrknutí oka uznala, že takový člověk musí být pravidelně kontrolován. Ke všemu byla ochotná uštědřit mu osobně pořádný kopanec do zadnice, kdyby to okolnosti vyžadovaly.

Jednoduše řečeno – Lucy prostě jen nemluvila do větru, když Maddy přesvědčovala, že chce napravit svého bývalého věznitele. Bylo zřejmé, že je ochotná udělat pro jeho záchranu cokoli, čímž si získala u Maddy obdiv a respekt.

Důkazem jejího odhodlání bylo to, že sehnala Dickovi místo v cestovní kanceláři, kterou vedla. A nebylo to jen tak ledajaké místo. Jeho nové zaměstnání bylo smysluplné a za odvedenou práci dostával

odpovídající plat. Také mu pomohla najít slušné místo k bydlení. Dokonce se zasloužila o to, že se nechal zapsat do večerní školy.

„Kromě mé pusinky Dory-Jean jsem ještě nepotkal tak skvělou ženu, jakou je Lucy,“ svěřil se Dick Maddy při jedné pravidelné kontrolní návštěvě.

„Hmmm,“ zamručela tehdy Maddy souhlasně.

Nebylo pro ni lehké odpovědět na Dickovu chválu tak stroze. Neměla však v úmyslu podporovat sentimentální výlevy svého svěřence! Když si navíc uvědomila, že zmíněná *pusinka* je žena, se kterou se Dick dvakrát oženil a také dvakrát rozvedl a která se mezitím stihla na krátkou dobu stát také manželkou Dickova bratra Toma, nebyla si Maddy jistá, jestli je *pusinčin* vliv na jejího svěřence tím pravým ořechovým.

Věděla, že na tomhle se s Lucy shodnou. To, že byla Lucy od přírody nenapravitelná romantička a že dávala přednost pohádkovým koncům před rychlým definitivním rozchodem dvou k sobě se nehodících lidí, nemělo na celou záležitost žádný vliv.

Ne že by Dora-Jean Purvisová-Spiveyová-Spiveyová-Spiveyová byla zlá nebo protivná. Lucy si o ní dokonce myslí, že je svým způsobem roztomilá, ale zároveň si uvědomuje, že Dora-Jeanina soustředěnost a vytrvalost jsou na úrovni šestiletého dítěte. Je také extrémně impulsivní. Má tendenci vrhat se do akcí, o jejichž následcích předem nepřemýšlí. Občas to vypadalo, jako by se vrhala z letadla a nekontrolovala si předem, zda má dobře zabalený padák a zda dopadne na pevnou zem. Když se potom její nepraktičnost zkombinovala s Dickovým, ehm... nedostatkem intelektových schopností...

Maddy se bezděčně ušklíbla.

Pravdou však zůstává, že Dora-Jean prokázala Dickovi poslední dobou až pozoruhodnou loajalitu. Neprofesionálně odbarvená blondýna s bujným poprsím se vynořila z neznáma krátce po Dickově zatčení a od té doby se ho držela jako pijavice, ať se dělo, co se dělo.

Takže možná, opravdu jen *možná*, se jim jejich společné soužití napotřetí vydaří.

A jestli ne, dostane dvojnásobná bývalá manželka Dicka Spiveyho červenou kartu a bude muset ven z hřiště.

Během rozjímání o svých známých došla Maddy až k impozantní budově, kde sídlila cestovní kancelář Gulliver's Travels. Rychlý pohled na hodinky jí prozradil, že má ještě zhruba patnáct minut času do plánovaného oběda s Lucy. To nevadí, pomyslela si. Jestli nebude její přítelkyně moct vyklouznout z kanceláře o trochu dřív, alespoň si chvíli popovídá s Dickem. A když bude i on zaměstnaný, prolistuje si nějaké turistické katalogy a bude snít o vzdálených exotických zemích.

Prošla těžkými prosklenými dveřmi. Okamžitě jí naskočila husí kůže, protože jarní vzduch byl ve srovnání s chladným klimatizovaným vzduchem v budově, do které právě vstoupila, podstatně teplejší. Procházela halou a podrážky jejích bot tiše skřípaly po mramorovém dláždění.

„Haló, Maddy,“ zvolal strážník v béžové uniformě, který stál u recepcce a mával na ni svojí obrovskou tlapou.

„Ahoj, Georgi,“ oplatila mu jeho srdečný pozdrav. George byl policista ve výslužbě. Kdysi pracoval s jejím zesnulým manželem.

„Co tě sem přivádí? Neříkej, že jsi přišla sebrat Dicka Spiveyho pro porušení podmínky.“

„Dneska ne.“ A jestli do toho budu mít co mluvit, tak *nikdy*, pomyslela si v duchu. Neměla absolutně žádné výčitky svědomí, když musela poslat nějakého mizeru zpět do vězení – ovšem jen když si to zasloužil. Ve skutečnosti si myslela, že spousta jejích klientů patří za mříže, a ne na ulici. Ale v Dickově případě...

Dickovi se podařilo obnovit Maddyinu ztenčující se víru v nápravu provinilců bez pobytu ve vězení. Kdyby Dick něco provedl, hrozně by ji to mrzelo.

„To jsem rád, zlato,“ prohodil George. „Možná je trochu delšího vedení a má škraloup v trestním rejstříku, ale určitě by nikomu schválně neublížil. Dick je dobrák.“

„Amen,“ okomentovala Georgův proslov Maddy, ale v duchu si musela přiznat, že ji jeho slova dojala.

Zamířila k výtahům na druhém konci haly a těsně před nimi zabočila vpravo. Cestovní kancelář Gulliver's Travels se nacházela až na konci chodby.

Muž s číslem sedmačtyřicet vytištěným na štítku, který měl přišpendlený ke kapse košile, vstal od stolu hned, jak prošla dveřmi kanceláře. Jmenoval se Jimmy Burns. Maddy zjistila, že předtím, než začal pracovat v této kanceláři jako jeden z hlavních zprostředkovatelů, vystřídal mnoho zaměstnání.

Jednu dobu pracoval jako pomocník kuchaře v restauraci s rychlým občerstvením a chvíli se dokonce živil prodejem automobilů.

„Maddy!“ Jimmy ji obdařil širokým úsměvem a srdečně jí potřásl rukou. Mohl by se živit jako politik, pomyslela si Maddy, až na to, že je mnohem, mnohem srdečnější. „Co tě k nám přivádí?“

Maddy se snažila nezírat na Jimmyho oblečení. Růžová kravata se žlutými puntíky byla sama o sobě už dost nevkusná, ale v kombinaci s modrooranžovou kostkovanou košilí byl pohled na něj téměř neúnosný.

„Ehm –“

Její zkoumavý pohled Jimmyho znervóznil. Nadšení z jeho tváře vyprchalo během chvilky. Vypadal ustaraně.

„Zavolal tě Dick, že jo?“ zeptal se tlumeným hlasem. „Alespoň tvrdil, že ti zavolá. Já mu říkal, že by – ehm – tedy... Ne že bych chtěl, abys to *nechala plavat*, ale je to jen malý přestupek. Dick se kvůli tomu cítí strašně, Maddy. Dora-Jean mu dala co proto, když se to dozvěděla, a Lucy to samé. Dal bych ruku do ohně za to, že to už *nikdy* neudělá.“

„Co –“

„Maddy!“ Hlasité zvolání jejího jména přišlo ode dveří do zásobovací místnosti. Majitelem pronikavého hlasu byl Wayne Dweck, hubený mladý muž, jehož platinové vlasy ostříhané ve stylu *punku* a stříbrný kroužek v nose nápadně kontrastovaly s naškrobenou sněhobílou košilí, pečlivě vyžehlenými kalhotami a vyleštěnými polobotkami. Vypadal jako hodný čaroděj kybernetického věku. Asi tak před měsícem jí pomohl odstranit nějaké chyby v jejím domácím počítači. Přestože mu byla vděčná za jeho snahu, měla silné podezření, že ne všechny nově instalované dokonalejší programy jsou zcela legální. Ještě pořád se bála, že by se mohla zmáčknutím nějaké klávesy nabourat do supertajného programu CIA. „Jen mi neříkej, že se Dick sám udal!“

„Co –“

„Podívejme se, koho to k nám čerti nesou.“ Melodický ženský hlas přerušil Maddyinu snahu dozvědět se víc o Dickově potížích. „Madison Malo– neová, nemáš být náhodou na dovolené?“

Maddy obrátila oči v sloup. Co se to tu proboha děje! Je to snad nějaké hromadné spiknutí, jehož účelem je zabránit tomu, aby dnes dokončila jedinou větu? Rezignovaně se otočila k osobě, která před chvílí vstoupila na scénu. Tiffany Tarringtonová-Huffmeisterová. Ta stejná Tiffany Tarringtonová-Huffmeisterová, která ji málem přesvědčila, aby hodila svůj podrobný finanční plán za hlavu a vrhla se do víru exotické dovolené pod žhavými paprsky karibského slunce. „Já –“

„Jsi tu kvůli Dickovi, že jo?“ přerušila ji Tiffany, která stála mezi dveřmi do konferenční místnosti. Měla na sobě fialový úpletový kostýmek a velmi vysoké lodičky. Muselo jí být okolo šedesáti, a přesto by jí mohla kdejaká *devatenáctka* závidět pružnou chůzi a ladné vlnění boků. „Všichni jsme naprosto zdrceni kvůli té jeho hloupé chybě. Samozřejmě nikdo z nás si ti ani netroufne navrhnout, abys nesplnila svoji služební povinnost, ale na druhé straně... Možná bys měla zvážit určité polehčující okolnosti...“

„Vždyť byl jen několik stovek metrů za hranicemi státu,“ vložil se do vysvětlování Wayne.

„Navíc se losování koná v den narozenin Dory-Jean a částka, kterou je možné vyhrát se shoduje s jejím věkem,“ dodal Jimmy. „Ne s tím, který má na řidičáku, ale s jejím *skutečným* věkem. Chudák chlap! Myslel si, že je to nějaké znamení seslané z nebe.“

Maddy zamrkala. Pomalu tomu začínala rozumět. „Chceš mi říct, že –“

„Paní Maloneová“

Zděšený výkřik se ozval za jejími zády. Pomalu se otočila k osobě stojící za ní a zároveň si uvědomila, že se její situace nepatrně zlepšila. Už se jí podařilo vysoukat ze sebe alespoň polovinu věty, než ji zase někdo přerušil.

„Paní Maloneová,“ oslovil ji ještě jednou Dick Spivey. Vypadal naprosto šokované. Pomalu se k ní přibližoval.“ Pod paží křečovitě

svíral hnědý papírový pytlík s logem jednoho místního bufetu. „Co tady děláte?“

Ticho.

„Je tady, ehm, protože jsi ji... ehm, zavolal, Dicku,“ řekl po několika vteřinách Wayne a nervózně se zasmál.

Koutky Dickových úst se zkroutily do nechápavého úsměvu. Očima přeskakoval z jedné osoby v kanceláři na druhou. Ještě křečovitěji k sobě přitiskl papírový pytlík.

„Nevolal jsem ji,“ popřel Dick Wayneova slova a zavrtěl hlavou. „Povězte jim, že jsem vám nevolal, paní Maloneová.“

„Ehm...“ Maddy věděla, že její neschopnost okomentovat vyličenou situaci celou větou musí vypadat, jako kdyby se z ní přes noc stala slabomyslná osoba. Ale když konečně pochopila celý příběh, musela se držet, aby se nahlas nerozesmála.

„Chtěl jsem vám zavolat,“ ujišťoval ji Dick naléhavým hlasem. „Ale potom jsem si uvědomil, že jste na dovolené. Myslel jsem, že by nebylo správné rušit vás ve vašem volnu, víte? Chtěl jsem se tedy jít udat někomu jinému, ale potom jsem si vzpomněl na to, co všechno jste pro mě udělala. Asi by se vám nelíbilo, kdyby mě zpátky za mříže dostal cizí kurátor, nemám pravdu? Nakonec jsem se rozhodl počkat s přiznáním až do naší další kontrolní schůzky.“ Dick stiskl rty do tenké čárky, knírek nad horním rtem se zavrtěl jako ušmudlaná housenka. „Teď už to asi nebude nutné, co?“

V kanceláři zavládlo hrobové ticho.

„To znamená, že jsi sem nepřišla proto, abys zavřela Dicka do lapáku?“ prolomil mlčení Jimmy.

„Přesně tak,“ odpověděla Maddy vesele. „Jsem tady, protože mám jít s Lucy na oběd.“

„Takže když jsem řekla, že...“ Tiffany se zarazila uprostřed věty a zvedla ruku, aby si ji položila na srdce. „*Ty jsi nic nevěděla!*“

„Nevěděla co? Že Dick porušil podmínku a bez dovolení odcestoval za hranice státu, aby koupil šťastný los pro Doru-Jean? Nebo to, že jste se po jeho přečinu stali jeho komplici?“

Starší žena sklonila hlavu. Očividně se styděla promluvit.

Maddy potlačila úsměv, který se jí dral na rty. Musela souhlasit s Jimmy Burnsem. Nemůže Dickův přestupek nechat jen tak plavat. Ale

určitě ho kvůli tomu nepošle zpátky do vězení. Trochu ho vystrašit? To ano. Poslat ho za mříže? V žádném případě.

„Neměla jsem ani ponětí, co se děje,“ přiznala se po chvíli a přeskočila pohledem z Tiffany na Waynea, z Waynea na Jimmyho. Asi si bude muset s těmi třemi spiklenci trochu popovídat. Ačkoliv považovala jejich odhodlání pomoci Dickovi za báječnou věc, nechtěla, aby dospěli k názoru, že je v pořádku krýt mu záda, kdykoliv její svěřenec provede nějakou hloupost – přesněji řečeno nelegální hloupost.

„Páni!“ vydechl Dick obdivně. Pod paží stále svíral papírový pytlík, ve kterém byly pravděpodobně svačiny zaměstnanců kanceláře. „Když jste se tu objevila, nic jste nevěděla. A teď znáte celou tu historku? To je neuvěřitelné, paní Maloneová.“

„Není to zas tak neuvěřitelné,“ zamumlal sklíčeně Jimmy. „Nemusela se na nic ptát, my jsme jí to všechno vyžvanili sami od sebe.“

„Chytrá taktika, Maddy,“ řekl Wayne. „Opravdu chytrá.“

„To ne,“ protestoval Dick. „Paní Maloneová je jen dobrá posluchačka. Když jsme s Dorou-Jean před oběma rozvody navštívili manželskou poradnu, nemluvili s námi o ničem jiném, než jak je důležité umět naslouchat. Prý je to základem každého dobrého vztahu. Taky nám tam říkali, že se máme jeden druhému svěřovat se svými problémy. Což mi připomíná něco, co mi moje pusinka řekla dneska ráno, když mi nejdřív vynadala do tupců a hlupáků –“

Ale na moudrost Dickovy *pusinky* musela chvíli počkat. Otevřely se totiž dveře od kanceláře Lucy Banksové.

Maddy zaslechla hlas své přítelkyně. „Chrisi, myslím, že bys měl oprášit svůj advokátský obleček a podívat se na to, jinak se dostaneme do velkých potíží.“

Maddy se otočila. Nad Lucy a Chrisem se vznášela aura vzájemného porozumění a škádlivé veselosti. Pocítila v sobě nepatrný osten znepokojení. Ve skutečnosti proti Chrisovi Banksovi osobně nic neměla. Dokonce si ho svým způsobem i oblíbila. Respektovala ho. Ale nemohla si pomoci – z osobních důvodů neměla v oblibě privilegované synáčky ze zámožných rodin. *Zvláště* když pocházeli z Chicaga.

To není tak úplně přesné, pomyslela si. Slovní spojení „nemít v oblibě“ nevystihuje to, co Maddy Maloneová cítila k zazobaným mladým mužům určitého věku a původu. To, co skrývala v hloubi duše, byla naprostá zaujatost. Kdysi jednomu z nich odevzdala své srdce. Přisahala si, že nic takového už nikdy – *za nic na světě* – neudělá.

Chris Banks, který vešel do místnosti spolu s Lucy, byl vysoký plavovlasý vzor mužské dokonalosti. „Ať se děje co se děje, moje žena má vždycky po ruce nějakou skvělou radu,“ prohlásil. „Občas mám pocit, že z toho zešílím.“

Maddy se usmála. Potom zaměřila pohled na muže, který stál několik kroků za Chrisem a Lucy.

Všechno se zastavilo. I její srdce.

Ne, pomyslela si. Po těle jí přeběhl mráz, potom horko a nakonec zase mráz. V hlavě jí bzučelo, jako kdyby se tam probudilo k životu hejno šílených divokých vos. Začala se třást po celém těle. *To nemůže být pravda!*

Ale byla.

Každíčka buňka v jejím těle věděla, že to je pravda.

Evan Blake. Bohatý chlapec, kterému dala své srdce i tělo – v noci čtvrtého července před osmnácti lety. Bohatý chlapec, který ji využil a potom zmizel beze slova rozloučení. Bohatý chlapec, jehož bezohledné chování rozbilo její hrdost na milión malých kousků.

Nyní už to nebyl chlapec. Za tu dlouhou dobu se z něho stal dospělý *muž*. Bohatý muž. Sebevědomý. Přitažlivý. Šedý oblek, který mu bezvadně seděl, musel stát víc než celá její garderoba.

Vypadal... Bože! Vypadal jako dokonalý výtvar genetických inženýrů, kterým se podařilo zkombinovat DNA Harrisona Forda s DNA Roberta Redforda a nakonec – jen pro jistotu – přimíchali několik chromozómů Brada Pitta.

Místo pohledného mladíčka, kterého před lety znala, před ní stál dokonalý džentlmen. Světlé vlasy měl pořád husté, ale nyní byly pečlivě zastřiženy. Výraz pronikavě modrých očí, kolem kterých se věkem vytvořily drobné vrásky, získal věkem ještě větší hloubku.

Je o několik centimetrů vyšší než toho osudného léta, všimla si Maddy a uvědomila si, že i když si to přeje, nedokáže z něho odtrhnout

oči. Musí mít metr osmdesát pět, možná metr devadesát, odhadovala v duchu. Je také širší v ramenou. Z vyčouhlého mladíka se stal muž s pružným svalnatým tělem.

Neovladatelná přitažlivost, kterou v ní tento muž tak náhle vzbudil, Maddy šokovala. Vždyť Evana Blakea nenávidí. Ne. *Pohrdá* jím. Nejraději by mu plivla do obličeje a vrazila mu pořádnou ránu do té jeho hladce oholené brady.

Tolik si přála vědět, proč se zachoval tak ohavným způsobem k sedmnáctileté dívce, která ho milovala celým svým srdcem.

Sledovala, jak Evan odstrčil Chrise a Lucy stranou a zamířil k ní. Zíral na ni, jako kdyby se před ním zjevil nějaký duch. Jeho krásná tvář byla bílá jako čerstvě napadaný sníh.

Přepadlo ji nutkání otočit se a utíkat pryč, ale ovládla se. Jedním z důvodů, proč zůstala nehybně stát na místě, byla její hrdost. Druhý důvod byl již o něco méně ušlechtilý. Bála se, že kdyby se pokusila udělat jediný pohyb, nervozitou by se jí podlomila kolena.

Zastavil se krok před ní. Přestože se jí nepokusil dotknout, měla pocit, že očima hladí její tvář stejně něžně, jako to kdysi dělávaly jeho prsty.

„Sunny?“ zeptal se chraplavým hlasem. „Sunny Kincaidová?“

Jakmile vyslovil přezdívku, kterou pro ni sám vymyslel, trhla sebou. Tehdy se cítila tak zatraceně *výjimečná*! Jako mávnutím kouzelného proutku se zrodila jiná dívka... dívka, která si zaslouží být milována. Když nyní znovu slyšela svou přezdívku, vzbudilo to v ní...

Bolest.

Vzteky.

Znovu si připadala jako malá naivní holka.

Jsem si jistá, že ti nechtěl ublížit, přesvědčovala ji tehdy jedna z Evanových kamarádek. Jmenovala se Barbara Wilcoxová. Také pocházela z Chicaga. Také trávila léto na St. Simons. Přestože si Maddy tehdy myslela, že si od ní Barbara drží odstup, začala ji po Evanově spěšném odjezdu z ostrova utěšovat. *Hledal jenom nějaké zpestření na léto. Nic vážného. Jeho rodiče s ním mají velké plány do budoucna. Hodně od něj očekávají...*

A žádný z těch velkých plánů do budoucna nepočítal s mladou servírkou, které v dětství zemřela matka, která měla otce alkoholika a

jejíž jedinou ambicí bylo našetřit dost peněz na to, aby se mohla po střední škole odstěhovat do Atlanty, kde chtěla začít studovat na univerzitě.

Bývalá Sunny Kincaidová vystrčila bradu a vyzývavě se zahleděla do jeho nebesky modrých očí, ve kterých kdysi viděla záruku nekonečného štěstí a čestnosti.

„Moje příjmení je nyní Maloneová, Evane,“ řekla ledovým hlasem. Předstíraný klid ji stál hodně sebeovládání. „*Přátelé* mi říkají Maddy.“

TŘETÍ KAPITOLA

Evan si dopřál pořádný doušek skotské whisky. Většinou alkohol moc nepil. Už vůbec ne v době oběda. Ale po tom, co zažil v kanceláři Gulliver's Travels...

Potřeboval panáka.

Možná dva.

Udělal by cokoli pro to, aby z mysli vymazal vzpomínku na nepřátelský výraz v zelenošedých očích Sunny Kincaidové.

Nenávidí ho. To je bezpochyby. Sunny Kincaidová ho nenávidí z celého srdce.

Znovu se napil. Lihovina si propalovala cestu jeho hrdlem až do žaludku. Doufal, že se tím zbaví husí kůže, která mu naskočila po celém těle. Marně. Chlad se prokousal až na dno jeho duše.

To, že letní noc, kterou spolu před osmnácti lety prožili, začala nevinně, ale skončila – mírně řečeno – sexuální fiaskem, nemohl popřít. Vzpomínka na vlastní nešikovnost ho pronásledovala téměř osmnáct let. Naprosto chápal její rozhořčení. Vždyť jen jeho zásluhou se z jejího prvního milostného zážitku stala katastrofa. Také dokázal pochopit, že nebyla spokojená s tím, co se stalo potom.

Sakra! To si opravdu myslela, že *chtěl* odjet z ostrova za takových okolností? Zoufale se ji snažil skontaktovat. Přál si jí to všechno vysvětlit. Ale jak to měl udělat? Nikdy nemluvila o tom, kde bydlí. Nikdy mu nedala žádné telefonní číslo, na kterém by ji mohl zastihnout. Nechal jí tedy u Barbary vzkaz se svou adresou a telefonním číslem, i když věděl, že to nebylo zrovna nejšťastnější řešení. Ale za daných okolností to bylo jediné východisko.

Jenže Sunny nikdy nezavolala.

Nikdy nenapsala.

Nikdy o něj doopravdy nestála.

O tom posledním se před chvílí přesvědčil na vlastní oči. Zažil takové rozčarování, že mohl stěží dýchat.

Kde vzala Sunny – vlastně „Maddy Maloneová“ – kde vzala Maddy Maloneová tu drzost dívat se na něj takovým způsobem, jako

by byl největší lotr pod sluncem? Kde? Kde vzala tu drzost? To *ona* už za několik dnů po jeho odjezdu ze St. Simons chodila s jiným klukem.

Chtěl ji nenávidět. Moc se o to snažil. Ale když už bylo po všem, nedokázal v sobě potlačit lásku, kterou k ní cítil. Jediné, co mohl tehdy dělat, bylo trpět a trpět a trpět.

Nakonec se přes tu bolest přenesl. Ne, to není přesné. Nepřenesl se přes ni. Podařilo se mu pokračovat ve svém životě, jako kdyby neexistovala. A jak čas ubíhal, nesl na svých bedrech stále více viny za to, co se tenkrát stalo.

Kdyby měl lepší odhad na lidi...

Kdyby byl lepší milenec...

Evan si povzdechl. Zvedl sklenici k ústům a hodil do sebe zbytek skotské whisky.

„Už je ti líp?“ zeptal se ho Chris a sáhl po hořčici, aby si dochutil kuřecí sendvič, který si objednal.

„Zatím ne.“ Evan upoutal pozornost procházejícího číšníka a pohybem ruky mu naznačil, že by si dal ještě jednu skotskou whisky. Číšník kývl na souhlas.

„Chceš dobrou radu?“

„Ne.“

„Stejně ti poradím. Nebudeš se cítit o nic líp ani po další skleničce. I kdybys jich vypil deset, nic se tím nezmění. Možná se ti podaří zapomenout, ale bude to jenom na chvíli. Zítra ráno se budeš cítit o to hůř.“

Evan si měřil svého nejlepšího přítele přimhouřenýma očima. Chris pil alkohol nejméně ze všech mužů, které Evan poznal. Ve stavu mírné opilosti ho viděl jen jednou v životě. Bylo to na jeho první svatbě s Lucy Falcovou. Ale tenkrát byl jeho přítel spíše opilý láskou než alkoholem.

„Jak to můžeš vědět?“ zaútočil na něj Evan po chvíli. Jeho otázka vyzněla ostřeji, než měl v úmyslu. Měl by být Chrisovi vděčný za to, že ho doslova odtáhl z *Gulliver's Travels* po tom nečekaném setkání se Sunny... *Maddy*. Bůh ví, co by způsobil za katastrofu, kdyby tam zůstal.

„Zažil jsem to na vlastní kůži.“

„Tyl“

Chris upil ze sklenice se sodovkou. „Já.“

„Kvůli tomu, co se stalo s Lucy...?“

„Jo.“

Evan se zamračil. Najednou se cítil provinile. Nikdy se nesnažil zjistit, jak moc Chrise poznamenal rozchod s Lucy. Přestože si byli velmi blízcí, vyhýbali se rozhovorům o svých pocitech. Chlapi o takových věcech přece nemluví. A navíc pocházejí oba dva z rodin, kde si lidé nechávají podobné problémy pro sebe.

„To jsem nevěděl,“ přiznal téměř šeptem. Doufal, že jeho přítel uslyší v jeho hlase omluvu.

„Nebyl důvod, abys to věděl.“ Mírným úsměvem naznačil Evanovi, že je omluva přijata. „Měl by ses poučit z mých chyb.“

„Nabízíš mi, abych nahlédl do tvých poznámek o životě, nemám pravdu?“ Byla to narážka na roky společně strávené ve škole.

„Tak nějak.“

Ke stolu přišel číšník s objednaným nápojem. „Dáte si ještě něco?“ zeptal se, když položil sklenici před Evana na stůl.

„Ve skutečnosti...“ Evan sáhl po sklenici s whisky a podal ji zpět číšníkovi. Chris má pravdu. Alkohol nic nevyřeší. „Připíšte to na účet, ale odneste to pryč. Už jsem měl dost. Promiňte, že jsem vás obtěžoval. Mohl byste mi raději přinést to samé, co pije můj přítel?“

„Samozřejmě,“ odpověděl číšník a odešel pryč.

„Takže,“ začal Chris po chvilce mlčení. Napíchl na vidličku sousto pečené brambory. „Chceš o tom mluvit?“

Evan si prsty pročísl husté vlasy a zády se opřel o opěradlo židle.

„Vlastně ani není o čem mluvit.“

„Tvoje definice *ničeho* je velmi zvláštní, kamaráde.“

„Co tím myslíš?“

„Myslím tím, že jsi právě narazil na ženu, jejíž fotku u sebe nosíš skoro –“

„Nenosím u sebe její fotku!“ přerušil ho Evan prudce. Ale v duchu si musel přiznat, že její tvář se mu nesmazatelně vryla do podvědomí už v tom okamžiku, kdy se na ni podíval hledáčkem fotoaparátu a zmáčkl spoušť. Nemohl za to, ale pořád ji nosil v nejtajnějším koutku svého srdce. „Sám jsi přece viděl, jak minulý víkend náhodou vypadla

z té krabice. Ta zatracená fotka tam ležela celé roky. Ani jsem nevěděl, že ještě existuje.“

„A kdybys to věděl, nic by se tím nezměnilo.“

Evan otevřel pusou, protože se chtěl bránit, ale potom si to rozmyslel. Poznal, že se chytil na návnadu. Už dlouho se nestalo, že by ho někdo dokázal takhle odzbrojit. Za těch osmnáct let v sobě vystavěl mnoho zdí. Bohužel se ty zdi začaly bořit v okamžiku, kdy znovu uviděl Sunny –

Maddy, opravil sám sebe v duchu.

Její „přátelé“ jí říkají Maddy.

Ať si to strčí třeba za klobouk, ulevil si pro sebe o chvíli později. On se za jejího přítele rozhodně považovat nemůže, takže jí bude dál říkat Sunny!

„Už je to hrozně dávno, Chrisi,“ vysoukal ze sebe konečně.

„Hmmm.“

Jeho přítel kousl do kuřecího sendviče.

„Je to... osobní.“

Chris sousto přežvykoval, potom polkl. Evan věděl, že se jeho přítel chová podle předepsaných zásad správného stolování^ které za každých okolností dodržoval i on. Člověk by neměl mluvit s plnou pusou.

Ale člověk by se při jídle neměl ani smát. Vzpomněl si na jeden piknik na pláži, kdy ho Sunny tak rozesmála, že musel vyplivnout rozžvýkané sousto hamburgeru do písku, aby se neudusil. V tu chvíli se začala ona otrásat nekontrolovatelným smíchem. Ten nádherný zvuk jejího veselého smíchu –

Ne, zastavil násilím vlastní vzpomínky. Nevracej se. Ted' ne.

„To jsem poznal,“ řekl Chris stručně.

Evan zamrkal. Chvíli trvalo, než se přenesl z minulosti zpět do přítomnosti. „Co?“

„Došlo mi, že to, co se mezi vámi odehrálo, bylo ‚osobní‘. Sakra, kdyby to bylo ještě víc osobní, musela by Lucy nechat znovu vymalovat ožehnuté zdi kanceláře.“

Evan se chystal něco nespokojeně zabručet, ale potlačil své nutkání, protože se k jejich stolu vrátil číšník. To byla další věc, kterou

se v dětství naučil. Člověk by měl umět ovládat své city před personálem.

„Děkuji,“ řekl, když před něj mladší muž servíroval sendvič a sklenici se sodou.

„Ještě něco jiného, pane?“

„Ne, máme všechno, co potřebujeme.“

„Dobře.“

„Svěřování je dobrá věc, víš,“ podotkl Chris, když se číšník vzdálil z doslechu.

Evan přestal věnovat svou pozornost sendviči a překvapeně se na Chrise podíval. „Cože?“

„To jsem se dozvěděl od Dicka Spiveyho.“

„Dick Spivey.“ Evan položil sendvič na talíř. Ve skutečnosti ani neměl hlad. „Snad nemyslíš toho Dicka Spiveyho, který tebe a Lucy svázal dohromady a potom vás strčil do kumbálu na náradí zrovna na silvestra?“

„Přesně toho myslím. Řekl, že dobu strávenou v zajetí můžeme brát jako příležitost.“

„Příležitost ke ‚svěřování‘?“

„Správně.“

„Vy jste té příležitosti využili.“

„To ano.“

„A ty si myslíš, že bych se ti měl... svěřit... s tím, co se stalo mezi mnou a Sunny.“

„Tak nějak.“

Evan se ušklíbl. „Proč?“

„Protože jsi můj nejlepší přítel. Protože vidím, jak trpíš. Protože si navzdory naší *dokonalé* výchově myslím, že když se člověk vypovídá, může se mu ulevit.“

Evan měl talent na mnoho věcí. Avšak hovořit upřímně o svých citech s jiným člověkem mezi ně bohužel nepatřilo.

„Velmi přesvědčivé, pane advokáte,“ řekl ironicky a zvedl sklenici se sodou k přípitku.

„Byl jsem na Harvardu mezi pěti nejlepšími studenty, co jiného bys čekal?“ odpověděl mu Chris stejným tónem. Potom se naklonil dopředu. Jeho pohled byl pevný, byla v něm jen špetka smutku. „Ale i

když jsem ti vyjmenoval tři velmi dobré důvody, proč by ses mi měl svěřit, neprozradil jsem ti ten nejdůležitější. Když mi neřekneš, co se stalo, abych to mohl povědět Lucy, může se ti stát, že se do tebe pustí ona sama.“

Evan rozvážně upil ze své sklenice, potom ji položil zpět na stůl. V duchu zvažoval, jak dobře zná manželku svého nejlepšího přítele. Jedno však věděl i bez dlouhého přemýšlení – Lucy Banksová je velmi odhodlaná mladá dáma.

„Nešetřila by mě, že ne?“ zeptal se.

„O tom ani na chvíli nepochybuj.“ Chris se zabořil hlouběji do židle a vypustil z plic velkou dávku vzduchu. V jeho povzdechu se mísila oddaná láska s mírným pohoršením. „Jestli někoho utěšuje, pak je to právě v tomto okamžiku Maddy.“

Evan se na židli nervózně zavrtil. Rád by věděl, jestli se Lucy „svěří“ Chrisovi s tím, co se dozví od Sunny. Možná si budou jeho přátele večer vzájemně doplňovat své poznatky.

Část jeho osoby se chtěla „vyplakat“ na přítelově rameni. Rád by znal jeho pohled na události toho osudného léta před jeho posledním rokem na akademii. Potřeboval ujištění, že ve skutečnosti není takový odporný mizera, za kterého ho Sunny považuje, že to všechno nebyla jen jeho chyba. Ale jeho druhá část...

Znovu se znepokojeně zavrtil. Představa, že nechá někoho, aby se pitval v jeho citech, se mu vůbec nezamlouvala. Na druhé straně však musel dát svému příteli za pravdu. Oba dva trpí následky jejich upjaté výchovy. Jen těžko překonávají strach ze *svěřování*.

„Bylo mi skoro osmnáct,“ začal nejistě. „Moje rodina netrávila léto na St. Simons od mého dětství. Matka zdělila sídlo na ostrově, ale nebyla jím nijak zvlášť nadšená. Často ho pronajímala. Nevím jistě, proč byla tak odhodlaná odjet na ostrov zrovna toho léta. *Myslím*, že v tu dobu měli s mým otcem vážné problémy. Nikdy jsem přesně nevěděl, co se mezi nimi odehrává. Vždycky se přede mnou chovali tak... zdvořile. I k sobě se chovali zdvořile. Ať v tom bylo cokoliv, matka se rozhodla odjet a trvala na tom, že jí budu dělat společnost. Otec zůstal v Chicagu. Slíbil, že za námi bude o víkendech jezdit, jestli mu to práce dovolí.“

„Což se nikdy nestalo.“

„Což se nikdy nestalo.“ Evan to nemusel už dál rozebírat. Věděl, že Chris a jeho otec si byli stejně vzdálení jako on se svým otcem. Chris na tom byl možná ještě hůř. „Matce to ale příliš nevadilo. Mně taky ne. To léto trávilo na ostrově prázdniny víc rodin z Chicaga. Chuck Martin se svými rodiči. Terry a Joanne Rayburnovi se svými přáteli.“ Chvilí zaváhal, potom pokračoval: „Moje budoucí ex-manželka tam byla s nimi.“

„Barbara?“

„Jo.“ Napil se sodovky, aby spláchl hořkou chuť, která se mu náhle usadila na jazyku. „Byl tam taky jeden kluk, kterého jsem trochu znal z přípravky, a skupina mladých, kterou dal dohromady Chuck předcházejícího léta. Většinu času jsme se poflakovali společně.“

„Patřila Sunny do vaší party?“

Evan odvrátil pohled, zadíval se přes Chrisovo rameno. Bylo zvláštní slyšet jiného muže vyslovit přezdívkou, kterou vymyslel on. Nebyl si jistý, jestli se mu to líbí.

„Ne,“ odpověděl po chvilí. „Bydlela na ostrově. Pracovala jako servírka v jednom snack baru, kam jsme chodili.“

Nastala krátká pauza. Evan se znovu zadíval na Chrise. Jeho přítel však nic neřekl, jenom kývl hlavou, aby mu dal najevo, že může pokračovat ve vyprávění.

„Hned jsem si jí všiml. Nemůžu ti říct, co přesně mě na ní tak zaujalo. Mám na mysli, že kdybych měl tehdy nějaký vysněný ‚typ‘ ženy, Sunny by to té škatulky určitě nezapadla. Ona byla – no... vždyť jsi viděl tu fotku.“

Maddy Maloneová je daleko přitažlivější ženou ve svých pětatřiceti letech, než jakou byla Sunny Kincaidová v sedmnácti, uvědomil si Evan a ucítil náhlé zašimrání v podbřišku. Dospěla v úchvatně zajímavou ženu. Také se trochu zaoblila. Byla stále štíhlá, ale už nebyla samá ruka samá noha jako kdysi.

„Když jsem ji poprvé uviděl, měl jsem kolem sebe spoustu přátel. Ale jednoho dne jsem zašel do snack baru sám. Začali jsme si povídat. Připadala mi plachá. Ale bystrá. Měla v sobě takovou...

hloubku. Nakonec jsem se jí zeptal, jestli by si se mnou nevyšla.“

„Sama.“

Evan věděl, kam Chris mířil svou otázkou. „Jo,“ přiznal. „Jen ona a já...“ Na chvíli zaváhal, potom se rozhodl mluvit se svým přítelem na rovinu. I on se potřeboval podívat pravdě do očí.

„Dobrá.“ Rozhodil ruce do vzduchu. „Dobrá. Přiznávám. Trochu jsem se bál, jak by vycházela s mými přáteli. Chci říct, že oni – my všichni jsme si dělali legraci z místních lidí. Byly to hloupé nemístné vtipy. Ale bylo v tom i něco víc, Chrisi. Chtěl jsem mít Sunny jen pro sebe.“

„Tak tomu rozumím.“

Asi mi opravdu rozumí, uvědomil si Evan překvapeně. Teprve nedávno se totiž dozvěděl, jak jeho přítel poprvé poznal svoji ženu. Pracovala jako pokladní v jedné útulné pizzerii v centru Chicaga. Chris přišel do restaurace, protože se tam měl setkat s jedním přítelem – s ním. Jenže Evan se na schůzku nedostavil, protože se mu cestou rozbilo auto.

Vždycky mu vrtalo hlavou, proč byl Chris tehdy tak chápavý a bez reptání přijal jeho omluvu. A přestože se Evan později dozvěděl, že se Chris s někým vídá a že to začíná být vážné, nebyla mu ta záhadná dáma představena dřív než týden před jejich zasnoubením.

„Já a Sunny jsme spolu začali chodit,“ pokračoval ve vyprávění. „Nesnažili jsme se to udržet v tajnosti, to ne, ale na veřejnosti jsme se také příliš neobjevovali. Ona... nemluvila moc o své rodině, řekla mi jenom, že její matka je mrtvá. Měl jsem takový pocit, že by její otec s naším randěním nesouhlasil.“ Ušklíbl se, protože si v duchu vybavil, jak vypadal ve svých sedmnácti. „A ona asi vytušila, že by ji moji rodiče nepovažovali za vhodnou partii.“

Další odmlka. Další povzbudivé kývnutí hlavou od jeho přítele.

„Zpočátku to bylo všechno tak nevinné. Hodně jsme si povídali. Potom jsem ji jedné noci políbil. A najednou se ve mně probudilo něco, co jsem ještě v životě nezažil. Všechno se tím jenom zkomplikovalo. A na druhé straně zase zjednodušilo. Řekl jsem Sunny, že ji miluju. Ona řekla, že mě taky miluje. A asi tak po měsíci chození kolem horké kaše jsme... udělali jsme to.“

Evan se na chvíli zarazil. Přepadly ho vzpomínky. I přes všechny ty lži, které napovídal svým kamarádům, aby vypadal jako frajer, nenasbíral příliš zkušeností s dívkami. Ale pořád jich měl daleko víc

než Sunny. Poprvé okusil nevinnosti v okamžiku, kdy se svými rty dotkl jejích úst.

Alespoň tehdy tomu věřil.

Ano, Sunny byla panna. A on byl panic. Ale když později v duchu rozebíral její chování té osudné červenové noci v domku na čluny, nejednala jako naivní holčička, za kterou ji považoval.

A?“ pobídl ho Chris.

„A já to zpackal.“ Evan cítil, že se červená. Zaplavila ho vlna studu. „Řeknu to stručně. Skončil jsem dřív, než Sunny začala. Bylo to její první milování, Chrisi. Já... já jí ublížil.“

Opět zmlkl. Před očima se mu vybavil okamžik, kdy prudkým nárazem svého vzrušeného těla prorazil křehký důkaz její nevinnosti. Trhla sebou, vykřikla bolestí, zaryla nehty do jeho zad. Někde v jeho vzrušené mysli se ozval hlas, který říkal, že by měl přestat nebo alespoň zpomalit, aby měla čas trochu se vzpamatovat. Ale v tu chvíli už byl zcela ovládán potřebou dosáhnout vlastního uspokojení. Nedokázal přestat.

Byl neohrabaný.

Byl sobecký.

Ale miloval ji, sakra!

Zatímco ona...

„Předstírala, že jsem jí neublížil,“ pokračoval přidušeným hlasem. „Ale já věděl, že lže. Potom jsem začal blábolit hromadu nesmyslů o tom, jak to bude příště o moc lepší. Muselo to vyznít strašně arogantně a hloupě. Jsem si jistý, že poslední věc, po které v tu chvíli toužila, bylo, abych jí vyprávěl o tom, jak se spolu budeme příště milovat.“

„Udělalí jste to?“

„Co? Jestli jsme spolu znovu spali?“

„Jo.“

Evan se zhluboka nadechl. Pomalu se dostávali k jádru věci.

„Ne.“ Zavrtěl hlavou. „Sunny tehdy přijela na kole. Po tom fiasku jsem ji chtěl odvézt domů autem, ale ona si to nepřála. My... trochu jsme se kvůli tomu pohádali. Nakonec odjela na kole. Já jsem se šel projít po pláži, abych si trochu pročistil hlavu. Potom jsem šel domů. Našel jsem matku v naprosto hysterickém stavu, protože můj otec dostal infarkt. Doktoři řekli, že se možná nedožije rána.“

„Bože, Evane...“ Chris vypadal zděšeně.

„Museli jsme se vrátit do Chicaga. Jeden přítel jednoho přítele Rayburnových vlastnil soukromé letadlo, takže jsme nemuseli čekat na normální let. Když jsme odjížděli na letiště, začal jsem panikařit kvůli Sunny. Uvědomil jsem si, že na ni nemám žádný kontakt. Tak jsem v rychlosti naškrábal vzkaz s adresou a telefonním číslem, který jsem dal Barbaře – ta dorazila s paní Rayburnovou, aby utěšily moji matku. Poprosil jsem ji, aby ho dala Sunny. Udělala to.“

Nastala chvíle naprostého ticha. Konečně Chris promluvil: „Sunny se ti nikdy neozvala.“ Bylo to konstatování, ne otázka.

Evan se rozhodl, že Chrisovi nepoví o tom, jak bezvýsledně telefonoval do snack-baru, kde Sunny pracovala, ani o tom, jak jedné noci – asi tak měsíc po otcově pohřbu – vytáčet dvě telefonní čísla, která mu našla ochotná operátorka v telefonní ústředně pod heslem Kincaide, St. Simons. Na prvním čísle to nikdo nezvedal, přestože to zkoušel několikrát. Pokus s druhým číslem také nevyšel. Sluchátko totiž zvedl nějaký zuřící opilec.

„Ne,“ řekl bezbarvým hlasem. „Nikdy se mi neozvala. Koncem léta jsem se sešel s Barbarou a zeptal jsem se jí, co se stalo. Tehdy jsem z jejího podivného chování usoudil-, že nechce zranit mé city, ale teď to nevím tak jistě. Nakonec z ní vypadlo, že se jí Sunny vysmála, když jí předala můj vzkaz. Nemohl jsem tomu uvěřit. Naléhal jsem na ni, aby mi pověděla podrobnosti. Nakonec mi ukázala fotku, na které byla Sunny s jedním z kamarádů Chucka Martina. Jmenoval se Jack. Nebo Jeff. On... držel ji kolem ramen. Smáli se.“

Evan se odmlčel. Zadíval se na svůj nedotčený kuřecí sendvič. Po chvíli odstrčil talíř s jídlem stranou. Ruce se mu trásly a udělalo se mu nevolno. Přiznání je možná úleva pro duši, ale pro žaludek je to hotová katastrofa.

„Co se vlastně stalo dnes v kanceláři Gulliver's Travels...?“

Evan zvedl zrak a zadíval se do starostlivé tváře svého přítele. „Bylo to poprvé po osmnácti letech, co jsem znovu uviděl Sunny... Maddy Maloneovou.“

„A co ta fotka?“

„Ta, na které je ona a ten...?“ Evan spustil ruce pod stůl a prsty sevřel v pěst. „Roztrhal jsem ji na tisíc kousků.“

„Myslel jsem tu, kterou jsme našli v té krabici ve tvém bytě.“

Evan sebou trhl. Ušklíbl se. „Chceš vědět, proč jsem ji taky neroztrhal?“

„Asi ano.“

„Já...“ Těžce polkl, potom potrásl hlavou a přinutil se pokračovat. „Nemohl jsem. Pamatuju si, že jsem ji chtěl po rozhovoru s Barbarou zničit. Ale něco... Bože, Chrisi. Já nevím. Prostě jsem to nedokázal. Schoval jsem ji do šuplíku. Nebo do nějaké knihy. Už si přesně nevzpomínám. Asi jsem počítal s tím, že ji někdo – třeba matka nebo hospodyně – časem najde a vyhodí do koše. Nikdy jsem nečekal, že ji budu ještě někdy držet v ruce.“

Vteřiny utíkaly. Evan znovu odvrátil pohled. Vnímal rychlý tlukot vlastního srdce. Uvědomoval si, jak se mu při dýchání zvedá a klesá hrud'. Cítil se vyčerpaně. Jako kdyby někdo pomalu sloupal jeho kůži a nyní se kochal pohledem na jeho obnažené nervy.

Ještě před necelými osmačtyřiceti hodinami si pochvaloval své rozhodnutí přestěhovat se do Atlanty. Chtěl začít nový život. A nyní...

„Takže,“ vyrušil ho z rozjímání Chris. „Co jsi udělal s tou fotkou, když jsme s Lucy odešly z tvého bytu?“

„Co myslíš, že jsem s ní udělal?“

Žádná odpověď. Nebylo jí třeba.

Evan si povzdechl a začal si masírovat šíji. Ve spáncích mu zuřivě bušilo.

„Jsem hlupák, že jo?“ vyhrkl za chvíli.

„To není jisté.“ Chris napíchl na vidličku studenou bramboru. Chvíli si ji prohlížel, potom přesunul svou pozornost zpět na Evana. „Právě teď jsi muž s nevyřízenou záležitostí. Jestli jsi hlupák nebo ne, záleží na tom, jak ji vyřešíš.“

ČTVRTÁ KAPITOLA

Někde v zastrčeném koutku její duše se téměř osmnáct let skrývala dívka jménem Sunny Kincaidová, která si vždycky přála vědět, jak by se zachovala, kdyby ještě někdy v životě narazila na Evana Blakea. Teď to věděla.

Dokázala jsem to, čemu lidé v televizi říkají „konečné zúčtování“? ptala se Maddy sama sebe. Setkání s Evanem rozbouřilo v jejím nitru *všechny* staré city, které v sobě kdysi potlačila. Možná ještě víc. Naštěstí zvládla jejich náhodné střetnutí se vztyčenou hlavou. Konečně si může přestat klást tu zatracenou otázku: *Co kdyby?* Už si nebude muset lámat hlavu žádnými hypotetickými situacemi. Konečně měla to dramatické setkání za sebou.

Maddy nevěděla, jestli může být pyšná na to, jak se zachovala v kanceláři Gulliver's Travels. Byla sice vděčná za to, že se jí nepodlomila kolena a nerozbrečela se, ale na druhé straně si přála, aby zachovala chladnější hlavu, aby dokázala přehlédnout toho muže, jako by byl jen zrnko prachu.

Ale aspoň mu dala upřímně najevo, co cítí! Kdežto Evan –

Přerušila své rozjímání, protože si uvědomila, že se na ni Lucy bezostyšně dívá. Maddy ji obdařila pevným pohledem, který se naučila používat během své praxe jako kurátorka a který měl její přítelkyni tak trochu zastrašit. Tmavovlasá paní Banksová se na ni nevinně usmála a sklopila oči k jídelníčku, který držela v ruce.

Maddy natáhla ruku ke košíku s pečivem po její pravici. Číšník ho přinesl na stůl chvíli poté, co se usadily. Byl to příjemný mladý muž, který se jim představil jako Todd. Řekl jim, že je bude celou dobu obsluhovat.

„Podívej, Lucy,“ řekla upjatě a ulomila si kousek křupavé kůrky čerstvého chleba. „Jestli si myslíš, že jsem se nechala odtáhnout na oběd proto, abych ti tu vylila své srdce ohledně Evana Blakea, tak na to zapomeň. *Nebudu* o něm mluvit.“

„Ani jsem to nečekala,“ ujistila ji Lucy klidným hlasem. Ani přitom nezvedla oči od jídelního lístku. „Citové výlevy nejdou

dohromady s dobrým jídlem. Ty si dáš zeleninové rizoto, že ano? Mám si objednat linguini s krevetami? Co myslíš?“

„Myslím to vážně.“ Maddy si utrhla další kousek voňavého chleba posypaného bylinkami. Věděla, že ho nebude jíst, ale to, že mohla něco trhat na kousíčky, jí dělalo dobře. „Nic neřeknu.“

„Mně to nevadí.“ Lucy se znovu začetla do jídelníčku. „Mňam. Specialitou dne je jemná šunka s artyčoky. Možná bych si měla dát tohle, a ne linguini.“

Maddy položila chleba zpět do košíku a tiše zaklela. Podívala se přes stůl na nejlepší přítelkyni, kterou kdy měla. Věděla přesně, o co se druhá žena pokouší, a v žádném případě se nechtěla nechat nachytat. Vlastně ji tak trochu uráželo, že se Lucy snaží rozvázat jazyk tak okatým způsobem.

„Minule jsem si dala ravioly plněné houbami a byly vynikající,“ pokračovala její spoléčnice. „Těstoviny se smetanovou omáčkou a bylinkami jsou také výborné. Chris má nejraději škeble, ale mezi námi dvěma, já myslím, že je kuchař neumí –“

Maddy se něco zlomilo. Až později jí došlo, že na tuhle příležitost čekala téměř osmnáct let.

„*Chceš vůbec vědět, co se stalo, nebo ne!*“ vyhrkla rozčileně.

Lucy odhodila jídelníček stranou a málem přitom převrhla vázu s květinami, která stála uprostřed stolu.

„Děláš si legraci?“ řekla pobaveně a naklonila se přes stůl. V jejích hnědých očích se zračila upřímná starost. „Bože, Maddy. Ty jsi ale paličák. Nechápu, že jsi vydržela držet jazyk za zuby tak dlouho. Víš jistě, že nemáte v rodině žádné sicilské –“

tu chvíli se u jejich stolu objevil Todd. Vybral si ten nejnevhodnější okamžik.

„Takže, dámy,“ začal vesele. „Co pro vás dnes můžu udělat? Jestli chcete, doporučím vám –“

Lucy ho zpražila výhrůžným pohledem. Todd se zarazil uprostřed věty tak prudce, až se Maddy bála, že si snad ukousl jazyk.

„Já si dám linguini s krevetami,“ oznámila Lucy rozhodně. „Moje přítelkyně si dá zeleninové rizoto. Rozdělíme se o salát z čínského zelí s francouzskou zálivkou. Přineste nám dvakrát dvě deci – ne, přineste nám celou láhev chianti. A Todde, nemusíte se snažit udělat na nás

dojem svým šarmem. Obě dvě jsme kdysi pracovaly jako servírky, takže víme, že to je náročná práce. Zdržte se komentáře, snažte se nevyklopit na nás talíře s jídlem a dostanete dobré spropitné. *Capisce?*“

Maddy přepadlo nepříjemné tušení, jakmile jí došla Lucyina poznámka o tom, že obě dvě pracovaly kdysi jako servírky. Ačkoliv se za svoji minulost nestyděla, nepamatovala si, že by se své přítelkyni svěřila s tím, kde před osmnácti lety pracovala. Zcela určitě se o tom nezmínila ani před Chrisem. Ani Dickem Spiveyem. Takže jak –

„Cože?“ zeptala se zmateně, protože si uvědomila, že na ni Lucy mluví.

„Chceš na salát čerstvě drcený pepř?“

„Ehm... třeba.“ Ve skutečnosti jí to bylo jedno. Neměla na jídlo ani pomyslení.

Lucy se obrátila na Todda. „Ano, chceme pepř. Dík za ochotu.“

„Nemáte zač.“

Číšník se bleskově vzdálil.

„Tak dobře,“ prohodila Lucy a znovu se naklonila přes stůl k Maddy. Měla velmi napjatý výraz ve tváři. „Myslím, že znám základní fakta. Místní holka si užívá letní romanci s klukem z velkého světa. Léto končí. Romance taky. Možná to bylo obráceně, nevím. Tak nebo tak, rozešli se. A celých sedmnáct a půl roku v sobě ta dívka dusí pořádný vztek. Na rozdíl od chlapce, který u sebe celou tu dobu nosí její fotku –“

„Prosím?“

„Dobře, dobře,“ uklidňovala ji Lucy, protože jí došlo, že tak trochu zapomněla na to, co je důvodem Maddyina rozčilení. „Tak trochu přeháním. Evan nenosil tvoji fotku v peněženke, jestli jsi myslela tohle. Ale pravdou zůstává, že celé ty roky ji *měl*. Minulou sobotu vypadla z jedné krabice, když jsme mu s Chrisem pomáhali vybalovat v jeho novém bytě.“

Maddy se stáhlo hrdlo. V hlavě jí začalo bzučet.

Bylo to připravené, pomyslela si otupěle. Žena, kterou považovala za svoji nejlepší přítelkyni, zjistila, že ona a Evan Blake spolu kdysi chodili, a zařídila, aby byli ve stejný čas na stejném místě.

Ale *proč*? K čemu by to bylo dobré? Byl to hodně nevydařený pokus o smíření? Nebo to bylo ještě něco horšího? Hloupý vtip?

„Takže... on to věděl?“ Maddy mohla stěží mluvit. „Tam v kanceláři. Když –? Evan to věděl?“

Lucy několikrát rychle zamrkala. Maddy ji zaskočila. Potom se začala mračit. Výraz jejích očí byl nejdříve ostražitý, potom starostlivý.

„Věděl?“ opakovala. „Ty chceš vědět, jestli Evan tušil, že se s tebou dnes potká?“

„J-jo,“ vykoktala Maddy.

„Ne.“ Lucy zavrtěla rozhodně hlavou. „Ne, Maddy. Jistěže nic netušil. Jak jsi na to přišla?“

„Měl moji fotku,“ vyhrkla rozhořčeně. Nedovolila si přemýšlet o tom, z jakého důvodu si ji nechal. Z možnosti, že si ji schovával jako trofej, se jí dělalo špatně. „A ty jsi ji viděla!“

„Ale já jsem tě *nepoznala*!“ ujišťovala ji Lucy a naklonila se ještě víc dopředu. „Musím přiznat, že mi ta dívka na fotografii byla povědomá. Ale přísahám, že jsem tě nepoznala. Když jsem se zeptala na jméno, Evan řekl ‚Sunny Kincaidová‘. Nikdy jsem o žádné Sunny Kincaidové neslyšela. Tebe znám pod jménem Maddy Maloneová.“

Maddy si měřila svoji přítelkyní zkoumavým pohledem. Její instinkt jí našeptával, že by měla Lucy věřit. Ale jak se může spolehnout na své instinkty? Kdysi důvěřovala i Evanovi.

„Maddy,“ Lucy byla nezvykle bledá. „Poslouchej. Je jasné, že jsem si špatně vyložila vztah mezi tebou a Evanem. Možná mi zatemnila mozek moje vlastní zkušenost s Chrisem. To, že jsme se my dva dokázali usmířit, ze mě asi udělalo nenapravitelnou romantičku. Myslela jsem, že ty a Evan jste neměli šanci dovést váš vztah do konce. Něco jako *stará láska nerezaví*, chápeš? Kdybys viděla jeho výraz, když ta fotka vypadla z krabice, rozuměla bys mi. A potom... ten *tvůj* výraz dnes v kanceláři –“

„Můj... výraz?“

Lucy přikývla.

„Jo. Netvrdím, že jsi vypadala nadšeně. Bože, to ne. Abych řekla pravdu, chvíli jsem se dokonce bála, že mu jednu vrazíš. Ale pod

povrchem... Prostě poznám pravou nefalšovanou nenávist, zlato. A tu jsem z tebe v *žádném případě* necítila.“

Maddy ztuhla. Představila si ten silný příval tělesné přitažlivosti, který ji překvapil v tu chvíli, kdy Evana spatřila. Vzrušení v ten okamžik projelo jejím tělem jako blesk za letní bouře. Připadala si jako omámená.

„Nechystám se z tebe páčit detaily.“ Lucy promluvila tichým, ale rozhodným hlasem. Byla odhodlaná dozvědět se to, co považovala za důležité. „Chci jen zjistit, co ti provedl.“

Upřímný soucit vyjádřený v Lucyiných slovech Maddy překvapil. Dojalo ji to. Nebyla zvyklá na to, aby s ní lidé soucítili. Keith byl výjimka. Ale tohle bylo jiné. Kromě toho, Keithovi nikdy neřekla o Evanovi.

Nikdy *nikomu* neřekla o Evanovi.

„Je to přítel tvého manžela,“ zdůraznila znepokojeně. Jedna z mnoha věcí, které na Lucy obdivovala, byla její loajalita. Nechtěla ji přivést do trapné situace.

„To je pravda,“ souhlasila brunetka. „A ty jsi zase moje přítelkyně. Prosím tě, Maddy. Mluv se mnou. *Pověz mi, co se stalo.*“

Nastala chvíle ticha. Během té doby jim Todd naservíroval jídlo. Vzal si Lucyinu žádost k srdci. Obsloužil je bez jediného slova. A rychle.

Když skončil a vzdálil se od jejich stolu, sáhla Maddy po sklenice chianty, kterou jí nalil. Znechuceně si uvědomila, co se chystá udělat. Její otec utápěl svůj život v alkoholu. Přece neklesne na jeho úroveň!

„Maddy?“ pobídla ji Lucy.

Maddy si povzdechla. Nervózně si pohrávala se svým příborem. „Měla jsi pravdu,“ přiznala konečně. „Poznala jsem Evana to léto před posledním rokem střední školy. Bylo to na ostrově St. Simons. Narodila jsem se tam a taky jsem tam vyrostla. Jeho rodina občas jezdila na ostrov trávit prázdniny. Říkali tomu ‚chata‘, ale mně to spíš připadalo jako pohádkové letní sídlo. Chci říct, že dokonce i jejich domek na čluny byl stokrát útulnější než dům, ve kterém jsem bydlela já.“

Při poslední poznámce se jí zadrhl hlas. Trochu znejistěla. V domku na čluny se totiž sešli čtvrtého července před osmnácti lety.

Tehdy se ona a Evan poprvé rozhodli podrobně prozkoumat svá těla. Asi to nebylo zrovna nejromantičtější místo pro první milostný zážitek, ale na začátku večera, který poznamenal zbytek jejího života, ho Sunny Kin– caidová považovala za nebe na zemi.

„Poprvé jsem ho uviděla, když přišel se svými kamarády do snack baru, kde jsem pracovala jako servírka,“ pokračovala. Před očima se jí začaly promítat věci, které se snažila celá léta vymazat ze své mysli. Vybavila si nedbalou eleganci Evanových pohybů... Světlý pramínek vlasů, který mu neustále padal do opálené tváře... Roztomilé gesto, kterým si neposlušný pramínek odhazoval z čela a které bylo zcela zbytečné, protože vlasy ho už během chvilky zase šimraly v očích... Do očí bijící kontrast mezi jeho módní nažehlenou polokošilí a opranými vytahanými šortkami... „Vzpomínám si, že byl jediný, kdo se mi při objednávání jídla díval přímo do očí. Usmál se, ale jen mírně. Nešlo o flirtování. Spíš mi chtěl naznačit, že mě *bere na vědomí*, chápeš? Ostatní...“

„Ostatním jsi byla ukradená,“ dokončila za ni Lucy. „Vnímali tě, jen když něco potřebovali. Vím přesně, o čem mluvíš, zlato. Věř mi.“

Maddy jí věřila.

„Nicméně,“ pokračovala po chvíli ve vyprávění. „Jednoho dne přišel Evan sám. Neměla jsem moc práce. Oběd už se nepodával a na večeri bylo zase příliš brzy. Posadil se k baru. Začali jsme si povídat. Byl hrozně milý. Potom se do mě pustil můj šéf. Že prý mám přestat mlít pantem a pustit se do práce. Bylo mi strašně trapně. Ale co jsem mohla dělat? Řekla jsem Evanovi, že musím zpět do práce. Odpověděl, že to chápe a že už by stejně musel za chvíli odejít. A potom...“ Špičkou jazyka si zvlhčila rty. „Potom se mě zeptal, jestli bych se s ním druhý den nesešla.“

„A ty jsi byla pro.“

„Ne. Alespoň ne hned. Zpočátku jsem si myslela, že si ze mě jenom utahuje. Potom jsem dostala strach, že se budu muset setkat s jeho přáteli. Já... věděla jsem, že bych si s nimi nerozuměla. Proto jsem se snažila najít nějakou věrohodnou výmluvu. Nevím, jestli uměl číst myšlenky, ale asi poznal, proč se tak zdráhám. Řekl, že měl na mysli jenom nás dva. On – jak jsem už řekla – byl hrozně milý. Hodně kluků, kteří trávili na ostrově prázdniny, si se mnou snažili dohodnout

rande, ale mně bylo jasné, že jim šlo vždycky jen o to jedno...“ Na chvíli se odmlčela. Byla si vědoma, že to, co se chystá říct, z ní udělá hloupou naivní citlivku. „Myslela jsem... myslela jsem, že je Evan jiný“

„Takže jsi s ním šla na schůzku.“

„Jo.“

„A... co? On se pó tobě začal sápat?“

Maddy se málem rozesmála. Bylo dobře, že to neudělala. Měla totiž takový pocit, že zvuk, který se jí dral z hrdla, by se více podobal přiškrcenému krákání než smíchu.

„Ne,“ odpověděla. „Choval se jako pravý džentlmen. Dokonce se mě ani nepokusil políbit hned na první schůzce.“

„Až na druhé?“

„Lucy, nejdřív jsme byli jen přátelé. Povídali jsme si. Dokázali jsme jeden druhého rozesmát... Nedá se říct, že bychom se náš vztah snažili utajit, ale na veřejnosti jsme se raději moc neukazovali... A potom mě Evan jednoho večera při procházce na pláži políbil.“

Maddy sklopila oči. Cítila, jak jí krev divoce pulzuje v žilách. Stalo se to před téměř osmnácti lety a ona si stále dokázala vybavit každický detail jejich prvního polibku. Vzpomněla si na to, jak jeho prsty něžně pročísly její dlouhé větrem zacuchané vlasy. Cítila horký závan jeho dechu na své tváři, když skláněl hlavu, aby ji políbil. Znovu prožívala první nesmělý dotek jeho úst, který rozechvěl každou buňku v jejím těle a který konečně zaplašil její strach z nepoznaného.

„Vídali jsme se dál,“ pustila se Maddy znovu do vyprávění mírně rozechvělým hlasem. „Pořád jsme si povídali, ale už v tom bylo něco víc. Jednou v noci... čtvrtého července... jsme to dotáhli až do konce.“

„Bylo to poprvé?“ zeptala se Lucy opatrně.

„Pro nás oba.“

„Donutil tě k tomu?“

Maddy prudce trhla hlavou. Nevěřicně zírala na ženu na druhé straně stolu, byla šokovaná tím, co její přítelkyně právě vyslovila.

„Ne,“ vyhrkla hlasitě. Její vlastní chování ji překvapilo. Proč se Evana tak vehementně zastává? Ale nedokázala lhát. „Bylo to oboustranné. Já... já jsem se s ním chtěla milovat.“

Lucy si ji chvíli mlčky měřila zkoumavým pohledem. Nakonec se zhluboka nadechla a řekla: „Tak tedy dobře. Budu hádat. Chceš asi říct, že ohňostroj vášně, který jsi očekávala, se nekonal, nemám pravdu?“

Maddy cítila, jak se červená. Uhnula pohledem. Znovu se nechala unášet starými vzpomínkami.

Tb noc se chovala plaše. Trochu se bála. Ale na druhé straně byla také hodně vzrušená.

Chtěla to.

Bože, tak moc to chtěla!

Evan byl také velmi nervózní. Když jí pomáhal se svlékáním, třásl se mu ruce. Neovládal rytmus svého dechu, stěží dokázal promluvit.

Byl tak... opatrný. Tak něžný. Tedy alespoň zpočátku. Ale čím důvěrnější byly jejich polibky a hlazení, tím méně se dokázal kontrolovat. Jeho vzrušení nabývalo na intenzitě daleko rychleji než její. Začal spěchat. A protože Maddy netoužila po ničem jiném, než ho potěšit, přizpůsobila se.

Věděla, co ji čeká. Tak trochu. Neměla sice matku, která by odpovídala na její zvědavé otázky, ani žádné kamarádky, s nimiž by si o sexu mohla otevřeně popovídat, ale přečetla si nějaké knihy. V této oblasti byla nezkušená, ale ne zaostalá.

Když do ní Evan vnikl, hrozně to zabolelo. O tom nebylo žádných pochyb. Očekávala, že to bude bolet, ale ve skutečnosti na to nebyla připravená. Nemohla přece tušit, že Evanova přítomnost v jejím těle bude připomínat násilnou invazi.

A za chvíli bylo po všem! Snažila se Evanovi naznačit, aby zpomalil, aby jí dopřál trochu času, ale už bylo pozdě. Evan se nechal strhnout vlastní touhou. Několik splašených pohybů doprovázených nesrozumitelným výkřikem... a dílo bylo dokonáno. Zhroutil se na ni a dýchal přerývaně jako někdo, kdo po stokilometrovém běhu právě protrhl cílovou pásku.

Nebrečela. Tedy... brečela, ale až cestou domů. Před Evanem neuronila ani jedinou slzu. Hrdost jí to nedovolila. A navíc byla v šoku.

Maddy zvedla hlavu a znovu se podívala Lucy do tváře.

„Ne,“ odpověděla konečně tichým hlasem. „Nebyl to zrovna ohňostroj vášně.“

„Bylo to... hodně zlé?“ V otázce nebyl ani náznak pobavení. Spíše naopak. Lucyina účast byla téměř hmatatelná.

„Nezanevřela jsem kvůli tomu na sex, jestli myslíš tohle,“ odpověděla Maddy. „Jen to prostě nebyl nejpríjemnější zážitek.“

Lucy si dopřála chvíli času, aby strávila všechny získané informace. „A co bylo dál? Vy jste se s Evanem pohádali?“

„Ne.“ Maddy zavrtěla hlavou. Nepovažovala za důležité zmínit se o hádce, kterou vyvolalo její rozhodnutí vrátit se domů na kole. „Nic vážného. Evan byl jen... rozrušený. Myslím si, že se cítil trapně. On, ehm –“ ušklíbla se „– řekl mi, že to příště bude lepší.“

„On považoval za samozřejmé, že bude nějaké
příště?“

Za jiných okolností by Lucyin pobouřený tón možná vyzněl směšně, avšak v tomto případě byla Maddy rozhořčením své přítelkyně dojatá.

„Ve skutečnosti věděl již tehdy, že se už nikdy nevidíme,“ odpověděla Maddy zdrceně. „On, ehm, věděl, že druhý den odpoledne odlétá zpět do Chicaga.“

„Cože?!“

„Ten večer už jsme si nedomluvili přesné datum další schůzky. Odjela jsem domů na kole. Asi jsem si myslela, že ho uvidím druhý den ve snack-baru. Ale když přišli jeho přátelé, on mezi nimi nebyl. Tak jsem čekala a čekala. Předpokládala jsem, že se ukáže později. Sám. Nepřišel. Takhle to šlo několik dní. Nakonec si mě jedna dívka z jeho party vzala stranou. Řekla mi, že ví o tom, co bylo mezi mnou a Evanem. Prý nechce být poslem špatných zpráv, ale Evan odjel a už se nevrátí. Řekla mi, že – Řekla mi, že mě lituje, protože jsem milá holka, které na Evanovi opravdu záleželo. Problémem bylo, že – ehm-že jemu nezáleželo na mně. Prý jen hledal nějaké rozptýlení na léto.“

„A to bylo všechno?“

„Téměř.“ Maddy nepovažovala za důležité přetlumočit Barbařinu poznámku o tom, že jejich vztah by stejně neměl šanci, protože Evanovi rodiče měli pro svého jediného syna velké plány do budoucna.

„Už se ti nikdy neozval?“

„Nikdy.“

Nastala dlouhá chvíle ticha. Maddy pozorně sledovala ženu sedící naproti, snažila se odhadnout její reakci. Lucy se zamračila, vypadala pobouřeně.

Dvakrát otevřela pus, jako kdyby se chystala něco říct. Pokaždé ji zase zavřela ještě dříve, než vyslovila jedinou hlásku. Bylo zřejmé, že nemůže najít ta správná slova.

„Bože, Maddy,“ začala konečně. Zhluboka se nadechla a potřásla hlavou. Z výrazu Lucyiny tváře vyzařoval její duševní zmatek. „Já nemůžu... To, co jsi mi řekla, je opravdu hrozné. Nejde mi do hlavy... Chci říct, že Evan Blake, tak jak ho znám já –“

Maddy ztuhla. Popadla ji zlost.

Ty blázne! nadávala si v duchu. *Co jsi čekala?*

„Je mi jasné, že Evan Blake, tak jak ho znáš ty a tvůj manžel, je dokonalý džentlmen, Lucy,“ pronesla ledovým hlasem. „Ale Evan Blake, kterého jsem znala já – nebo jsem si aspoň *myslela*, že ho znám – udělal všechno, co jsem ti tu řekla. Jestli mi věříš, nebo ne, je tvoje věc.“

Maddy se začala zvedat. Lucy se naklonila přes stůl, pevně ji uchopila za zápěstí a zadržela ji.

„Věřím ti.“ V Lucyiných očích hořely jiskřičky hněvu. „Od začátku až do konce. Každické slovo! Ale pořád mám takový divný pocit, že ve tvém vyprávění něco chybí, že mi něco ušlo.“

Maddy uvolnila ruku z Lucyina pevného sevření, ale zůstala stát na místě. „Jako například?“ popíchla svou přítelkyni a pomalu klesla zpět na svoji židli.

„Například, ehm... Neřekla jsi mi jméno té dívky, která si tě vzala stranou a pověděla ti o Evanovi. Jak se jmenovala, Maddy?“

Maddy zaváhala. Nevěděla, co může mít jméno té dívky společného s celou záležitostí.

„Maddy? Vzpomeneš si, jak se jmenovala?“

„Barbara. Jmenovala se Barbara.“

„Barbara... *Wilcoxová*?“

Maddy si poposedla na okraj židle. „Ano. Proč?“

Lucy neodpověděla. Podívala se stranou a zamumlala několik italských slov. Tón jejího hlasu napovídal, že se jedná o nějakou peprnou nadávku.

„Lucy?“

„Evan se oženil s Barbarou Wilcoxovou. Asi tak před jedenácti lety. Myslím, že to bylo potom, co ukončil studium na univerzitě.“

„On je... ženatý?“ Maddy nápadně zbledla. Tohle nečekala. S naprostou samozřejmostí považovala Evana za svobodného muže. Přestože byla naprosto šokovaná, když ho dnes potkala v Gulliver's Travels, stačila zkontrolovat prsteníček jeho levé ruky. Neměl snubní prstýnek. „No, ehm... Doufám, že Evan a Barbara jsou... Doufám, že jsou spolu šťastni.“

„Rozvedli se.“

„Aha.“ Maddy nevěděla, co jiného by měla říct. Ale co na tom záleží? pomyslela si vzápětí.

„Maddy.“ Lucy odstrčila nedotčený talíř se svým jídlem stranou. „Tohle je velmi důležité. Chci, abys mi pověděla, co přesně ti Barbara Wilcoxová tehdy řekla. Rozumíš mi? *Slovo od slova.*“

„Ta mrcha!“

„Lucy –“

„Neříkej mi, že si o ní nemyslíš úplně to samé, Chriši.“

„No –“

„Jsi jen moc slušný na to, abys to vyslovil nahlas.“

„To není pravda. Barbara Wilcoxová je mrcha. Vždycky byla a vždycky bude.“

„Zkazila Maddy a Evanovi život.“

„Já bych nezacházel *tak* daleko.“

„Já ano. Ale otázka je, co s tím uděláme?“

„No... Když vezmeme v úvahu, že ona je v Chicagu a my v Atlantě –“

„Já nemluvím o Barbaře! Jednou za to zaplatí. Teď mluvím o Maddy a Evanovi. O *Sunny* a Evanovi. Musíme jim pomoci pochopit, co se ve skutečnosti stalo.“

„Lucy –“

„Musíme, Chrisi! I nám pomohli cizí lidé, abychom si vysvětlili, proč jsme se v minulosti zachovali tak, jak jsme se zachovali. Teď můžeme my udělat to samé pro někoho jiného. Je to naše *povinnost*.“

Nastala dlouhá chvíle ticha. Potom Chris řekl: „Evanovi na ní stále záleží.“

„S Maddy je to stejné. Nelíbí se jí to, ale je to tak.“

„Co tedy navrhuješ? Abychom je svázali dohromady, strčili je do nějakého kumbálu a doporučili jim, aby si spolu popovídali?“

„Jistěže ne! Myslela jsem, že bychom je mohli pozvat na večeři.“

„Ve stejnou dobu?“

„Ano.“

„Přišla by Maddy, kdyby věděla, že tu bude i Evan?“

„Ehm...“

„Myslel jsem si to.“

„Máš snad nějaký lepší nápad? A neříkej, že se to vyřeší samo, protože tohle se nedá vyřešit bez cizí pomoci. Dva naši přátelé trpí. *Trpěli* skoro osmnáct let!“

Chris si rezignovaně povzdechl. „Co takhle v pátek večer?“

„Myslíš, že jim máme dopřát pár dní na to, aby se uklidnili?“

„Myslím, že bychom jim měli dopřát chvílku na to, aby se vzpamatovali. Když Evan znovu uviděl Maddy – *Sunny* – málem ho to porazilo. Nevím, jak se zachová, až se dozví, co všechno Barbara způsobila.“

„Maddy to setkání také vyvedlo z míry. Chci říct, že jí muselo dát hodně práce vytlačit Evana ze své mysli. A najednou – **bác!** Když ho znovu uviděla v *Gulliver's Travels*, úplně ji to rozhodilo.“

Nastala další dlouhá chvíle ticha. Pod jemným sněhobílým prostěradlem se k sobě přitulila dvě těla. Ženská měkkost se přitiskla k pevným mužským svalům. Silná ruka objala štíhlý pas, prsty hladily horkou pokožku. Ústa něžně líbala sametovou kůži pod hedvábnými vlasy.

„Hmmm. Velmi hezké, pane Banksi.“

„Když si počkáte, paní Banksová, bude to za chvíli ještě hezčí.“

„Já... ach,“ chraplavě se zasmála. „Opravdu... je to ještě hezčí. Nemám slov.“

Další hlazení. Další polibky. Splašený tlukot srdce. Přerývané dýchání. A potom, zcela náhle, se všechna vášně vytratila.

„Lucy?“ Chrisův hlas byl naplněn obavami.

„Ta fotka, kterou Barbara ukázala Evanovi. Ta, na které *Sunny* objímá cizího kluka. Ať už je za tím cokoliv, bez váhání vsadím svoji sbírku kazet se Sinatrou, že to nebylo tak, jak to Evanovi vylíčila ta mrcha Barbara.“

Lucy vypustila z plic velký doušek vzduchu. „Pevně věřím, že máš pravdu.“

„Takže jsme dohodnutí? V pátek večer? Ty pozveš Evana. Já si vezmu na starosti Maddy.“

„A až budou tady?“

„Tak je donutíme, aby si spolu promluvili.“

„Co když nebudou spolupracovat?“

„Tak –“ Lucyino blažené zasténání, přerušilo Chrise uprostřed věty v okamžiku, kdy ji manželovy hbité prsty zašimraly na zvláště citlivém místě. „Tak zkusíme sblížovací metodu Dicka Spiveyho.“

PÁTÁ KAPITOLA

Evan se nemohl rozhodnout, zda pro něj bylo těžší poslouchat Sunny, jak líčí události, které následovaly po nepříliš vydařeném čtvrtém červenci, nebo sledovat bouřlivé střídání emocí na její tváři, když jí on líčil svoji vlastní verzi smutného příběhu...

Doslova cítil, jak mu krvácí srdce, když tichým hlasem dokončila své vyprávění. Zrada jeho bývalé manželky ho hluboce ranila. Ale ještě bolestnější bylo poznání, že Sunny tak lehce uvěřila Barbariným lžím.

„Ty jsi opravdu uvěřila, že bych byl schopný –“ dožadoval se dalšího vysvětlení Evan, když Maddy konečně přestala povídat.

„No tak,“ zakročila rozhodně Lucy a mávla ve vzduchu pravou rukou jako dopravní policista. „Nebojte se, budete mít ještě dost času na vzájemné obviňování. Maddy ti řekla to, s čím se mi svěřila v pondělí. Teď bys jí měl povědět to, co jsi ty vyprávěl Chrisovi.“

V tu chvíli střelil Evan pohledem po svém příteli. Rád by věděl, co se mu právě teď honí hlavou. Zpočátku byl přesvědčený, že vzájemné *svěřování* mezi ním a Sunny byl Lucyin nápad. Celou dobu si myslel, že tohle setkání je především práce Chrisovy manželky a že se jeho přítel musel chtít nechte podrobit její vůli. Ale nyní svůj názor poopravil. Bylo totiž nad slunce jasné, že Chris souhlasí s tím, co jeho žena zorganizovala. Kdyby potřebovala, aby Chris zakročil, bez váhání by to udělal.

Když Chris zachytil Evanův postranní pohled, mírně pokýval hlavou. *Jen do toho*, říkalo jeho gesto.

Evan ho poslechl. Zadíval se Sunny přímo do očí a začal s líčením své verze toho, co se před osmnácti lety stalo. Nyní už věděl, že jeho příběh byl pošpiněn lživými výmysly jednoho člověka. Zpočátku jen těžko hledal slova. Mluvil velmi pomalu. Potom zrychloval a zrychloval a zrychloval, jako kdyby potřeboval zbavit svou duši nějaké smrtelně jedovaté látky.

Sunny vypadala překvapeně a šokované, když poslouchala, jaký šílený zmatek ho čekal doma po jejich nevydařeném milostném

zážitku v domku na čluny. Její výmluvné zelenošedé oči se zalily slzami lítosti, když se konečně dozvěděla pravý důvod jeho náhlého odjezdu z ostrova. Neslyšně pohybovala rty a Evan měl pocit, jako kdyby mumlala projev soustrasti a přitom si ani neuvědomovala, co vlastně dělá.

Jakmile poprvé vyslovil jméno své bývalé manželky, vytratila se jí z tváře téměř všechna červeň. Než jí stačil sdělit, co stálo ve vzkazu, který pro ni nechal u Barbary, byla už Maddyina tvář smrtelně bledá.

Svaly v obličeji se jí stáhly do rozzuřené grimasy, když Evan popisoval, jakou historku si Barbara vymyslela k fotografii, na které byla Sunny s jedním z jeho přátel. Zoufale vrtěla hlavou ze strany na stranu, aby mu naznačila, že to, co mu Barbara napovídala, byla jen hromada nestydatých lží. Nesnažila se však přerušit jeho vyprávění. Vlastně by to nedokázala, i kdyby chtěla. Byla totiž příliš ohromená, než aby ze sebe mohla vypravit slovo.

Evanova zpověď se blížila ke konci. Rychlý příval jeho slov zvolna slábl. Když konečně nastalo ticho, třásla se Maddy jako osika za bouřlivé noci. Trvalo chvíli, než jim došlo, že jsou v útulném obývacím pokoji naprosto sami.

Evan si ani neuvědomil, kdy se jejich hostitelé vytratili z místnosti. Jeho mysl se v tu chvíli dokázala soustředit jen na to, aby Sunny Kincaidové vylíčil svůj příběh. Měl takový pocit, že by se zdi nádherného viktoriánského domu jeho přátel mohly během jeho monologu hlasitě zřítit k zemi bez toho, aby si něčeho všiml.

Zhluboka se nadechl. Nespouštěl oči ze Sunnyiny bledé tváře. Jen stěží si dokázal představit tu bolest a ponížení, které v sobě musela nosit téměř osmnáct let. Jako by nestačilo, že přišla o panenství s poblázněným sedmnáctiletým klukem, který neměl žádné sexuální zkušenosti a nedokázal z jejího prvního milování udělat příjemný zážitek. Ještě ke všemu si celou tu dobu myslela, že ji jenom sprostě využil.

Jak jen mohla tak snadno uvěřit, že bych byl schopný takové podlosti? ptal se sám sebe Evan. To vědomí ho tížilo jako žulový balvan. Ve skrytu duše však ztrátu její důvěry dokázal pochopit. Řekl jí přece, že ji miluje, a potom ji připravil o nevinnost s takovou obratností, jakou by mu mohl závidět i urvaný železniční vagón. Svedl

ji a vypařil se z jejího života jako pára nad hrncem. Opravdu jí asi nezbývalo nic jiného, než si myslet, že mu nestála ani za rozloučení.

To, jak Barbara lživě vylíčila jeho úmysly, muselo být pro Sunny stejně příjemné, jako kdyby jí nasypala sůl do otevřené rány. Přestože byl tehdy ještě příliš zaslepen svou *vznešenou* výchovou, aby plně chápal její důsledky, uvědomoval si, že Sunny velmi citlivě vnímá rozdíly mezi lidmi *jeho druhu* a *jejího druhu*.

Barbara musela odhalit nejistotu, která se pod touto citlivostí skrývala. Dokonale využila obou těchto vlastností ve svůj prospěch tím, že předstírala falešný soucit.

„Omlouvám se,“ řekl Evan po velmi dlouhé chvíli ticha. „Sunny –“ Zarazil se, protože viděl, jak rysy jejího obličeje ztuhly. Okamžitě se opravil. „*Maddy*. Prosím tě. Já nemůžu... Bože! Omlouvám se. Hrozně se omlouvám.“

Sunny naklonila hlavu k jedné straně. Seděla nyní v jednom z křesel, které byly umístěny po obou stranách praskajícího krbu. Evan stál u druhého z nich. Přestože jedna jeho část zoufale toužila překonat vzdálenost mezi nimi, zůstal i nadále na svém místě. Věděl, že zatím nenastala vhodná chvíle na to, aby narušil Sun... *Maddy* in osobní prostor. Také si potřeboval udržet jasnou hlavu. Jeho instinkty ho varovaly, že čím víc se k ní přiblíží, tím těžší to pro něj bude.

„Za co se omlouváš?“ zeptala se. Její ospalý akcent nebyl nyní tak nápadný, jako když vyprávěla svůj příběh. To je znamení, že nad sebou opět získala kontrolu, pomyslel si Evan.

Nutkání odpovědět na Sunnyinu otázku, že lituje *všeho*, bylo velmi silné. Ale nevyslovil to. Třebaže ze srdce litoval toho, jak to všechno nakonec dopadlo a jak moc to oběma ublížilo, nedokázal se přimět k tomu, aby se omluvil za svoji touhu být s ní... o samotě... před osmnácti lety. *Vždyť ji přece miloval.*

Možná nebyla jeho láska tak silná, jak by měla být. Její síla byla bezpochyby omezena jeho mládím. Ale i přesto to byl jeden z nejmocnějších citů, které kdy prožil. Dokonce i nyní –

Ne, napomenul se v duchu ostře. Ještě nepřišla ta správná chvíle. Nejdrív si musím udělat pořádek v minulosti, abych mohl přemýšlet o přítomnosti... nebo dokonce budoucnosti.

„Omlouvám se za to, že jsem ti ublížil,“ řekl tiše. „Z celého srdce, Su... Maddy. Je mi to líto.“

Pozorně se na něj dívala asi tak deset nebo patnáct vteřin. Z výrazu její tváře se nedalo nic vyčíst. To, že se naučila dokonale maskovat své city, Evana znervózňovalo. Její otevřenost a nedostatek lstivosti ho tehdy na ostrově přitahovaly ze všeho nejvíce. Jistěže s ním občas laškovala typicky ženským způsobem, když se znali trochu déle, ale nehrála s ním žádné rafinované hry. A přestože před ním tehdy tajila hodně věcí – především informace o své rodině – nikdy nezpozoroval, že by se uzavřela do sebe tak jako nyní.

„Je mi to také líto,“ řekla. Dvojsmyslnost jejího tvrzení ho doháněla k šílenství. Ještě chvíli se mu dívala upřeně do očí, potom odvrátila pohled a zvedla se z křesla.

Evan cítil své srdce někde v krku. Udělal rychlý nemotorný krok vpřed. Neohrabanost jeho pohybu silně kontrastovala s ladným držením jejího těla.

„Maddy...“ vyslovil její jméno naléhavým hlasem. Nemůže... nenechá ji odejít. Jestli ho nyní opustí a nedá mu šanci, aby –

Neodešla. Projela jím ohromná vlna úlevy. Cítil, jak se pod ním podlamují kolena. Místo aby zamířila ke dveřím, přešla k oknu, které dominovalo zdi po pravé straně krbu.

Mlčky sledoval, jak si pohrává s pestrým závěsem, který po chvíli odhrnula stranou. Naklonila se ke sklu, vypadalo to, jako kdyby měla v úmyslu přitisknout k němu svůj nos. Očividně byla výhledem z okna fascinovaná.

Co zajímavého mohla z okna vidět, si Evan netroufal odhadnout. Pochyboval, že vůbec něco vidí. Venku byla totiž černočerná tma.

„Maddy?“ opakoval její jméno ještě něžnějším hlasem než před chvílí.

Žádná odpověď.

Ignoroval zklamání z její reakce na jeho hlas a dál upíral zrak na její záda. Držení těla o ní prozrazovalo mnohem víc než výraz tváře. Ramena měla strnulá... páteř rovnou jako pravítko. Bylo jasné, že se ještě nerozsypala na kousíčky jen díky své pevné vůli.

„Maddy?“ zkusil to potřetí.

Její prsty – bez prstýnků – s pečlivě zarovnanými nenalakovanými nehty, bušily rytmicky do parapetu. Křehké ženské tělo se třásló jako list papíru ve větru. Zaslechl, jak prudce nabrala do plic vzduch... možná ve snaze zadržet slzy.

Evan zapomněl na své přesvědčení, že by bylo lepší udržet mezi ním a Maddy dostatečnou vzdálenost. Několika rychlými kroky přešel z jedné strany místnosti na druhou. Zastavil se několik centimetrů za ženou, které tolik ublížil. V okenní tabuli uviděl odraz její bledé jemně tvarované tváře. Nebrečela, ale měla na krajíčku.

„Prosím,“ řekl chraplavým hlasem. Představa, že se Maddy může každou chvíli rozplakat, ho děsila. Ne snad proto, že by se bál dojemného citového výlevu, se kterým by se nedokázal vypořádat, ale proto, že vycítil, jak moc se Maddy snaží udržet své emoce na uzdě. Sunny Kincaidová – *Maddy Maloneová* – byla velmi hrdá žena. „Sunny. Prosím...“

Pokusil se jí dotknout. Položil opatrně svou pravou ruku na její rameno. Zachvěla se pod jeho dotekem, ale necukla sebou. To ho povzbudilo. Zesílil svůj stisk, mlčky tak naléhal, aby se k němu otočila tváří v tvář.

Po chvíli váhání to udělala.

Pokaždé musela zaklonit hlavu, aby se mu mohla dívat do očí. Evanovi problesklo hlavou, že je úhel záklonu ještě o něco ostřejší než před lety. Uvědomil si, že během posledního roku studia na akademii ještě trochu povyrosl. Maddy byla přibližně stejně vysoká jako tehdy v létě – asi tak metr pětadesát.

Evanovi se stáhl žaludek úzkostí, když uviděl, jak se krásné oči jeho společnice lesknou zadržovanými slzami. Několikrát prudce zamrkala a hlasitě popotáhla nosem. Tak moc se snažila zabránit nevyhnutelnému. Nakonec se však přece jenom jedna slza překulila přes spodní řasy levého oka a razila si cestu po její bledé tváři.

Maddy si rychlým gestem otřela zatoulanou kapku slané vody z tváře. „Jak... jak jsi mohl uvěřit, že... chodím s tím... klukem, Evane?“ zaútočila na něj roztřeseným hlasem. „S tím... tím Jeffem. Nebo Jackem. Vlastně je jedno, jak se jmenoval. Jak jsi mohl?“

Evan na ni překvapeně zíral. Nikdy by nečekal, že ze všech otázek, na které měla podle jeho názoru právo znát odpověď, si vybere právě tuhle.

„Už jsem ti to řekl,“ vysoukal ze sebe po chvíli. „Viděl jsem tu fotku. Vás dvou. Pohromadě. *Smáli jste se*. Barbara řekla –“

„Barbara.“ Maddy vyplivla to jméno z úst, jako kdyby to byl odporně chutnající kousek jídla. Ne. Jako kdyby to bylo smrtelně jedovaté sousto. Což vlastně je, pomyslel si Evan hořce. „Asi tak deset dní po tvém odjezdu se ke mně ten – jak se jmenuje? – připlížil zezadu. Prý to byl vtip, vysvětlil mi později. Tvrdil, že si mě spletl s někým jiným. Já si nemyslela, že to je legrační, Evane! Vytrhla jsem se mu a dala mu facku. B-Barbara tam byla také. Nevšimla jsem si, že by s sebou měla foťák. Ale abych pravdu řekla, tehdy jsem se nedokázala příliš soustředit na takové detaily.“ Zavrtěla hlavou a znovu se mu podívala do očí. „Možná, že se ten hlupák smál. Ale ať už jsi viděl na fotce cokoli... *já jsem se nesmála*/“

Evan si v duchu vybavil ten snímek. Třebaže se téměř celých osmnáct let snažil vymazat ho ze své mysli, viděl ho před očima se všemi detaily, jako kdyby ho právě držel v ruce.

Bože, pomyslel si. Bože...

Vždycky věděl, že se na tu fotografii díval očima zamlženými pocitem křivdy a zrady. To, co si však uvědomil až nyní, bylo, jak zloba, žárlivost a zmatek pokřivily jeho vnímání. Ve skutečnosti se příliš nesoustředil na výraz Sunnyiny tváře. Jediný pohled na rozesmátý obličej toho mizery a na jeho drzé paže kolem Sunnyina těla zapůsobil na jeho mysl stejně jako rudý prapor na býka.

„Je mi to líto,“ zašeptal.

„Ty... ty mi věříš?“

„Ano.“ Zabodl pohled do Maddyiných doširoka rozevřených očí. Pokoušel se ji přesvědčit, aby konečně otevřeně připustila, že jí říká pravdu. „Věřím ti.“

„To je dobře,“ řekla.

Evan nabral vzduch do plic, nervózně přenesl váhu z jedné nohy na druhou. Potom sebral všechnu svou odvahu a nakousl téma, které hlodalo v jeho mysli již od začátku.

„Ty sis opravu myslela, že jsem... že jsem tě jenom *využil*?“ zeptal se zastřeným hlasem. „Že jediné o co mi šlo, byl sex, a když jsem dosáhl svého cíle, že jsem tě sprostě –“

„Já... nechtěla jsem tomu věřit.“ Jen stěží hledala slova. Na chvíli se odmlčela. Potřebovala trochu času na to, aby se uklidnila. „Nechtěla jsem tomu věřit, Evane,“ řekla znovu. „I po rozhovoru s Barbarou jsem se o to *snažila*. Ale bylo to stále těžší, chápeš? Už si ani nevzpomínám, jak dlouho jsem čekala, že se ozveš...“

„Kdybych tehdy věděl, kde bydlíš.“ Evan vybíral svá slova velmi opatrně. Nechtěl, aby si myslela, že ji obviňuje z toho, že mu tehdy nechtěla říct nic o své rodině. „Nebo kdybych měl tvoje telefonní číslo. Bože, Sunny! Vědomí, že se s tebou nemůžu nijak spojit, mě skoro zabilo. Zavolał jsem do snack-baru, kde jsi pracovala, ale chlápek, co zvedl sluchátko, mě poslal k čertu. Přísahám, bylo by mi milejší, kdyby do mě raději uhodil kladivem.“

Její něžná ústa vykouzila smutný úsměv. „Dala jsem výpověď asi tak týden po tvém odjezdu. V jednom hotelu na ostrově hledali nové lidi. Vzala jsem to místo, protože tam bylo příjemnější prostředí a nabídli mi víc peněz. Charlie, ten muž, se kterým jsi mluvil po telefonu, byl na mě pěkně naštvaný.“ Znovu se smutně usmála. „Abych řekla pravdu, divím se, že s tebou vůbec mluvil.“

„On věděl, kam jsi odešla?“ Evanovi se udělalo špatně. Proč jsem se nechal tak snadno odradit? obviňoval se v duchu. Proč jsem mu nezavolał ještě jednou? Kdybych –

„Nedělej to,“ řekla Sunny a jemně přejela prsty po jeho paži. Byl to jejich první fyzický kontakt od čtvrtého července před osmnácti lety. Ačkoliv její dotek připomínal spíše polechtání ptačím pírskem, sežehl Evana až na kost.

„Sunny,“ zašeptal a přikryl její ruku svou mohutnou dlaní. Cítil, jak se její prsty chvějí. Slyšel, jak se jí dech zadrhl někde mezi hrdlem a ústy. Všiml si, že se jí v očích mihla vlna silných emocí. Touha, které se nikdy zcela nezbavil a kterou nikdy doopravdy neuspokojil, se náhle vynořila na povrch.

Chci ji. Bože, pomoz! Po všech těch letech ji stále chci. *Potřebuju* ji. Je to, jako kdyby –

„Nedělej to, Evane,“ řekla znovu Sunny a pomalu vytáhla ruku z jeho něžného sevření. Nebylo to odmítnutí. Spíš mlčenlivě vyjádření toho, že ještě není připravena bojovat s tím, co ona – nebo on! – cítí. „Prosím. Ne.“

Přikývl a spustil ruku podél boku. Ruka se mu třásla. Cítil proudění své krve v konečcích prstů. Zaplavila ho vlna studu. Maddy má pravdu. Věci jsou už takhle dost zamotané, nebylo by rozumné do koktejlu emocí přidat ještě sex. A navíc, když se naposledy pokusili o fyzické sblížení, byla to pohroma.

„Omlouvám se.“ Připadalo mu, že tuhle větu vyslovil během posledních třiceti minut snad stokrát.

„Nemusíš,“ odpověděla Sunny něžně.

Nastala chvíle rozpačitého ticha. Vzduch v místnosti byl nabitý nějakou zvláštní energií. Evan měl pocit, že v obývacím pokoji právě probíhá neviditelná a neslyšná bouře. Po celém těle mu naskočila husí kůže.

„To číslo, na které jsem tehdy volal,“ řekl konečně. „Ti první Kincaidovi, jejichž číslo jsem se dozvěděl od operátorky a kteří nikdy nezvedli sluchátko... Byli to –?“

„Ne.“ Sunny zavrtěla hlavou. „Nemám ani tušení, komu jsi to vlastně volal. Tihle Kincaidovi... nepatřili do rodiny.“

Evan si dopřál dostatek času, aby tuto informaci mohl strávit. Nervózně přešlápl z nohy na nohu, potom se zeptal znovu: „A co ten... ehm...“

„Ten opilec, se kterým jsi mluvil?“ Sunnyin hlas proletěl vzduchem jako sekáček na led. „To byl můj táta.“

„To jsem nevěděl,“ řekl Evan po chvíli. Ale už když ta slova opouštěla jeho rty, probleskla mu hlavou myšlenka, zda mluví úplnou pravdu. Opravdu ho to ani... nenapadlo? Opravdu v něm opilý mužský hlas na druhém konci drátu nevzbudil pocit, že tohle by mohl být důvod Sunnyiny neochoty mluvit o své rodině?

„Protože jsem nechtěla, abys to věděl,“ řekla rozhodně a kousla se do spodního rtu. Do tváří jí naskočila červeň. Jejím tělem pulzovala zloba smíšená s rozpaky. „Vím, že sis se svým otcem moc nerozuměl. Když ses však o něm občas zmínil, měla jsem pocit, že si ho vážíš. Co dělal? Byl multimilionářem? Pilířem chicagské společnosti? To

nejlepší, co bych ti tehdy mohla říct o svém otci, bylo, že z celého srdce miloval mou matku a nikdy mě neuhodil. On... byl alkoholik, Evane. Opíjel se do němoty dvakrát až třikrát týdně. Když vydržel střízlivý, byl automechanikem. Styděla jsem se za něj. Už je tři roky mrtvý a já se za něj *ještě pořád* stydím!“

„Sunny –“

„Asi mi chceš říct, že se nemám zač stydět,“ nepustila ho ke slovu Maddy. „Že to, co dělal a to, kým byl, se mnou tehdy nemělo nic společného. Že to se mnou nemá nic společného ani teď. Možná mi dokonce chceš říct, že kdybych se ti tehdy v létě svěčila se svým trápením, neovlivnilo by to tvůj názor na mě. A možná... možná bys mluvil pravdu. *Ale mě to ovlivnilo!* Nosila jsem to v sobě jako balvan. Nepřežila bych, kdyby ses –“

Sesypala se. Očividně se styděla za svoji slabost, protože se k Evanovi otočila zády. Třásla se jí ramena. Vydávala tlumené vzlyky.

Evan nepřemýšlel o tom, co se chystá udělat. Tohle nebyla situace, kdy by měl na výběr z několika možností. Nemohl prostě zůstat stát a nechat Maddy Maloneovou – tím méně Sunny Kincaidovou – plakat bez toho, aby ji utěšil.

Uchopil ji oběma rukama za paže a otočil ji k sobě. Potom ji pevně přitiskl ke své hrudi. Bradou se lehce dotýkal jejích hedvábných vlasů.

„Š-š-š-š-š,“ chlácholil ji tichým hlasem a dlaní přejížděl po jejích zádech. „Š-š-š-š, zlato. Všechno bude zase v pořádku.“

Její napjaté tělo vzdorovalo jeho konejšení zhruba minutu. Potom, zcela náhle, Maddy svůj boj vzdala a s hlasitým vzlyknutím se v jeho náručí uvolnila. Evan ji k sobě přitulil ještě pevněji. Musel se kousnout do spodního rtu, aby zadržel vlastní slzy. Nepřestával ji hladit po zádech a šeptat něžná slůvka útěchy. Přál si, aby mohl udělat něco víc.

Nevěděl přesně, jak dlouho Sunny plakala. Asi to nebylo příliš dlouho. Propadla záchvatu pláče ve chvíli, kdy ji zaplavila nečekaná vlna bouřlivých emocí, ale byla příliš silná a hrdá na to, aby se zbytečně dlouho utápěla ve vlastním žalu.

Její vzlyky postupně slábly, až přestaly úplně. Z hrdla jí unikl prapodivný zvuk, který připomínal škytnutí a zároveň povzdech.

Potom zavrtěla hlavou ze strany na stranu a otřela si čelo do jeho košile. Cítil teplo její pokožky i přes slzami promočenou látku.

Začal vnímat její blízkost mnohem intenzivněji než před chvílí. Uvědomoval si hebkost jejích vlasů pod svou bradou. Cítil, jak se její měkká ňadra tisknou k jeho hrudi. Vdechoval její vůni, která byla směsí mýdla a přirozeného ženského pižma.

„Všechno bude v pořádku, zlato,“ mumlal téměř nesrozumitelně. Nakonec se mu podařilo ovládnout své vybičované smysly. „Uvidíš.“

Po chvíli se Sunny začala opatrně uvolňovat z jeho objetí. Přestože jeho tělo toužilo po pravém opaku, povolil své sevření a nechal ji vyklouznout. Maddy udělala jeden nejistý krok dozadu, potom zvedla hlavu a podívala se mu do obličeje.

Evan věděl, že existují ženy, kterým pláč neubírá na kráse. Jeho bývalá manželka je jednou z nich. Zpočátku jejich manželství ho její slušivý pláč dojímalo, avšak během let si ho zvykl ignorovat.

Nedalo se říct, že by Sunny slzy zkrášlovaly. Oči měla nateklé, kůže na obličeji pomuchlanou a skvrnitou. A přesto nefalšovanost jejího žalu, o jehož upřímnosti nemohlo být pochyb, pronikla až do Evanova nitra.

„P– proč –“ Sunny vzlykla a hřbetem ruky se otřela pod nosem „– proč to udělala?“

Trvalo mu pár vteřin, než mu došlo, o kom mluví. „Myslíš Barbaru?“ zeptal se a zbystřil pozornost.

Co na to mohl říct? Byl znechucen chováním své bývalé ženy. Navlékla to tak šikovně, že se vlastně stal jejím spolupachatelem. Možná ne hned po těch osudných prázdninách na ostrově, ale později určitě ano. Přijal její atraktivní zevnějšek, protože to bylo pohodlnější, než se pod to pozlátko provrtat. Svým způsobem si vlastně zasloužil to, co ho potkalo.

Ale Sunny...

To, co jí Barbara provedla, je neodpustitelné. Z její vypočítavé krutosti se mu zvedal žaludek.

„Abych řekl pravdu, nejsem si jistý,“ odpověděl upřímně.

„Musela tě milovat... hrozně moc milovat.“

Její hlasitě vyslovená domněnka Evanovi málem vyrazila dech. Bylo pro něj obtížné přemýšlet o minulosti. Věděl jistě, že jím Barbara

poslední dobou jen opovrhovala a měla na něj pořádný vztek. Co přesně cítila před osmnácti lety nebo o svatebním dni, nevěděl.

Možná ho svým zvláštním způsobem i „milovala“. Alespoň na chvíli. Ale nepochyboval, že Bar– bařina definice lásky se silně lišila od Sunnyina pojetí tohoto citu.

„Chtěla mě,“ řekl nakonec. „Ale ne *mě*... mě. Chtěla moje společenské postavení. Moje peníze. Byl jsem pro ni jen prostředkem k dosažení určitého cíle.“

„Miloval jsi ji?“

„Já... já... nevím.“

„Oženil ses s ní.“

Evan zůstal na Sunny ohromeně zírat. Rád by věděl, jestli jí došlo, jak odzbrojující byla její poslední připomínka. Chris mu řekl, že Maddy prožila tragicky krátké, ale očividně velmi šťastné manželství s atlantským policistou. Není se tedy co divit, že manželství bez lásky je pro ni to samé jako dům bez oken. Pravděpodobně brala za samozřejmé, že i on to tak cítí.

Její zjevná důvěra v jeho poctivost v oblasti citů byla ohromující.

„Záleželo mi na... Barbaře,“ vysoukal ze sebe a nervózně rozhodil ruce do vzduchu. „Měli jsme hodně společného. Znali jsem stejné lidi. Mluvili jsme stejným jazykem. Prožívali jsme stejné věci. Bylo to... pohodlné. Barbara byla přesně ten typ ženy, kterou mí rodiče, přátelé i kolegové považovali za dokonalou partii. A ona byla... po ruce. Nemůžu říct, že by mě uháněla. To nebyl její styl. Ale dávala mi najevo, jak moc jsem pro ni důležitý.“ Evan si povzdechl. Rukou si prohrábl vlasy. Čím dál tím víc pohrdal vztahem, který popisoval. „Sňatek s ní by mému postavení jen prospěl. Věděla to. Živila ve mně ten pocit. A já... nechal jsem se chytit na udičku.“

Když skončil se svým vyprávěním, uviděl Evan v Sunnyiných usazených zarudlých očích něco jako lítost. Žajímalo by ho, jestli v tu chvíli přemýšlela o svém manželství.

„Rozumím,“ zareagovala na jeho zповěď tichým hlasem.

Možná, že mu opravdu rozuměla. A možná ne. Evan to nedokázal odhadnout. Najednou ho však osvítilo poznání, které mu otevřelo oči. Nyní si konečně dokázal odpovědět na otázku, proč požádal Barbaru Wilcoxovou o ruku!

To poznání ho ranilo jako nečekaná rána pěstí přímo do žaludku. Pocit, který zaplavil celé jeho tělo, byl zvláště povědomý...

Bože, pomyslel si v duchu. Ze všech sil se snažil zachovat si chladnou hlavu. *Jak je možné, že to nepoznal hned na začátku? Jak je možné, že –?*

Možná to věděl. Možná jenom neměl odvalu podívat se pravdě do očí.

„Ona nebyla jako ty,“ vyhrkl bez dalšího přemýšlení. Hned vzápětí si však v duchu vynadal, protože postřehl, jak sebou Sunny trhla a udělala krok vzad. Jeho nešťastná volba slov jí ublížila. Zase.

Zvedl ruku, aby ji zadržel, ale vzápětí si to rozmyslel. Měl strach, že by tím všechno ještě zhoršil.

„Prosím tě, Sunny,“ naléhal na ni. „Nemyslel jsem to tak! Já... snažil jsem se na tebe zapomenout. Jenže to nešlo. Jakmile jsem uviděl dívku s načervenalými hnědými vlasy nebo slyšel smích, který se podobal tvému, všechno se to vrátilo s ještě větší intenzitou. Barbara mi tě ničím – *ničím!* – nepřipomínala. To byl ten důvod! To byl ten důvod, proč jsem se s ní nakonec oženil. Ať už mi Barbara provedla cokoli, nedá se popřít, že jsem ji svým způsobem využil. Použil jsem ji jako ochranný štít proti vzpomínkám na tebe.“

Sunny zavřela oči. Zjevně potřebovala čas na to, aby strávila to, co jí právě řekl. Strnulé držení jejího těla trochu povolilo, napětí v jejím jemně modelovaném obličejí začalo ustupovat. Po několika vteřinách mlčení se hlasitě nadechla. Otevřela oči.

„Je mi to líto,“ řekla. Ale neznělo to jako omluva. Bylo to vyjádření soucitu. V tu chvíli věděl Evan s naprostou jistotou, že její kratičké manželství bylo naplněno štěstím a láskou. Nejprve ho oslepila sžíravá žárlivost, ale po chvíli ji vystřídal jiný pocit. Hořkosladký pocit radosti. Sunny byla šťastná. To pro něj bylo důležité.

„Mně taky,“ odpověděl.

Znovu ho přepadlo nutkání dotknout se jí. Tentokrát proti němu nebojoval. Nesměle zvedl pravou ruku k jejímu obličejí. Konečky prstů lehce přešel po její hebké tváři. Maddy se zachvěla, ale neuhnula. Pousmál se a bříškem palce setřel zbloudilou slzu.

„Evane...“ zašeptala. Její zelené oči dostaly nádech oroseného mechu. Zaklonila hlavu.

„Nemůžeme vrátit minulost,“ řekl tiše a donutil se odtáhnout ruku z jejího obličej. „Ale když nyní známe pravdu o tom, co se tehdy stalo na St. Simons, mohli bychom to zkusit znovu. Mohli bychom se začít znovu poznávat. Mohli by se z nás stát... přátelé.“

„Myslíš, že by to šlo?“ zeptala se nedůvěřivě.

„Měli bychom to aspoň zkusit.“

Sunny ho chvíli zkoumavě pozorovala. Potom se začala usmívat. Sledovat, jak se koutky jejích úst stáčíjí do úsměvu a jak se jí ve tvářích tvoří roztomilé dolíčky, připadalo Evanovi stejně úchvatné jako pozorovat východ slunce po bouřlivé noci. Uvědomil si, že se také usmívá.

„To se mi zamlouvá,“ pronesla jednoduše.

Oba dva se na chvíli odmlčeli. Přestože měl Evan zvláštní pocit, že by Sunny příliš neprotestovala, kdyby se jí znovu dotkl nebo ji dokonce ještě jednou obejmul, držel se zpátky. Nechtěl věci uspěchat. Slíbil jí, že budou přátelé. Zatím jenom *přátelé*.

„Takže... co budeme dělat teď?“ zeptala se Sunny a rukou setřela zbytek slz z obličej.

Evan se zamyslel. Střelil pohledem po dveřích vedoucích do haly. Rád by věděl, zda Chris s Lucy zůstali někde na doslech, když opustili obývací pokoj. V tomto případě by Evanovi nedostatek soukromí nevadil. Jestli totiž poslouchali jejich rozhovor, určitě neslyšeli nic, co by už dávno nevěděli nebo co by si nemohli domyslet.

„Měli bychom naše hostitele informovat, že nebudou potřebovat plán B,“ usmál se Evan.

„Plán B?“

„Plán B spočívá v tom, že by nás svázali dohromady a strčili nás do komory na náradí, dokud bychom si mezi sebou všechno nevyříkali.“

Sunny zamrkala. Vylíčený scénář ji na chvíli vyvedl z míry. Potom se její obličej rozzářil pochopením. O vteřinu později uslyšel Evan Blake poprvé po téměř osmnácti letech smích Sunny Kincaidové.

ŠESTÁ KAPITOLA

Maddy prožila velmi neklidnou noc. Její opětovné shledání s Evanem se podepsalo na její duševní rovnováze. Nenašla útočiště ani ve spánku. Pokaždé, když se jí podařilo usnout, probudil ji nějaký sen plný smyslné erotiky. Trvalo pak dlouho, než se jí zklidnil tep a než začala znovu pravidelně dýchat.

Bojovala se svou roztouženou myslí až do půl páté ráno, kdy byla už tak unavená, že konečně upadla do sladkého zapomnění. Neuběhly však ještě ani dvě hodiny, když ji pronikavý zvuk poplašného zařízení auta z ulice vytrhl ze spánku. Maddy otráveně zasténala, převálila se na druhý bok a strčila si prsty do uší.

Tento trik jí zajistil klid jen na dalších šedesát minut. Okolo půl osmé se totiž pro změnu rozdrnčel telefon na jejím nočním stolku. Maddy se ani neobtěžovala otevřít oči a zašmátrala po sluchátku. Než se jí ho podařilo uchopit, převrátila budík a shodila ze stolku několik právnických knih.

„Pr... sím,“ zamumlala téměř nesrozumitelně.

„Maddy?“

Hlas ve sluchátku byl hluboký a důvěrně známý „Darrelle?“ oslovila muže v telefonu a prudce otevřela oči.

„Zásah.“

Darrell Parker byl jejím nadřízeným a poradcem v jedné osobě. Byl to tvrdý muž, ale srdce měl ze zlata. Po smrti Keithe byl pro Maddy ramenem, na kterém se mohla vyplakat. Také schvaloval a podporoval Maddyino rozhodnutí jít studovat právo. Musela mu však odpřisáhnout, že se jednoho dne stane státním žalobcem.

„Děje se něco?“ zeptala se polekaně a posadila se na posteli.

„To záleží na tom, jak se na to díváš. Víím, že je brzy a že máš dovolenou. Ale asi bys měla vědět, že jeden z tvých svěřenců se dostal do pořádného průšvihů. Měl bouračku.“

Maddy znervózněla. V hlavě pátrala po možném hříšníkovi. „Kdo?“

„Chlápek jménem Brown. Wilson Glenn Brown.“

„Divoký Will.“ Ten muž byl propuštěn z vězení asi tak před... měsícem. „Je mrtvý?“

Když mluvila, byl opět slyšet její přízvuk. Přestože se ho snažila zbavit, vracel se pokaždé, když se dostala do nějaké stresové situace.

„Ehm. Podezřelý nezastavil na semaforech na červenou a snažil se ujet policejní hlídce, která ho chtěla zadržet. Naboural do svodidel na 1-85. Z auta zbyla jen hromada plechu. Willie unikl smrti jen o vlásek.“

„Byl zraněn ještě někdo jiný?“

„Ne.“

„Díkybohu. Předpokládám, že to auto bylo kradené, nemám pravdu?“

„Dobrý odhad. Bylo to ještě horké zboží. Ten večer taky někdo přepadl obchod s lihovinami. Odpovídá to přesně Brownovu stylu.“

Maddy se poškrábala na čele. „To už je jeho třetí přestupek. Promrhal svoji poslední šanci.“

„Asi máš pravdu. No, nebudu tě zdržovat. Chtěl jsem tě jenom informovat.“

„Jsi moc hodný, Darrelle. Dávej na sebe pozor.“

„To dělám pořád. Užij si zbytek dovolené.“

Maddy položila telefon, unaveně si povzdechla a opřela se o pelest postele. Zavřela oči. Snažila si představit Wilsona G. Browna, který přilil do své sklenice s problémy pověstnou poslední kapku. Ale nedařilo se jí to. Pod zavřenými víčky se jí totiž vybavil obličej Evana Blakea. Raději oči zase otevřela.

Byla sice ráda, že nyní zná pravdu o tom, co se přihodilo před osmnácti lety, ale nebylo snadné jen tak mávnout rukou nad věcmi, kterým celou tu dobu skálopevně věřila. Ještě těžší však bylo udržet na uzdě náhlé přílivy silných citů, které v ní Evanův nečekaný návrat do jejího života vyvolával.

Přátelé, řekl minulou noc. Chtěl, aby se z nich stali... *přátelé*.

A ona souhlasila.

Ale opravdu oba dva toužili jenom po přátelství? Co má *přátelství* společného s touhou, kterou včera večer spatřila v Evanových nebesky modrých očích? Jak se pojem „přátelství“ slučuje s pocitem dokonalého souznění, který zažila, když ji Evan svíral ve svém náručí,

nebo s palčivou touhou, která projela jejím tělem ve chvíli, kdy jí přejížděl konečky prstů po tváři?

Maddy se zavrtěla na posteli. Uvědomovala si, jak se její nahá stehna dotýkají chladivého saténového prostěradla. Bylo to příjemné. Cítila, jak jí pod tenkou látkou sepraného trička, které nosila místo noční košile nebo pyžama, tuhnou bradavky.

Sesunula se níže a uvelebila se na zmuchlaném polštáři. Hlasitě zívla. Snažila se ignorovat rostoucí touhu mezi svými stehny. Přátelé, připomněla si v duchu. Budou z nás jen...

Začala se jí klížit víčka. Pomalu upadala zpět do spánku. Avšak těsně před tím, než se ponořila do světa snů, rozječela se venku sekačka na trávu a vyburcovala její zklidněnou mysl. Vytřeštila oči.

Několik vteřin našťvaně zírala na bílý strop, potom energickým pohybem odkopla prostěradlo a vyskočila z postele. Ze zkušenosti věděla, že její sousedé budou rámusit se sekačkou minimálně další hodinu a půl.

S tichou kletbou na rtech odklopýtala do koupelny. Letmý pohled do zrcadla visícího nad umyvadlem ji šokoval. Vypadala příšerně! Nateklé oči. Pomuchlaný obličej. Kdyby Evan viděl –

Ne! napomenula se ostře a odvrátila zrak od svého odrazu v zrcadle. *Neopovažuj se na to ani pomyslet!*

Maddy si přetáhla přes hlavu vytahané tričko, odhodila ho stranou a stoupla si pod sprchu. Právě v okamžiku, kdy se její tělo začalo pod horkými provazci vody uvolňovat a její mysl relaxovat, rozhodl se asi bojler na ohřívání vody, že už měla dost, protože ze sprchy náhle vytryskly ledové pramínky.

Trásla se zimou ještě o pět minut později, když sbírala z předních schodů ranní noviny. Mokré vlasy ji pleskaly do obličeje. Pod froté županem, který na sebe v rychlosti hodila, jí naskočila husí kůže.

Je snadné pochopit, že se jí nálada nezvedla ani po zjištění, že jí došla káva. Maddy zamumlala něco nesrozumitelného a došourala se k ledničce. Otevřela ji a z boční přihrádky vyndala plechovku kokakoly. No a co, že to není zrovna snídaně, která by odpovídala zákonům zdravé výživy, pomyslela si. Hlavně, že budu mít svoji ranní dávku kofeinu.

Prorazila víčko na plechovce. Právě se chystala upít první doušek chlazeného nápoje, když zazvonil telefon umístěný na kuchyňské lince. Maddy sebou polekaně trhla a přitom si polila župan hnědou tekutinou.

„Sakra!“ S bouchnutím položila plechovku na stůl vedle novin. Telefon zadrnčel znovu. „Dobrá, dobrá,“ zabručela podrážděně a přešla k lince. Popadla sluchátko již po třetím zazvonění a vyhrkla: „Co je?“

Žádná odpověď.

Maddy obrátila oči v sloup. Jestli si z ní někdo vystřelil nebo jestli to je jedna z těch přihlouplých počítačových reklamních akcí, tak se už doopravdy rozzuří.

„Je tam někdo?“ zkusila to znovu.

„Maddy?“

Okamžitě ten kultivovaný baryton poznala. Dech se jí zadrhl v hrdle. Podlomila se jí kolena. „E-Evan?“

„Ano.“ Jeho hlas zněl potěšené. Asi proto, že ho poznala. „Doufám, že jsem tě nevbudil?“

„To ne.“ Položila si ruku na prsa. Přes promáčený župan cítila splašený tlukot svého srdce. „To se stalo už před několika hodinami. Tedy... ehm, myslím to, že jsem se probudila.“

„To se mi ulevilo. Víím, že hodně lidí si o víkendu rádo přispí. Tak jsem si řekl, že bych tě neměl rušit před devátou.“

Maddy střelila pohledem po kuchyňských hodinách. Ručičky ukazovaly devět a jedna minuta.

Prostoupil jí hřejivý radostný pocit, který zahnal většinu její ranní rozmrzelosti.

„To je od tebe ohleduplné.“ Přátelé, připomněla si v duchu. Udržuj to na úrovni přátelství, nabádala se dál. „Ale obvykle jsem ranní ptáče.“

„Já taky, většinou.“

„Opravdu?“

„Ehm...“

Nastala chvíle rozpačitého ticha. Maddy přešlápla z nohy na nohu a obtočila si šňůru od telefonního sluchátka kolem prstu. Tak takhle

tedy vypadá přátelská konverzace? pomyslela si. Teď by se možná mohli pustit do rozboru počasí.

„Já, ehm, chtěl jsem jen vědět, jestli jsi v pořádku,“ vymáčkl se konečně Evan. „Po včerejšku.“

„Je mi fajn,“ odpověděla rychle. Mluvila pravdu. Byla sice ještě trochu rozrušená, ale v podstatě byla v pořádku. „A ty?“

„Mně je přímo skvěle.“

Další odmlka. Maddy bojovala s nutkáním zeptat se ho, co myslel svou poslední poznámkou.

„Jsi si *jistá*, že je všechno v pořádku?“ nedal se jen tak lehce odbýt Evan. „Když jsi zvedla sluchátko, zněl[^] jsi trochu roztržitě.“

Maddy se nervózně zasmála. V duchu ocenila jeho diplomacii. Živě si totiž dokázala představit, jak otráveně zněla, když na něj dnes ráno poprvé promluvila.

„Roztržitě?“ zopakovala po něm a ušklíbla se do sluchátka. „Je to snad nějaký zakódovaný výraz, který se používá místo slova *protivně*?“

„Tedy...“

„Nedá se říct, že bych měla zrovna harmonické ráno. Když jsem se sprchovala, přestala téct teplá voda. Potom jsem zjistila, že nemám doma ani zrnko kávy, a aby toho nebylo málo, polila jsem si župan kokakolou právě –“

„Kokakolou? Víím, že to je téměř národní nápoj, ale pít ho před devátou hodinou ráno...“

„Děvče musí mít svoji ranní dávku kofeinu, Evane.“

„Aha.“ Ve sluchátku se ozval pobavený smích. „Už chápu. I já mám podobný zlozvyk.“

„Tak ty jsi taky závislý na kofeinu? Bud' opatrný! Člověk se ani nenaděje a už touží po něčem tvrdším. Za chvíli se přistihneš, jak polykáš pražená kávová zrnka a šnupeš espresso.“

Evan se upřímně rozesmál. Po chvílce váhání se k němu připojila. Byl to příjemný pocit. Ne. Bylo to něco víc. Byl to *úžasný* pocit.

Jejich smích postupně slábl, až se mezi nimi rozhostilo ticho, ze kterého sálala přátelská atmosféra. Maddy se opřela zády o stěnu. Uvědomovala si, že se usmívá. Nebyl to žádný poťouchlý úsměv. Byl to upřímný široký úsměv plný radosti.

„Je mi líto, že se ti to dnešní ráno tak trochu vymklo z ruky,“ podotkl Evan po chvíli.

„Takový je život,“ odpověděla jednoduše. „Ale moje problémy jsou ničím proti opravdu vážným starostem jiných lidí.“ Vzpomněla si na rozhovor, který před několika minutami vedla s Darrellem Parkerem. Zamračila se. „Jako například starosti Divokého Willa.“

„Koho?“

Maddy zaváhala. „Víš vůbec, čím se živím?“ zeptala se.

„Děláš kurátorku. Chris mi taky řekl, že dálkově studuješ práva.“

Z tónu jeho hlasu Maddy usoudila, že Evan schvaluje spíše její studium než její současné povolání. Příliš ji to nepřekvapovalo. Většina lidí reagovala podobně. Přesto ji jeho postoj podráždil. Byla hrdá na svoje postavení. Co na tom, že se díky svému zaměstnání stýká s lidmi, na které se problémy přímo lepí, a ne se společenskou smetánkou? To přece není žádný důvod k tomu, aby s ní muž na druhém konci drátu mluvil –

„Maddy?“

Zamrkala. Snažila se zklidnit své zrychlené dýchání. To, co o ní Evan řekl, byla přece naprostá pravda. Ona *pracuje* jako kurátorka a *studuje* dálkově práva. A co se týče tónu, který zvolil... No, možná jsem jen trochu přecitlivělá, pomyslela si.

„Wilson Glenn Brown – známý taky jako Divoký Will – je jeden z mých svěřenců,“ vysvětlila mu a prohrábla si rukou již téměř suché vlasy. Především si konečně došla ke kadeřnici. „V noci byl zatčen, protože naboural kradené auto. Je také hlavním podezřelým z přepadení obchodu s lihovinami.“

„Má to nějaký vliv na tvoji práci?“

Ta otázka ji překvapila. Potěšil ji však starostlivý tón jeho hlasu. „Chceš vědět, jestli mám v práci nějaké problémy, když se mi nepodaří uhlídat mé svěřence?“

„Tak nějak.“

„Ne.“

„Ale mrzí tě to.“

Chtěla jeho tvrzení popřít, ale spolkla slova protestu, která se jí drala na jazyk. Uvědomila si totiž, že má Evan pravdu. I přesto, že se snažila nebrat si všechno tak osobně, *skutečně* jí to mrzelo. V žádném

případě nebyla takovou idealistkou, aby si myslela, že se všichni její „klienti“ polepší. Toto začátečnické nadšení ji opustilo hned po zkušenosti s propuštěným vězněm Samuelsem. I nadále však dělala vše, co bylo v jejích silách, aby to její svěřenci na svobodě zvládli. A když se to nepodařilo...

„Jo,“ přiznala tiše. „Mrzí mě to, ale nepřekvapuje. Odhadla jsem Browna na nenapravitelného recidivistu hned, jak jsem si pročetla jeho spis.“ Zamračila se a palcem u nohy začala kreslit po kuchyňské podlaze malá kolečka. „Možná vytušil, že mu stejně nevěřím, a tak se jen choval podle mého očekávání.“

„Tak počkat,“ napomenul ji Evan ostře. „To, že tě mrzí, co se stalo, je v pořádku, Sunny. To bys snad ani nebyla ty, kdyby ti to bylo jedno. Ale v žádném případě na sebe nesvaluj vinu za chování někoho jiného.“

Maddy se kousla do spodního rtu. To, jak spontánně a bez přemýšlení použil její starou přezdívkou, ji rozrušilo. Při jeho rozhodném tvrzení o tom, že „to by snad ani nebyla ona“ jí doslova poskočilo srdce. Jak může Evan Blake po téměř osmnáctiletém odloučení vědět, jaký se z ní stal člověk? Vždyť neuplynulo ještě ani čtyřicet hodin od chvíle, kdy věřil, že *Sunny Kincaidová* je přelétavá holka s nestálými city.

„Každopádně,“ začal znovu Evan, tentokrát vlídnějším tónem. „Vsadím se, že na každého Divokého Willa připadá alespoň jeden Dick Spivey.“

Maddy si povzdechla. Potom se proti své vůli začala smát. Nemohla si pomoci.

„Ne tak docela. Abych řekla pravdu, Dick je spíše výjimka.“

„Proč v tvém hlase slyším úlevu.“

Znovu se zasmála.

V jejich rozhovoru nastala další odmlka. Maddy se podívala na kuchyňské hodiny a málem hlasitě vykřikla. Povídá si s Evanem už přes půl hodiny!

„Maddy?“

„Hmm?“ Utáhla si pásek na županu.

„Vím, že se ptám na poslední chvíli, ale jestli nemáš na dnešek nějaký plán... Ehm, já... myslel jsem, že bychom se mohli sejít.“

Můžeme zajít třeba na oběd. Nebo na večeři. Nebo jenom na skleničku. A potom do kina.“

Maddy těžce polkla. Uvědomila si, že jí srdce tluče jako o závod. Začala se jí podlamovat kolena. Pohledem zabloudila k novinám na kuchyňském stole. Zaujal ji jeden z titulků na přední straně.

„Líbí se ti baseball?“ vyhrkla bez přemýšlení.

Z druhého konce drátu se zpočátku nic neozývalo. Potom Evan nejistě řekl: „Baseball?“

„Jo.“

„Protože pocházím z Chicaga, nezbyvá mi nic jiného, než pevně věřit ve vítězství Cubs. V příštím tisíciletí už určitě vyhrajou světový šampionát.“

„To je jenom tvé zbožné přání. A mimochodem, teď se nacházíš v teritoriu Braves.“

„Braves? Škoda, že to tak zpackali v play-off.“

„Nezpackali to! Jenom ze sebe vydali zbytečně mnoho energie hned na začátku sezóny.“

„Ne, ne, zlato. Myslím, že by se měli jmenovat Packalové.“

Maddy výhrůžně zabručela, protože věděla, že se to od ní očekává. Ve skutečnosti se však přímo vyžívala v jejich vzájemném špičkování. Když si toho léta na St. Simons Maddy konečně zvykla na myšlenku, že Evan chce opravdu trávit svůj volný čas právě s ní, stali se z nich dvou úplní odborníci ve škádlení. To, že se tak lehce vrátili ke starým zvykům, ji překvapilo a zároveň potěšilo.

„Takže?“ pobídl ji po několika vteřinách Evan.

„Takže co?“

„Takže souhlasíš s tím, že se dnes sejdeme? Nebo snad dneska odpoledne schůzují fanyanky Braves?“

„Milý pane Blakeu, máte z pekla štěstí, že jsem slušně vychovaná. Jinak bych vám řekla něco, co byste si za klobouk nestrčil,“ pronesla lenivým přízvukem. Potom znovu promluvila svým normálním hlasem. „A co se týče naší schůzky... Z okna to vypadá, že je venku nádherná sobota, a titulní stránka novin mi připomněla dnešní utkání Braves. Možná bychom se mohli jít podívat na jejich zápas. Začíná kolem jedné hodiny.“

„To mi vyhovuje,“ vyhrkl Evan bez přemýšlení. „Povím ti, jak bychom to mohli zorganizovat. Dnes ráno musím zařídit ještě pár věcí. Můžu koupit dva lístky a vyzvednout tě kolem dvanácté. Není důvod, abychom jeli každý svým autem. Jestli budeš mít náladu, můžeme si dát po zápase něco k jídlu. Co ty na to?“

Maddy prolétla hlavou spousta věcí. Jednou z nich bylo, že během posledních pěti let se jí zajídalo, když muži přebírali veškerou aktivitu.

To však neznamenalalo, že by jí Evan připadal panovačný nebo arogantní. To v žádném případě. Přijal její návrh na to, jak strávit dnešní odpoledne, s obrovským nadšením. Ani si nemyslela, že by se jí snažil vnutit svoje myšlenkové pochody. Ale přesto...

Měla takový nedefinovatelný pocit, že je Evan zvyklý být pánem situace. Mít všechno pod kontrolou.

Stejným dojmem působil už na St. Simons, uvědomila si. Navzdory svému mládí kolem sebe šířil auru sebejistoty. Nechoval se tak povýšeně jako většina jeho kamarádů, ale vyzařoval z něj zvláštní druh sebevědomí. Sebevědomí bohatého kluka, myslela si tehdy, ale přitom mu záviděla pocit jistoty, který z jeho sebedůvěry pramenil.

„To zní jako perfektní plán,“ souhlasila. „Mám však jednu podmínku. Ty budeš platit za sebe. Já budu platit za sebe.“

„Samozřejmě,“ přitakal Evan po chvilce zaváhání. „To nebude problém.“

„Měla jsem si oblíct svoje šťastné tričko,“ bručela Maddy rozmrzele o osm hodin později. „Kdybych si vzala svoje šťastné tričko, určitě bychom vyhráli.“

Evan se rozhodl, že bude nejmoudřejší neprovokovat ženu, jejíž nejoblíbenější baseballový tým právě utrpěl ponižující porážku. Potlačil úsměv, který se mu dral na rty, ale v duchu se usmíval od ucha k uchu.

Celé odpoledne se skvěle bavil. Ne však proto, že Braves prohráli. To mu bylo dokonce tak trochu líto. Líbilo se mu sledovat Sunny, jak reaguje na chabý výkon svého oblíbeného týmu.

Byl fascinován jejím bezprostředním chováním. Sunny byla totiž naprosto zabraná do hry. Vyskakovala ze sedadla, kdykoliv se Braves zmohli jen na trochu slušný výkon, a nespokojeně bručela, když

zkazili další odpal. Její reakce byly stejně spontánní jako reakce malého dítěte.

Avšak vyskytl se okamžik, kdy se projevila jako dospělá žena. Stalo se to, když se odpalovač jejího týmu konečně zmohl na pořádný odpal. Maddy vyskočila ze sedadla a vrhla se mu kolem krku. Přestože to Evana překvapilo, udělal to, co považoval za přirozené. Také ji objal. Neuplynula však ani vteřina a z nevinného přátelského objetí se vyklubal elektrizující dotek dvou žhavých těl. Přeskočila mezi nimi silná jiskra sexuální přitažlivosti.

Odtrhli se od sebe, šokované se dívali jeden druhému do očí. Nedalo se určit, kdo z nich je víc otřesený.

„Sunny, já –“ řekl drsným hlasem.

„Evane, já –“ vyhrkla zároveň s ním.

Ve stejném okamžiku se z tribun přeplněných fanoušky Braves ozval nespokojený křik a hlasité hvízdání. Lidé se zvedali ze sedadel. Sunny se chopila příležitosti. Odvrátila se od Evana, bleskově zhodnotila situaci na hřišti a přidala se k protestujícím divákům. Evan na ni ještě vteřinu nebo dvě omráčeně zíral, potom se také obrátil čelem k hřišti a snažil se splynout s davem. Zbytek zápasu oba dva předstírali, že to, co se mezi nimi stalo, se vlastně... vůbec nestalo.

„Nechci znít neuctivě,“ řekl Evan opatrně, uchopil džbánec piva, který si společně objednali, a postavil před Maddy prázdnou sklenici. „Ale podle mě by dnes Braves potřebovali mnohem víc než jen tvoje šťastné tričko.“

„Asi máš pravdu.“ Maddy si zhluboka povzddechla a zavrtěla hlavou. „Není ani tak hrozné, že prohráli šest nula, ale proč, proboha, hráli jako úplní amatéři? Všiml sis té neodpískané chyby na konci páté minuty?“

„Hmmm,“ přitakal Evan nepřítli přesvědčivě a snažil se udržet si na tváři neutrální výraz. Pravdou bylo, že si žádné neodpískané chyby nevšiml. Celý zápas totiž sledoval spíš Sunny než dění na hřišti. V duchu se snažil vytvořit seznam změn, ke kterým u ní během těch osmnácti let došlo. Překvapilo ho, že jindy tak neúprosná ruka času tuto ženu pouze něžně pohladila. I v nemilosrdném odpoledním slunci vypadala o deset let mladší, než ve skutečnosti byla.

„A další věc –“

„Ahoj, Maddy,“ přerušil ji chraplavý mužský hlas. Jeho majitelem byl rozložitý běloch středního věku, který měl na hlavě čepici s nápisem *Braves*.

Během několika posledních hodin stačil Evan postřehnout, že Madison „Maddy“ Maloneová je velmi oblíbená dáma. Když se odpoledne prodírali ke svým místům na tribuně, minimálně deset lidí na ni vesele pokřikovalo a smálo se na ni. Na parkovišti před stadionem se opakovala podobná situace. A v útulné hospůdce, kde právě seděli, se jí dostalo velmi přátelského uvítání.

„Ahoj, Georgi!“ Sunnyin obličej se rozzářil širokým úsměvem. Ve tvářích se jí objevily roztomilé dolíčky. „Kde máš manželku?“

„Čeká na mě v autě. Byli jste na zápase? Co říkáte té nakládačce?“

„Hrůza! Doufala jsem, že přesvědčím Evana, aby se stal fanouškem *Braves*. Před nedávnem se přistěhoval do Atlanty z Chicaga, takže je zastáncem *Cubs*. Evane, tohle je George Robert. Georgi, Evan Blake.“

„Těší mě,“ řekl Evan zdvořile a podal staršímu muži ruku.

George ji pevně stiskl a potom si Evana změřil zkoumavým pohledem. Evan se podrobil jeho důkladné prohlídce bez mrknutí oka. Už si zvykl. Podobně si ho totiž prohlížel každý, komu ho Su... Maddy během dneška představila.

„Už jsem vás někde viděl,“ prohlásil George po chvíli. Přimhouřil oči. „V úterý... Ne, v pondělí.“

Doprovázel jste manžela Lucy Falcové. Vzpomínám si na to, jak říkal, že jste z Chicaga.“

„Správně.“ Evan vypadal překvapeně. „Máte vynikající paměť, pane Robertsi.“

„Georgi,“ opravil ho starší muž. Přísný výraz jeho tváře postupně roztával. „Dvacet let jsem byl strážníkem. Teď jsem v důchodu. Nohy už mě tolik neposlouchají, ale paměť mi pořád slouží.“

„George je vedoucím ochranky v budově, kde sídlí *Gulliver's Travels*,“ vložila se do jejich rozhovoru Maddy.

„Aha.“ Evan pokýval hlavou.

„No, už musím jít,“ oznámil George po chvíli. „Rád jsem tě zase viděl, Maddy. Kéž by sis dneska vzala svoje šťastné tričko! Možná by *Braves* nepředvedli tak ubohý výkon.“

Sunny se rozesmála a zamávala Georgeovi na rozloučenou. „Měj se hezky a pozdravuj ode mě Marilee.“

„Budu.“

„Rád jsem vás poznal, Georgi,“ dodal Evan.

„Já vás taky, Evane.“

Sunny otáčela hlavou, jak sledovala George odcházet z restaurace. Ten pohyb zdůraznil půvabnou křivku jejího krku a na malý okamžik odhalil jemnou pokožku křehké šíje.

Během léta na St. Simons nevěnoval Evan Sunnyině šíji příliš pozornosti. Ale když se na ni díval nyní, přepadlo ho nutkání přesvědčit se, zda je její pokožka opravdu tak sametově hebká, jak vypadá.

A co teprve její uši! Evan jimi byl naprosto okouzlen. Možná to bylo tím, jak byly něžně orámovány jejím odvážným účesem. Dokázal si představit sám sebe, jak do nich šeptá smyslná slůvka. Jak okusuje ušní lalůčky –

Z mírně erotického snění ho vytrhlo poznání, že na něj Sunny mluví. Evan si poposedl na židli. V duchu si vynadal za nedostatek sebeovládání. Přátelé, napomenul se. Nabídl jí *přátelství*.

„Je mi líto, ale přeslechl jsem tvoji otázku,“ přiznal se omluvným tónem.

„Ptala jsem se, jestli je všechno v pořádku.“

„Ano.“ Evan uchopil svoji sklenici s pivem a napil se. „Všechno je v pořádku, Su... ehm, Maddy.“ Bylo pro něj téměř nemožné přemýšlet o ní jako o Maddy. Proto si dal už včera předsevzetí, že se bude víc snažit používat její pravé jméno. Když nepočítám tu příhodu, kdy se mi Maddy vrhla kolem krku, musím říct, že si nevedu špatně, pochválil se v duchu. „Proč myslíš, že něco není v –“

„Protože na mě tak zíráš.“

Zásah. Zasloužím si to, pomyslel si.

„Promiň,“ omluvil se Evan. „Nechtěl jsem být nevychovaný. Já, ehm... jenom –“

„Nejsem ta dívka, kterou si pamatuješ?“

Evan se zamračil. Nevěděl, jak si přebrat její tón. Kdyby vyšla stejná otázka z úst jiné ženy – třeba jeho bývalé manželky – považoval

by ji za výzvu k tomu, aby začal opěvovat její mladistvý vzhled. Ale ze Sunnyiných úst...

Nakonec řekl: „Myslím, že jsme se oba hodně změnili.“

Jeho společnice naklonila hlavu k jedné straně. Vypadalo to, že v duchu zvažuje jeho slova. Na okamžik odvrátila pohled. Výraz jejích očí svědčil o tom, že se duchem přenesla někam daleko. Když se na něj však znovu podívala, byl její pohled pevný.

„Poznala jsem tě okamžitě, Evane,“ pronesla tichým hlasem. „V tu chvíli, kdy jsi otevřel dveře do kanceláře Gulliver’s Travels, věděla jsem, že jsi to ty.“

„Já jsem tě také hned poznal.“ Na okamžik se zarazil. Znovu si vybavil svoji silnou reakci na Sunnyinu přítomnost v kanceláři. Potom se pousmál. Nebyl to veselý úsměv. „Ale musím přiznat, že mě šokoval tvůj účes.“

Sunny si rukou uhladila svůj ležérní sestřih. Bylo to rozpačité gesto. „To... mě nepřekvapuje.“

„Kdy ses nechala ostříhat?“

„Asi tak před pěti lety.“ Spustila ruku zpět do klína. Evan si všiml, že se trásla. „Udělala jsem to... kvůli svému manželovi.“

Zaváhal. Zaplavil ho velmi rozporuplný pocit. Jedna jeho polovina toužila dozvědět se něco víc o muži, kterého si Sunny vzala. Ta druhá polovina...

„Nelíbily se mu dlouhé vlasy?“

„Ne.“ Maddy tu odpověď přímo vystřelila, potom se ušklíbla. „Chci říct, že jo. Keithovi se líbily dlouhé vlasy. Vlastně je doslova zbožňoval.“

„Tak proč –?“

Sunny na něj několik vteřin upírala zkoumavé oči. Potom se zeptala: „Co ti o mně vlastně Chris řekl? Kromě toho, že jsem kurátorka a že dálkově studuju práva?“

„Není toho moc.“ Byla to pravda. Jeho přítel se choval velmi obezřetně. „Nechci, aby sis myslela, že jsme tě rozebírali za tvými zády. Potom, co jsme na sebe narazili v Gulliver’s Travels, jsem Chrisovi položil jen pár základních otázek o tvé osobě. Stručně mi na ně odpověděl. To je všechno. Opravdu.“

„Takže víš, že můj manžel byl policistou, který byl zabit při výkonu služby.“

„Podívej, Maddy, jestli o tom nechceš mluvit –“

„Ne.“ Sunny se napřímila. Odhodlaně vystrčila bradu. „To je v pořádku, Evane. Ty jsi mi pověděl o Barbaře. Myslím, že bys měl vědět o mně a o Keithovi.“

„Když o tom chceš opravdu mluvit...“

„Chci.“ Zhluboka se nadechla a podívala se mu pevně do očí. „Já a Keith jsme byli manželé skoro sedm let, když ho zabili. Já... Asi jsem se na chvíli tak trochu pomátla, když jsem se dozvěděla o jeho smrti. Svědčí o tom i to, že jsem si sama ostříhala vlasy.“

Její rty se zachvěly. Po chvíli se znovu sebrala. „Ani dnes si nejsem úplně jistá, proč jsem to vlastně udělala. Jeden můj přítel, který je silně věřící, mi vysvětlil, že jsem se nevědomky řídila biblí. Znáš ty pasáže o lidech, kteří vyjadřují svůj žal tím, že ze sebe strhají šaty a oholí si hlavu? Možná je na tom něco pravdy. Ale když se na to dívám nyní, myslím, že to moje podivné chování má hodně společného se skutečností, že Keith ty dlouhé vlasy miloval. Víš, byla jsem na něj tak hrozně *naštvaná* za to, že se nechal zabít. Přála jsem si mít ho u sebe, abych na něj mohla křičet, abych ho mohla uhodit. Ale nebyl tu. Tak jsem popadla ty obrovské nůžky a začala jsem vztekle stříhat prameny vlasů. Věděla jsem, že by se to Keithovi nelíbilo. To mi v tu chvíli stačilo. Prvních pár minut po tom, co jsem si vyslechla oficiální vyjádření soustrasti od uniformovaných mužů, jsem ho opravdu nenáviděla. On mi ublížil tím, že umřel, a já –“ odmlčela se, třásla se jí brada „– chtěla jsem mu také nějak ublížit.“

„Ach, Sunny...“

Maddy sebrala ze stolu papírový ubrousek a vysmrkala se. Její šedozelené oči byly suché, ale až podezřele jasné. „To ode mě nebylo zrovna hezké, co?“

„Není nic ‚hezkého‘ na tom, když člověk ztratí někoho, koho miluje,“ odpověděl Évan. Najednou se v něm uvolnil vztek, který cítil po smrti svého otce. Nebylo důležité, že si nebyli příliš blízcí. I přesto měl toho muže rád. Záleželo mu na něm a cítil se podvedený tím, že tak náhle zemřel. O kolik těžší to asi muselo být pro ženu, která nyní seděla proti němu?

„Ne,“ přitakala Sunny po chvilce mlčení a schovala do kabelky dva zmuchlané papírové ubrousky. „To tedy určitě není.“

„Jaký byl?“

– Jeho otázka ji očividně zaskočila. I Evan sám se polekal, když ji zaslechl vycházet z vlastních úst.

„Keith?“

Přikývl. Zkoumavým pohledem se snažil číst ve výrazu její tváře.

Sunny se kousala do spodního rtu. Vypadalo to, že se ztratila někde ve vzpomínkách. Nakonec se smutně usmála a řekla: „Keith byl... jiný... než ty.“

Evanovi uvízl dech někde v hrdle. Někde v hloubi duše se připravoval na to, že uslyší podobnou odpověď. Přesto to bolelo.

„Chápu.“

„Ne. Nechápeš.“ K jeho velkému překvapení se Sunny naklonila přes stůl a přikryla svojí pravou dlaní hřbet jeho levé ruky. Její prsty se pevně obtočily kolem jeho prstů. Cítil, jak se teplo jejího doteku rozlilo po celé jeho paži až k rameni. „Neříkám to proto, abych ti *splatila* dluh za to, co jsi mi pověděl o Barbaře a o sobě. Ano, přiznávám, že mě tvoje slova o tom, kolik toho spolu máte společného, pořádně ranila. Ale ten zbytek... To, že sis ji nakonec vzal hlavně proto, abys měl vedle sebe ženu, která ti ničím nepřipomíná mě...“

Maddy se odmlčela. Z jejích krásných očí vyzařoval smutek. Na tvářích jí naskočila červená barva.

„Hodně jsem se kvůli tobě trápila, Evane,“ řekla a pustila jeho ruku. To gesto bylo velmi pomalé. Téměř to vypadalo, jako by ho udělala proti své vůli. Evan si skoro přál, aby trvalo věčně. „Opravdu moc. Zároveň jsem však byla hrdá sama na sebe. Hrdá na to, že jsem si vzala muže kvůli tomu, jaký byl, a ne proto, jaký nebyl. Ale nesměla jsem o tom příliš přemýšlet.“

Znovu na chvíli zmlkla. Koutky úst se jí zvlhnily do hořkosladkého úsměvu. „Moc dobře jsem si uvědomovala, že bych asi těžko našla jiného muže, který by se od tebe lišil víc než Keith Malone. On byl typický dobře vychovaný chlapec z jihu. Měl diplom z policejních věd. Georgii opustil jen jedenkrát v životě – o našich líbáncích. Měřil sotva metr pětasedmdesát. Měl podsaditou postavu, hnědé vlasy,

tmavě hnědé oči. Byl to laskavý, čestný člověk. Prvotřídní policista. Ale nikoho by nikdy nenapadlo požádat ho, aby pózoval v reklamách Ralpa Laurena, jestli chápeš, co tím myslím?“

Evan nenacházel slov. Půl minuty mu trvalo, než strávil to, co právě vyslechl. Připadalo mu směšné, že žárlí na mrtvého muže, ale nemohl si pomoci. Zároveň ho však naplnil zvláštní pocit vděčnosti vůči tomuto muži. Bylo totiž nad slunce jasné, že především díky Keithovi Maloneovi byla Sun... Maddy těch sedm let jejich manželství šťastná.

Nakonec už to Evan nemohl vydržet, a tak se zeptal: „Věděl o nás dvou?“

Červen v Maddyiných tvářích získala v ten okamžik na sytosti a potom náhle zmizela. „Keith věděl, že nebyl první. Ale přesto...“ Maddy rozhodila ruce do stran. „Kdyby se zeptal, řekla bych mu o nás. Ale nikdy to neudělal.“

Evan na ni zamyšleně hleděl. „Stýská se ti po něm, že ano?“ pronesl tichým hlasem.

„Každý den.“ Její jednoduchá odpověď Evana dojala daleko víc, než kdyby se snažila vyjádřit svůj žal komplikovanými výrazy. „Ale už jsem se smířila s tím, že je pryč. Truchlila jsem. Vím, že musím žít dál i bez něj. A o to se nyní pokouším.“

Jejich konverzace se potom stočila k méně osobním tématům. O tuto změnu se zasloužili stejnou měrou. Až později Evanovi došlo, že se oba dva začali stahovat zpět do svých ulit, kde uchovávali své –nejtajnější pocity, přesně ve stejný okamžik.

To však neznamenalo, že se z jejich rozhovoru vytratilo kouzlo vzájemného porozumění. Právě naopak. I konverzace o běžných věcech byla prostoupena zvláštní důvěrností.

Právě vyprávěl Sunny o svém novém zaměstnání, když se u jejich stolu objevila servírka s účtem. Evan si ho od ní automaticky vzal a sáhl do kapsy pro peněženku.

„*Evane.*“

Chvilí mu trvalo, než se na Maddy podíval, protože v duchu vypočítával slušné spropitné pro obsluhu. Konečně zvedl zrak.

„Ano?“

Sunny svraštila čelo a výhrůžné na něj zírala.

„Co je?“ zeptal se zmateně. Nechápal, proč má na tváři ten vyčítavý výraz.

Upřela oči na jistý předmět na stole. Byl to velmi výmluvný pohled.

Dívá se na ten účet, došlo mu po chvíli. Panebože! Domluvili jsme se na tom, že si každý budeme platit svoje výdaje, zhroutil se vzápětí.

Ne. Vlastně se nejednalo o *domluvu*. Sunny mu dala ultimátum. On se jen podřídil. Přijal od ní peníze za lístek na baseball, který koupil v předprodeji. Rozdělit se s ní i o výdaje za parkování. Ale tohle už přesahuje všechny...

Jeho bývalá manželka vyžadovala, aby platil za všechno – dokonce i za své vlastní narozeninové a vánoční dárky! Ostatní ženy, se kterými chodil na schůzky, když se rozvedl s Barbarou, od něj očekávaly to samé. Nevadilo mu zaplatit útratu v restauraci – měl přece dost peněz a od dětství mu bylo vtlačováno do hlavy, jak by se měl chovat k ženám – ale občas si už opravdu připadal jako chodící kreditní karta.

Sunnyina finanční nezávislost by mu tedy měla připadat osvěžující. Možná dokonce roztomilá. A do určité míry tomu tak i bylo. Ale na druhé straně ho to... rozčilovalo.

Chápal, proč se k němu chová tak obezřetně. Vždyť ještě neuplynul ani jeden celý den od chvíle, kdy odhalili pravdu o tom, co se ve skutečnosti stalo na St. Simons. A co je čtyřiaadvacet hodin proti osmnácti letům, během nichž žili oba dva s pocitem křivdy? A přesto... Je opravdu nezbytné, aby nadělala tolik povyku kvůli tomu, že za ni chce zaplatit účet v restauraci? Co si o něm vůbec myslí? Ze si ji chce zavázat kusem žvance?

Na St. Simons nikdy netrvala na tom, abychom se dělili o výdaje, vzpomněl si Evan. Ne, že by za ni tenkrát utratil velkou sumu peněz, to v žádném případě... A možná se už tehdy kvůli tomu cítil provinile. Proto koupil ten zlatý náramek. Tak strašně toužil dát jí nějaký hmatatelný důkaz toho, co k ní cítil.

Ten pocit mám pořád, uvědomil si. Ale... jak to zařídit?

„Evane?“

„Maddy, co kdybys mě to nechala tentokrát zaplatit? Příště je řada na tobě.“

Příště...

To slovo znělo Maddy v hlavě jako neodbytný refrén oblíbené písničky. Věděla, že není normální, když se dokáže tolik radovat nad obyčejným dvouslabičným slůvkem, ale nemohla si pomoci. Evan ji chce zase vidět!

Potom v ní začaly hlodat pochybnosti. Před osmnácti lety v domku na čluny také použil slovo *příště*. Co když –

Ne, zastavila Maddy své spekulace. Nenechá se chytit do této pasti. Nemá cenu brečet nad rozlitým mlékem.

Co se stalo, stalo se. Ani jeden z nich s tím už nic nenadělá. Důležité je to, co se děje nyní.

Otočila hlavou doleva právě ve chvíli, kdy Evan odbočil do ulice, kde bydlela. Studovala jeho výrazný profil. Bylo těžké odhadnout, co se mu asi tak honí hlavou. Bylo to vždycky těžké. I v sedmnácti letech působil Evan občas jako velmi uzavřený člověk. Byl to vlastně jeden z důvodů, proč ji tenkrát tolik fascinoval. A když začal být přístupnější...

„Nikdy jsem s žádnou dívkou nemluvil tak, jak mluvím s tebou,“ přiznal se jí jedné noci, když se procházeli po pláži. Chvíli předtím, se jí svěřil se svými plány a sny do budoucna. Bylo zřejmé, že se styděl za svoji náhlou výřečnost.

„Vážím si toho,“ řekla a myslela to naprosto upřímně.

„Když jsem s tebou, cítím...“ Zastavil se. Ona také. Odvrátil pohled a na chvíli se zadíval na oceán ozářený měsíčním světlem. Když se jejich pohledy zase střetly, byly jeho modré oči ztemnělé touhou. Zvedl ruce a vzal její tvář do svých dlaní. „Myslím, že jsem se do tebe zamiloval, Sunny Kincaidová.“

„A já myslím, že jsem se zamilovala do tebe, Evane Blakeu,“ zašeptala a zachvěla se pod jeho dotekem.

O týden později se setkali v domku na čluny, aby uspokojili touhu svých dospívajících těl. Den na to –

„A jsme tady,“ oznámil Evan a zabočil k jejímu domu. Zastavil auto na příjezdové cestě a vypnul motor.

Maddy ho sledovala, jak vystoupil, obešel auto

zepředu, došel k jejím dveřím a otevřel je. „Díky,“ řekla a vysoukala se z měkké sedačky.

„Nemáš zač.“

Mlčky kráčeli směrem k hlavnímu vchodu. Maddy už v duchu vyřešila otázku, zda ho má pozvat dovnitř, nebo ne. Rozhodla se pro druhou možnost. Přestože se znají už dlouho, jejich vztah je zatím příliš... čerstvý.

„Takže,“ začala, když se ocitli přede dveřmi.

„Takže,“ řekl její společník.

„Dneska jsem se dobře bavila, Evane.“

„I když Braves prohráli?“ zeptal se škádlivě, ale jeho oči zůstaly vážné.

Maddy se usmála. Ze všech sil se snažila nevnímat zvláštní šimrání v žaludku. „Člověk nemůže mít všechno.“

„Asi máš pravdu,“ souhlasil Evan mírně nakráplým hlasem. „Ale to neznamená, že po tom lidé přestanou toužit.“

„Ty –“ zhluboka se nadechla a teprve potom vypustila z úst další slovo „– chceš?“

To, že se zmocnil jejích rukou, si uvědomila až po chvíli. Jeho gesto ji tak překvapilo, že se nezmohla ani na náznak odporu. Evan držel její drobné ruce ve svých mohutných dlaních a bříšky palců jí masíroval citlivou kůži na zápěstích.

„Co bych měl... chtít?“ pobídl ji, aby dokončila svoji otázku.

Maddy se snažila získat zpět svoji duševní rovnováhu. Marně. Chvěla se po celém těle. Vzduch jí připadal daleko teplejší, než bylo v květnu zvykem. Možná hořím já, pomyslela si.

„A ty chceš všechno?“ podařilo se jí konečně vyslovit celou větu.

„Někdy. Ale jediné, co chci právě teď, je... tohle.“

Tohle znamenalo polibek. Evan nemusel překonávat žádné překážky. Maddy se mu vzdala dobrovolně. Když skláněl hlavu, ona tu svou zakláněla, aby mu vyšla vstříc. Ve skrytu duše si totiž v tuto chvíli také přála polibek.

Jejich ústa se dotkla. Jednou. Dvakrát. Třikrát. Poprvé to byl jen krátký letmý polibek podobající se letnímu vánku. Podruhé se k sobě jejich ústa přitiskla o něco odvážněji. Potřetí...

Ach. Ach, ano.

Myslela si, že zapomněla, jak chutnají jeho ústa, jak voní jeho kůže, jak pevné je jeho tělo. Ale mýlila se. Nyní měla pocit, jako kdyby od jejich posledního objetí neuplynul ani jeden den.

A přesto cítila, jak se jejího těla zmocňuje zvláštní neznámá závat z toho, že je opět v Evanově náručí. Ani důvěrná tělesná blízkost totiž neměla tu moc, aby z její mysli vymazala skutečnost, že se jejich životy na více než sedmnáct let rozdělily.

Myslím, že jsme se oba změnili, řekl jí před nedávnem.

Měl pravdu.

Dokud si tedy nebude jistá, jak moc se změnili a proč, nedovolí, aby *to* nechali zajít dál, než už to zašlo. V opačném případě by se totiž mohla spálit. Nebo Evan.

Jestli Evan vytušil její nejistotu nebo jestli i v něm začaly hlodat pochybnosti, nedokázala Maddy s přesností určit. Vlastně na tom ani nezáleželo. Hlavní bylo, že se od sebe začaly odtahovat ve stejném okamžiku.

Stáli na schodech a dívali se jeden druhému do očí. Ten okamžik jim připadal jako věčnost, a přesto netrval déle než pár vteřin. Maddy v tu chvíli prolétla hlavou vzpomínka na to, jak se mu vrhla kolem krku na baseballovém zápase. I tehdy se totiž zdálo, že oba ztratili pojem o čase.

„Evane –“

„Sunny –“

Ticho.

Potom si Evan odkašlal. „Maddy,“ opravil se. „Chtěl jsem říct... Maddy.“

Zavál mírný větřík, který pocuchal jeho vlasy. Jeden světlý paprdek mu spadl do čela. Maddy zaťala prsty v pěst, aby ovládla nutkání uhladit neposlušný paprdek zpět na své místo. Nedočkavě čekala, jestli Evan udělá to, co dělával před osmnácti lety. Dočkala se. Odstranil si vlasy z čela tím stejným roztomilým gestem, které se jí kdysi tolik líbilo.

„Jestli chceš, můžeš mi říkat Sunny,“ nabídla mu.

„I když ti tvoji přátelé říkají?“

„To je jiný druh přátelství.“

„A do jaké skupiny řadíš nás?“

„Myslím, že se to právě pokoušíme zjistit, nemám pravdu?“
Evan se usmál. Očima laskal její milou tvář. „Takže příště?“
„Příště,“ prohlásila někdejší Sunny Kincaidová a také se usmála.

SEDMÁ KAPITOLA

Během následujících čtrnácti dnů se sešli celkem třikrát. Maddy zaplatila útratu na první schůzce. Útratu za druhé a třetí posezení si rozdělili mezi sebe. Plánovali čtvrté – *Bim bam. Bim bam.*

„Moment,“ křikla Maddy a ovládla nutkání mrštit šroubovákem, který držela v ruce, o zeď. To, co zpočátku vypadalo jen jako mírně prosakující vodovodní trubka, se znenadání změnilo v noční můru, kterou mohl ukončit jen profesionální instalatér.

Naštěstí zatím nedošlo k vážnějším škodám, ale nepořádek v bytě byl téměř nepředstavitelný. Jako by jí někdo shora dával znamení, že její skromný příbytek potřebuje generální opravu – samozřejmě od profesionálů.

Ovšemže znala spolehlivé řemeslníky, kteří by odvedli potřebnou práci za rozumnou cenu. Bohužel v současné době dokonce i „rozumná cena“ značně přesahovala možnosti jejího rozpočtu. Možná by to mohla nějak zachytračit a domluvit se s instalatérskou firmou na tom, aby sumu za generální opravu rozpočítali do několika měsíčních splátek –

Bim bam. Bim bam.

„Okamžik!“ křikla podrážděně a zamířila ke dveřím. V hlavě jí pulzovala tupá bolest jako připomínka na nešťastnou srážku její lebky s plechovým dnem starodávného drtiče na odpadky, které vyčnívalo hned vedle prosakujícího sifonu. „Už běžím!“

Maddy sáhla po klice a prudce otevřela dveře dokořán. Zamrkala. Poklesla jí čelist. Trvalo jí několik vteřin, než si připustila, že opravdu vidí to, co si myslela, že vidí.

Protože to, co si myslela, že vidí, byl Evan Blake.

Vypadal, jako by právě vystoupil z obálky módního katalogu pro pány, kteří se rádi oblékají pohodlně a zároveň elegantně. Nažehlená sněhobílá polokošile. Lehce zmačkané plátěné kalhoty v khaki barvě. Nablýskané pánské sandály. Žádné ponožky. Sportovní námořnický modré sako přehozené přes předloktí levé ruky. Květiny v pravé ruce.

„Co... Co tady děláš?“ vykoktala ze sebe konečně.

Evan si sundal z očí sluneční brýle. Nevypadal, že by ho nevlídné přivítání vyvedlo z míry. Nebesky modré oči zářily v jeho opálené tváři. Rozpačitě se usmál.

„Měl jsem dojem, že jsme spolu měli jít na svačinu a potom do kina,“ vysvětloval klidným hlasem. „Dávají nový Spielbergův film.“

Společná svačina? Jít do – Maddy zaúpěla. Najednou si vzpomněla na datum jejich další schůzky, kterou si domluvili přede dvěma dny. Sklopila hlavu. Bylo jí hrozně trapně. Potom si však uvědomila, jak vypadá, a cítila se ještě víc zahanbeně. Bože! Evan si musí myslet, že před ním stojí zmoklá slepice, která právě absolvovala divokou honičku s hladovým vlčákem na zabláceném dvorku! Byla bosá. Měla na sobě umazané džínové kraťasy, které sotva zakryly její pozadí, a navlhlé tričko, které bylo kdysi křiklavě červené, ale které stářím získalo nepěkný odstín zrezivělého železa.

A neměla podprsenku, což se nedalo přehlédnout díky vlhkému tričku, které se jí lepilo na tělo.

Maddy zkrřížila ruce na prsou. Cítila, jak jí tuhnou bradavky. Tváře jí prudce zrudly hrozným ponížením, které právě prožívala.

„Špatný den?“ zeptal se Evan opatrně. Maddy si ani nepřála vědět, na co se díval a co všechno neuniklo jeho pozornosti, zatímco ona se sklopenou hlavou zírala na podlahu. Když sebrala odvalu a podívala se mu do tváře, choval se jako pravý džentlmen – upíral svůj zrak na kořen jejího nosu.

„Ne.“ Zašklebila se, potom podrážděně vydechla. „Správný den. Správný čas. Mám dneska ráno jen malé zpoždění.“ Nebo je už snad odpoledne? „Taková menší... domácí pohroma.“

„Můžu ti nějak pomoci?“

V první chvíli chtěla jeho nabídku odmítnout. Byla zvyklá řešit svoje problémy sama. A navíc! Její byt byl v troskách. Bohatě stačilo, že se před ním objevila vystrojená jako hastroš. Nechtěla, aby si Evan myslel, že ještě ke všemu bydlí v prasečím chlívku.

Ale na druhé straně...

Další pár rukou by se jí určitě hodil. Kruci. Už jenom při představě, že by nebyla na celou tu spoušť sama, se jí zlepšila nálada! A co se týče jejího skromného životního stylu – ať si Evan myslí, co

chce. Kdyby před ním tehdy v létě na St. Simons netajila pravdu o sobě a o své rodině, možná by události nabraly zcela jiný směr.

„Vyznáš se trochu v instalatérství?“ zeptala se a posunkem hlavy ho vybídla, aby vešel dovnitř.

„Když jsem chodil do přípravky, hodil jsem do záchodové mísy rozbušku,“ přiznal vesele, podal jí kytici a obdařil ji širokým úsměvem.

„Úplný profík.“ Maddy se zachichotala. Potom zabořila nos do lahodně vonících květín, které právě dostala, a zhluboka nasála jejich vůni. „Můžeš mi podávat náradí.“

Nad Atlantu se snášel soumrak.

„Ach. Ach... Evane.“

„Tady?“

„Ještě kousíček – ano. *Ano!* Přesně tam.“

„Mám přitlačit?“

„Ne. Tohle je...“

„Perfektní?“

„Hmmm. Přesně tak... Je to perfektní.“

Evan Blake přejížděl bříšky palců po nártu levé nohy někdejší Sunny Kincaidové. Jeho pohyby byly vláčné a pomalé. Velmi velmi pomalé. Z hrdla jí uniklo krátké blažené zasténání. Znělo to jako zapředení spokojené kočky.

Odpočívali na miniaturní verandě, která dominovala Sunnyinu miniaturnímu dvorku. Sunny ležela na zádech na vratkém čalouněném lehátku. Evan seděl obkročmo na jeho konci a masíroval její chodidla.

Ještě chvíli se věnoval jejím nártům, potom přesměroval svou pozornost k prstům. To jsou ale roztomilé prstíky, pomyslel si zálibně.

Bohužel – nebo naštěstí? – chodidla jeho společnice nebyla jedinou částí jejího těla, která ho okouzlovala.

Co třeba její dlouhé pružné nohy?

Pevný zadeček a drobná krásně tvarovaná prsa.

Její útlé, ale zručné ruce ho také nenechávaly chladným.

A co teprve její ouška!

Nebo mléčná pokožka nádherně klenuté šíje, která byla opravdu tak sametově hebká, jak vypadala.

A ústa?! Bože, ano. Ta její ústa! Celé hodiny by dokázal meditovat o svůdnosti jejich zralých šťavnatých rtů, které jsou při úsměvu ozdobeny rozkošnými dolíčky ve tvářích. Když si jen představí, jaké potěšení by s nimi –

Prr! Evan zastavil své *hříšné* myšlenky. Zašel ve svých představách příliš daleko. Díky zkušenosti s jejich polibkem po baseballovém zápase si uvědomil, že nesmí na svoji někdejší letní lásku spěchat.

On a Sunny – ne, on a Maddy Maloneová – mají velkou šanci vybudovat mezi sebou něco mimořádného a trvalého. Každíčká buňka v jeho těle tomu věřila. Věděl také s naprostou jistotou, že jejich tělesné spojení ještě stonásobně vylepší to „něco“ mezi nimi.

Ale jen v případě, že to všechno dobře načasuje.

Jen v případě, že po tom budou oba toužit a že na to budou připraveni.

Před osmnácti lety nahlodal sex jejich vztah. Nedopustí, aby se to stalo znovu!

Jestli to bude nutné, bude žít třeba v celibátu, aby jejich vztah ochránil.

Evan potlačil utrápený povzdech, položil její levou nohu na pohovku a začal se věnovat pravému chodidlu. Klouby prstů jemně masíroval boční strany nártu.

„Hmmm...“

Maddy zamumlala a rozkošnický přimhouřila víčka.

Evan už prodiskutoval svoji složitou situaci s Chrisem. Stalo se to nedávno, když spolu hráli házenou. Přestože Evan vyhrál na plné čáře, nebyl ve vítězné náladě. Jeho protihráč si toho samozřejmě hned všiml.

„Problémy?“ zeptal se ho tehdy Chris.

„Ne,“ odsekl mu, přetáhl si přes hlavu propocené tričko a nacpal ho do své sportovní tašky. „Proč?“

„Třeba proto, že jsi po mně vystřelil míč takovou silou, až mi z toho málem ulítla hlava.“

Evan si prsty pročísl vlhké vlasy.

„Tvoje žena ti dala za úkol vytáhnout ze mě další informace?“

Litoval své otázky hned, jak ji vypustil z úst. Neměl právo takhle se utrhnout na svého nejlepšího přítele. A neměl právo urazit Lucy.

„Chrisi –“ Začal se omlouvat. Očividně se styděl za své chování.

„To je v pořádku.“ Jeho přítel mávl rukou a nenechal ho domluvit. „Když vezmu v úvahu, jak jsem z tebe před časem páčil informace o tobě a o Maddy, tak se ti ani nedivím, že takhle uvažuješ. Jen chci, abys věděl, že existují určité věci, se kterými se své ženě nesvěřuji. Mezi ně patří i milostný život mého nejlepšího kamaráda. Nebo –“ rošťácky se zašklebil „– žádný milostný život mého nejlepšího kamaráda.“

Evan něco nesrozumitelného zabručel a pravou rukou se začal masírovat za krkem. Najednou ho rozbolela hlava. „Je to poznat hned na první pohled, že jo?“

„Tedy... Nemyslím, že by si na tebe lidé na ulici ukazovali prstem a posmívali se ti, to ne, ale pravdou je, že vypadáš... nevyrovnaně.“

„Páni, to se mi fakt ulevilo.“

„Oprav mě, jestli si vymýšlím, ale já myslel, že ty a Maddy se scházíte celkem často.“

„To jo.“ Evan setřásl z nohy levou botasku.

„A?“

Odkopl i druhou botasku. „A nic.“

„Mc?“

Chrisův užaslý nevěřící tón se zaryl Evanovi až do morku kostí. Zčervenal. Rozhlédl se kolem sebe. Po zjištění, že jsou v šatně úplně sami, se mu ulevilo.

„Nemyslím ,nic‘ jako nic.“ Stáhl si ponožky, smotal je do klubíčka a zastrčil je do tašky k propocenímu tričku. „Jenom ne... vždyť víš.“

Nastalo dlouhé ticho. Jeho přítel na něj nenaléhal. Čekal. Nakonec to Evan nevydržel a přiškrceným hlasem přiznal: „Toužím po Sunny, Chrisi. Víc než kdy jindy. Ale... bojím se.“

Ve skutečnosti byl strachy celý bez sebe, ale nebyl připravený odhalit svůj duševní neklid v plném rozsahu. Dokonce ani před Chrisem.

„Kvůli tomu co se stalo na St. Simons?“

„Částečně.“ Otřel si dlaně o stehna. „Nebojím se jenom toho, jestli jí dokážu vynahradit tu zpackanou noc. Došlo mi totiž, že vlastně soutěžím s jejím mrtvým manželem.“ Odmlčel se. V hlavě se mu vybavil výraz Sunnyiny tváře ve chvíli, kdy mluvila o Keithovi Maloneovi. Podíval se na svého přítele. „Ona ho milovala. Milovala ho z celého srdce.“

„Minulost, Eve.“

„Co?“

„Minulost,“ opakoval Chris. „Všechno je to minulost. Milostné fiasko, které se odehrálo čtvrtého července je *minulost*. Maddyino manželství je *minulost*. Netvrdím, že nezáleží na tom, co každý z vás prožil, ale jestli se budeš trápit –“

„Evane?“

Sunnyin hlas ho vrátil zpět do *přítomnosti*. A to bylo dobře. Měl by se soustředit na přítomnost, alespoň tak mu to jeho nejlepší přítel radil.

„Co je?“

„Není ti nic?“

„Ne.“ Zavrtěl hlavou. „Je mi fajn.“

Pochybovačný výraz v její tváři říkal, že mu nevěří, ale nenaléhala na něj. Opřela se o předloktí a změnila téma: „Díky za skvělou masáž.“

„Možná nestojím za nic jako instalatér –“ usmál se a rukama popojel vzhůru po jejím lýtku „– ale není na škodu mít mě při ruce.“

Sunny se chraplavě rozesmála. Ten zvuk pronikl celým Evanovým tělem. „S tím rozhodně souhlasím, pane Blakeu.“

Jemnými pohyby se propracovával od jejího kotníku až k dolíčku pod koleny. Tam se jeho prsty zarazily. Na něco si totiž vzpomněl.

„Ještě pořád jsi lechtivá?“ dožadoval se odpovědi a svými hbitými prsty testoval citlivou pokožku.

„Proč to –“ Sunnyin hlas byl tlumený a o oktávu vyšší než obvykle „– nezjistíš sám.“

Udělal, co mu doporučila.

Byla stále lechtivá.

„Ten... Ten drtič na odpadky mě opravdu mrzí,“ řekla Sunny nakonec. Přestože se její hlas vrátil do normálu, zněla trochu

udýchaně. Téměř minuta nepřetržitého chichotání navíc rozpálila její tváře dorůžova.

Evan začal opět masírovat spodní část jejích nohou. Jeho hostitelka se převlékla z miniaturních

džínových kraťasů, které měla na sobě, když dorazil do jejího bytu, do delších plátěných šortek. Přesto si nebyl Evan jistý, nakolik se dokáže ovládnout, když se bude ještě chvíli dotýkat jejích nahých nohou.

„Nemusíš se omlouvat,“ zarazil ji Evan. „Koneckonců jsem to byl já, kdo zaměnil ty ztracené trubky.“

„Ale já jsem se měla přesvědčit, že je ten drtič prázdný ještě před tím, než jsem ho zapnula.“

„Mohlo to dopadnout hůř.“ Evan se krátce zasmál. „Víš, že jsem ani netušil, jak je ta věc výkonná?“

„Je mi líto, že sis kvůli tomu zničil košili.“

Evan sklonil hlavu a podíval se na sebe. Potom co na něj dopadla sprška rozmělněného odpadu, mu Sunny nařídila, aby se vysprchoval. Trvala také na tom, že vypere a vyžehlí jeho špinavé oblečení. Zatímco jeho plátěné kalhoty šly vyčistit celkem snadno, na jeho bílé polokošili zůstala velká nepřehlédnutelná skvrna.

„Takových košil mám několik,“ odpověděl a bezstarostně pokrčil rameny.

„Ráda bych ti ji zaplatila.“

Zašklebil se. „Dobrá. Ale jen v případě, že mi dovolíš, abych ti zaplatil vymalování kuchyně.“

Sunny se na pohovce vztyčila tak energicky, až se chatrný kus nábytku zatřásl. „To je směšné!“

„Proč?“ Evana její prudká reakce pobavila a zároveň zmátla. „Shodli jsem se přece na tom, že za tu *odpadkovou explozi* jsem zodpovědný já. Měla bys mě tedy nechat, abych se postaral o vymalování kuchyně.“

„Všechnu špínu ze stěn jsem umyla. Není důvod k tomu, aby se tu malovalo.“

„Takže není ani důvod k tomu, abys mi zaplatila zničenou košili. Jak jsem řekl, mám jich spoustu.“

Maddy nad jeho vysvětlením chvíli přemýšlela. Jeho postoj se jí očividně nezamlouval. Nakonec se však vzdala.

„Jak myslíš,“ uznala nepříliš radostně a znovu se pohodlně zabořila do pohovky.

Nastala chvíle naprostého ticha. Evan pokračoval v započaté masáži. Nechal se unášet hebkostí kůže, která pokrývala dlouhé pevné lýtkové svaly.

Někde v dálce se ozvalo zatroubení automobilového klaksonu. Zaštěkal pes. Trochu blíž zazněl netrpělivý ženský hlas, který oznamoval dětem, aby se dostavili k večeři... *okamžitě*.

Evan zvedl hlavu k obloze. Na nebi nebyl ani mráček. Na město padl šedofialový soumrak. Jen stěží rozeznal stříbrný obrys srpku měsíce.

Listy na stromech se rozkmitaly mírným vánkem. Měl pocit, že i Sunny se zachvěla. Vzpomněl si na to, co mu kdosi řekl o atlantském jarním počasí. Prý tu je na jaře chladněji než v Chicagu.

„Nechceš půjčit moje sako?“ nabídl jí. Byla to jediná část jeho oblečení, kterou se mu podařilo uchránit před chrlícím odpadem. Když se přemístili na verandu, vzal si ho s sebou. Bylo přehozené přes opěradlo pohovky.

„Ne.“ Zavrtěla hlavou. „Je mi fajn.“

„Opravdu?“

„Vážně.“ Sunny si povzdechla a rukou si odstranila neposlušný pramínek vlasů z obličeje. „Právě jsem přemýšlela, jestli si mám objednat instalatéra.“

„Proč by to měl být problém?“

„Každý měsíc si dělám rozpočet. Instalatér není tento měsíc na mém seznamu. Ani příští měsíc. Ani ten další.“

Evan chvíli přemýšlel nad jejím vysvětlením. Ovšemže jeho pozornosti neunikl stav jejího bytu. Přestože tu bylo útulno a čisto, vypadal její příbytek poněkud sešle. Napadl ho jediný důvod, proč tomu tak je.

„Smrt tvého manžela...“ začal a dával si záležet na výběru slov. Nechtěl, aby nabyla dojmu, že kritizuje muže, se kterým žila sedm let, nebo že pohrdá místem, které Sunny považuje za domov. „Způsobilo ti to hodně, ehm, finančních problémů?“

Sunny se znovu prudce posadila. Otevřela pusu, jako by chtěla něco říct, ale potom si to rozmyslela a zase ji zavřela. Na okamžik sklonila hlavu. Pak ji pomalu zvedla a podívala se mu pevně do očí.

„Keith měl všechno v naprostém pořádku, když ho zabili,“ pronesla rozhodně. „Postaral se o to, abych byla v podobném případě finančně zajištěná. *Dostatečně* finančně zajištěná. Ale asi půl roku potom, co zemřel, vážně onemocněl můj táta. Rakovina. Strávil po nemocnicích něco přes rok. Potřeboval všechna možná vyšetření, musel se podrobit různým léčebným postupům. Jenže neměl zdravotní pojištění.“

„Všechny účty jsi zaplatila ty.“ Evana to zjištění příliš nepřekvapilo.

„Spolkly většinu toho, co mi Keith zanechal. A než otec zemřel, topila jsem se až po uši v dlužích.“

Její odhodlaně vysunutá brada ho varovala před tím, aby ji litoval nebo utěšoval. Přisunul se k ní trochu blíž, ale nic neříkal.

„Trvalo mi dva roky, než jsem všechno splatila,“ pokračovala vyrovnaným hlasem. „Ale nakonec jsem to dokázala. Už nedlužím nikomu ani desetník. A i když musím každý niklák dvakrát obrátit v dlani, než ho utratím, zapřísáhla jsem se, že se do stejné propasti dluhů už *nikdy* nedostanu.“

Proč jsem mu to proboha všechno vyprávěla? ptala se Maddy sebe sama hned po té, co dokončila svůj ohnivý proslov. *Jako by nestačil ten můj patetický životní příběh, kde hlavní roli hraje mrtvá matka a otec alkoholik a který jsem mu vyličila tu noc v Lucyně a Chrisově bytě! To jsem opravdu musela zkazit perfektní nedělní podvečer tím, že jsem ze sebe udělala největšího lakomce pod sluncem a odůvodnila to strachem z chudoby?*

Evan jí nemůže rozumět. Prostě nemůže. Žádný muž, který dokáže tak snadno oželeť značkovou košili za víc než šedesát dolarů, jí nemůže rozumět!

A co ta jeho poznámka o tom, že zaplatí vymalování její kuchyně? Určitě to myslel jako vtip, uvažovala v duchu. Ale kdyby ho vzala za slovo, asi by bez mrknutí oka otevřel peněženku a vysázel jí na stůl tolik peněz, aby mohla najmout celou pracovní četu bytových návrhářů.

Dokázala si živě představit, co se mu asi tak právě teď honí hlavou. Určitě si myslí, že chce, aby ji litoval. Nebo ještě něco horšího – mnohem mnohem horšího! Myslí si, že ho chce dojmout, aby jí půjčil peníze.

„Sunny –“

„Nechci tvoje peníze, Evane,“ odsekla mu ostrým hlasem.

Zarazil se. Její slova ho očividně překvapila. Po chvíli nepříjemného ticha řekl: „Nikdy jsem si nemyslel, že bys je chtěla.“

Maddy se kousla do spodního rtu. Došlo jí, že ho urazila. Přestože mluvil tichým vyrovnaným hlasem, viděla v jeho očích, že ho ranila na citlivém místě.

„A taky nechci, abys mě litoval,“ dodala.

Evan se pomalu, zhluboka nadechl. Potom se posunul na pohovce směrem k Sunny. Prostor mezi nimi se znatelně zmenšil, téměř neexistoval.

„To bych si nikdy nedovolil,“ pronesl tiše a vzal její ruce do svých dlaní. Na malý okamžik ztuhla, potom povolila. Jejich prsty se propletly. Jeho nebesky modré oči se dívaly do jejích očí... potom na její ústa... a zpět do jejích očí.

Maddy těžce polkla. Krev v jejím těle začala bublat, jako kdyby ji někdo vyměnil za šampaňské. Její srdce se na setinu vteřiny zastavilo, ale potom se rozbušilo dvojnásobnou rychlostí. Cítla, jak jí pod průsvitnou krajkovou podprsenkou, kterou si oblékla po Evanově příchodu, tuhnou bradavky.

„Evane?“ zamumlala rozechvěle.

„Sunny...“

Maličko se naklonila dopředu. I on se naklonil dopředu.

Jejich ústa se setkala. Jejich rty se propojily. Jejich dech se smísil. Ona pootočila hlavou doleva. On pootočil hlavou doprava. Jazykem pronikl do jejích sametově vlhkých úst. Sunny vyprostila ruce z jeho dlaní a pevně ho uchopila za ramena.

Vnímala, jak uvolněnými dlaněmi stoupá vzhůru po jejím trupu. Cítla jeho chvějící se prsty, které se zastavily těsně pod křivkou jejích drobných nader. Vypjala se proti jeho tělu a objala ho pevněji. Velmi pomalu a něžně ji začal tlačit zády na pohovku.

V tu chvíli se staly dvě věci téměř ve stejném okamžiku.

Vratká pohovka se s rachotem zřítila k zemi. To byla jedna věc.
Mobilní telefon, který měl Evan v kapse saka, se rozdrnčel. To
byla druhá věc. Volajícím byla Evanova matka.

OSMÁ KAPITOLA

Lucy Banksová nevěřila vlastním uším. Byla tak šokovaná, že dokonce přestala míchat omáčku ke špagetám, kterou vařila pro sebe a pro Maddy k večeři.

„Jeho matka udělala co?“ zeptala se s důrazem na posledním slově.

Maddy zašmátrala v přihrádce na zeleninu v lednici Banksových a vyndala z ní hlávkový salát. Velmi dobře chápala odezvu své přítelkyně. Před pěti dny totiž reagovala naprosto stejně.

„Oznámila mu, že se jeho bývalá manželka bude znovu vdávat,“ odpověděla Maddy a svým bokem strčila do dveří ledničky, které se s mlasknutím zavřely.

„Ona si opravdu myslela, že ho to zajímá?“

Maddy pokrčila rameny. Přešla ke dřezu. „To nevím,“ přiznala se upřímně. Slyšela jenom jednu část stručného rozhovoru mezi Evanem a jeho matkou. A ta část se skládala ze zdvořilých jednoslabičných slov, která Evan cedil mezi zuby. „Ale určitě si myslela, že by to měl vědět.“

Lucy si pohrdlivě odfrkla, rozrušeně potřásla hlavou a obrátila svou pozornost zpět k vaření.

Maddy opláchla a vysušila křehké zelené listy hlávkového salátu. Potom je začala trhat na malé kousky. To, že jí bylo umožněno, aby pomáhala při vaření, byla pocta. Věděla, že Lucy je na svou kuchyň a na své kuchařské umění náležitě hrdá. Než však byla vpuštěna na chráněné území, musela si vyslechnout stížnosti na pomocný personál, který Lucy zamluvila na čtvrtého července, což je datum, kdy s Chrisem pořádají slavnostní zahradní večírek pro své přátele a obchodní partnery.

Chris a Evan odjeli z města. Chris byl na služební cestě ve Washingtonu, Evan v New Yorku. Lucy pozvala Maddy na večeři a navrhla, že by dnešní večer mohly pojmout jako *dámskou jízdu*.

Ve skutečnosti to je dobročinný skutek, pomyslela si Maddy. Velmi šikovně zamaskovaný dobročinný skutek, ale přece jenom dobročinný skutek.

Evan ji poprosil, jestli by ho nedoprovázela na benefiční ples, který se koná příští víkend. Přijala jeho pozvání, ale vzápětí svého rozhodnutí litovala. Jít s Evanem na baseballový zápas – nebo na blížící se zahradní slavnost jejich přátel – je jedna věc. Ale dělat mu společnost na nějakém večírku, na který jsou pozvaní jen samí boháči, kteří ani nemrknou okem, když budou muset zaplatit tisíc dolarů za lístek, je věc druhá.

Její znepokojení z takzvaného „gala“ večera nabylo obřích rozměrů, když si uvědomila, že neví, co si má vzít na sebe. Co by si *neměla* obléknout, to věděla. Ale jakmile začala přemýšlet o tom, co atlantská smetánka považuje za vhodný oděv, upadala v beznaděj.

Zoufale požádala Lucy o radu. Ta jí řekla, že byla na ples také pozvaná, ale protože si musí v Chicagu vyřídit nějaké neodkladné rodinné záležitosti, nebude se moct té slávy zúčastnit. Hned nato jí její přítelkyně nabídla, aby si vybrala nějaké šaty z jejího šatníku.

„Ach, nemyslím –“ namítla Maddy okamžitě.

„Proboha, Maddy, podívej se mi do skříně,“ trvala na svém energická brunetka. „Kvůli Gulliver’s Travels musím chodit na různé společenské akce, takže mám tolik věcí, že ani nevím, kam s nimi. Budu moc ráda, když si ode mě něco půjčíš. Mám jenom jednu podmínku. Opovaž se vypadat příliš oslnivě! Fakticky nesnáším lidi, kterým moje oblečení sluší víc než mně.“

Takový projev štědrosti Maddy uklidnil. Stejně neměla jinou možnost než přijmout nabídku své přítelkyně. Souhlasila tedy, že si vybere něco z Lucyina šatníku.

„Vsadím se, že telefon paní Blakeové pokazil romantickou atmosféru, nebo ne?“ vyzvídala Lucy a přidala do hrnce s bublající omáčkou špetku soli.

Maddy se smutně usmála. Vzpomněla si na něžné objetí, které se ve vteřině proměnilo ve zmatený spletenec nohou a rukou.

„To si nemyslím. Podle mě se všechno zkazilo v okamžiku, kdy se pod námi rozpadla ta zatracená pohovka,“ uvažovala nahlas Maddy. „Ten rozhovor byl jen poslední kapka.“

„Hmmm.“ Lucy ochutnala voňavou omáčku, svařila obočí a chvíli přemýšlela. Potom do hrnce přisypala trochu čerstvě nastrouhaného parmazánu. „Asi jste se nechali pořádně unést co?“

„No...“ Maddy sklopila oči. Její tváře dostaly mírně načervenalý nádech. Najednou se zarazila, protože si uvědomila, že natrhala tolik hlávkového salátu, jako kdyby čekaly na večeři celou Atlantu. Ovládej se, holka, napomenula se v duchu.

„Už jste to spolu dělali?“

Maddy sebou trhla a vytřeštila oči. „Lucy!“

„Nechci po tobě žádné podrobnosti,“ ujišťovala ji Lucy, ale přitom se na ni škádlivě ušklíbala. „Ačkoliv... kdybys cítila potřebu svěřit se mi s obzvlášť šťavnatými detaily, určitě bych si nestrčila prsty do uší, abych je neslyšela.“ „

„Neexistují žádné šťavnaté detaily.“

„Takže ty nepovažuješ situaci, kdy se dva lidi objímají na veřejnosti tak vášnivě, až se pod nimi rozpadá nábytek, za... šťavnatou?“

Maddy cítila, jak se její tváře rozpalují dočervena. „Ta pohovka byla stará,“ bránila se. „A nebyli jsme na veřejnosti, ale v mé zahradě.“

„Za denního světla.“

„Bylo šero. Už se stmívalo,“ slovíčkařila Maddy.

Lucy znovu ochutnala omáčku. Přidala ještě trochu parmazánu. Potom obrátila svou pozornost zpět k Maddy. „Jinými slovy – ještě jste to spolu nedělali. Tedy kromě toho, co se mezi vámi odehrálo, když jste byli děti.“

Maddy se opřela o kuchyňský pult. Rezignovaně si povzddechla. Došlo jí, že nemá cenu hrát si s Lucy na schovávanou. Nastal čas vyložit karty na stůl. „Jinými slovy – ano.“

„Chceš se s ním znovu milovat?“

„Pořád se ještě poznáváme, Lucy. Vždyť neuplynul ani měsíc.“ V určitém smyslu to byl ten nejdelší měsíc v mém životě, pomyslela si v duchu. A v jiném smyslu zase ten nejkratší.

„Takže?“ Lucy mávla ve vzduchu dřevěnou vařečkou. „Něco ti povím, když jsem s Chrisem začala chodit, měla jsem stejné pocity. Nejraději bych se na něj vrhla hned v tu chvíli, kdy jsem ho poprvé přistihla, jak očima hltá moje prsa. To ale neznamená, že jsem tomu vábení hned podlehla. Byla jsem vychovaná jako slušná katolická

holčička, takže jsem nejdřív musela svést vnitřní boj se svým svědomím.“

„Ale nakonec jsi... podlehla?“ naléhala Maddy zvědavě. Přestože se od sebe Lucy a Chris tolik lišili, skvěle se k sobě hodili. Závíděla jim jejich vztah.

„Vrhnout se na něj?“

„Přesně tak.“

Lucy naklonila hlavu k jedné straně. Lesklé hnědé vlasy se zvlňily kolem její krásné tváře. „Jestli si dobře vzpomínám, tak jsme se vrhli jeden na druhého zhruba ve stejný okamžik,“ řekla a v jejích tmavých očích se objevily veselé plamínky. „Ale byla jsem to já, kdo zpočátku přebíral iniciativu. Chci říct, že Chris měl tehdy ještě plnou hlavu starých přežitků o –“ Zarazila se uprostřed věty a zaměřila svůj pohled na Maddy, jako kdyby měla místo očí laserové paprsky. „Ach, ne,“ zasténala. „To mi ani neříkej! On se chová jako pravý *džentlmen*. Je na tebe tak nažhavený, až se divím, že se ještě samovolně nevznítil, ale chová se podle pravidel, jen aby –“

„To myslíš vážně?“ přerušila ji Maddy.

„Co mám myslet vážně?“

„Opravdu si myslíš –“ těžce polkla a nervózním gestem si otřela dlaně o bavlněnou sukni, kterou měla na sobě. Srdce jí běželo jako o závod. „Myslíš si, že po mně Evan touží?“

Lucy zůstala stát jako opařená. Nevěřicně vykulila oči. „Prokristapána, Maddy,“ vyhrkla. „*Ty si to nemyslíš?*“

„Já... nevím to jistě.“ Svěřit se konečně někomu s narůstajícím pocitem nejistoty, který hlodal v jejím nitru, bylo osvobozující. Najednou se však cítila strašně zranitelná. „Zdá se mi, že je rád v mé společnosti. Umíme jeden druhého rozesmát. Prožili jsme spolu spoustu nádherných chvil. A několikrát už to dokonce vypadalo, že – Ale Evan se asi, ehm, chci říct, že se asi... neumí úplně uvolnit. Pokaždé se stáhne zpět. Mám takový dojem, že si není jistý tím, co cítí. Jako kdyby se –“

„Bál.“

„Bál?“

Lucy přikývla. Bylo to sebevědomé gesto, které nepřipouštělo sebemenší pochyby.

„Čeho by se měl bát?“ *Mě? Sebe? Nás... dvou?*

„Neúspěchu.“

Maddy zavrtěla hlavou. Ničemu nerozuměla. „Nechápu.“

„Evan má strach z toho, aby tě dokázal potěšit v posteli, Maddy,“ vysvětlila jí Lucy a otočila knoflík sporáku do neutrální pozice. Odložila vařečku na linku. „Dává si vinu za to, že totálně zpackal tvoje první milování. Bojí se toho, že by se to nemuselo podařit ani podruhé.“

„To ti řekl?“

„Jistěže ne.“

„Řekl to... Chrisovi?“

„Nemám zdání.“ Ušklíbla se. „Jestli mu to řekl, Chris mi nic neprozradil. Říkají tomu *chlapské tajemství*. Chlap by přece nikdy nemluvil se svou ženou nebo přítelkyní o milostném životě svého nejlepšího kamaráda.“

„Jak to tedy –“

„Muži jsou v oblasti sexu velmi zranitelní, Maddy,“ pokračovala Lucy otevřeně. „V žádném případě se nepovažuji za experta. Chris byl můj první. A i když jsem měla několik známostí během těch deseti let po našem rozvodu, nikdy jsem nepatřila mezi ty ženy, které střídají mužské postele jako ponožky. Ale vyrostla jsem s ovdovělým otcem, třemi bratry, čtyřmi strýčky a deseti bratrance. Mohla bych psát psychologické knihy o mužských duších! O ženách se říká, že to jsou křehká stvoření. Pchá! Vaječná skořápka je proti mužskému egu obrněná betonová zeď. Praskne i při sebemenším tlaku.“

„Podle tebe jsem udělala právě tohle?“ Maddy se ošila. Tlačila jsem na něj moc? ptala se sama sebe v duchu. Dávala jsem mu snad příliš najevo, že je mi s ním dobře? trápila se dál.

„To v žádném případě.“ Lucyina odpověď byla rychlá a jednoznačná. „Evan tlačí sám na sebe. Hrozně mu na tobě záleží, Maddy. Vžij se do něj. Uvědomuje si, že se vám to poprvé příliš nevyvedlo ano? Hodně mužů by si toho ani nevšimlo. A když jo, nezáleželo by jim na tom. Mám jednu kamarádku – jmenuje se Tina – a ta mi vysvětlila, proč je tak snadné předstírat v posteli rozkoš. Protože chlapi se zajímají jen o sebe. Tina taky tvrdí, že ten starý vtip o mužích, kteří za ideální ženu považují tu, která se po milování

promění v salámovou pizzu, má něco do sebe. Ale to jsem odbočila. Podle mě v sobě Evan celých osmnáct let živil pocit viny za to, že tě nedokázal sexuálně uspokojit. A pak, teprve před měsícem, se dozví, že byl obelhán, že nejsi ta malá prolhaná poběhllice, za kterou tě neprávem považoval. Když tenhle pocit viny spojíš s jeho šílenou touhou být s tebou, potom –“ Lucy rozhodila ruce do vzduchu „– prostě se nemůžeš divit, že se chová zmateně.“

Maddy trvalo téměř minutu, než vstřebala to, co právě vyslechla. Dává to smysl, uznala v duchu. Avšak bylo velmi těžké představit si, že Evan Blake si také občas neví s něčím rady. Vždyť se kolem něj neustále vznáší aura sebejistoty! Ne arogance. Spíše podvědomé jistoty pramenící ze skutečnosti, že měl vždycky své stálé místo ve světě.

„A co mám podle tebe dělat?“ zeptala se konečně.

„Chceš ho?“

Tlukot Maddyina srdce vynechal jeden úhoz. Znovu cítila, jak se červená. „Co myslíš?“

„Já myslím, že jo,“ prohlásila její přítelkyně rozhodným tónem. „A ne jenom kvůli hrátkám na pohovce. Vsadím se, že jsi do něj zblázněná stejně tak jako on do tebe.“

Maddy zatajila dech.

Myslím, že jsem se do tebe zamiloval, Sunny Kincaidová, řekl jí před osmnácti lety hezký modrooký chlapec na pláži zalité měsíčním světlem.

A já myslím, že jsem se zamilovala do tebe, Evane Blakeu, řekla tehdy ona.

Ale byla to lež. Protože ona si to *nemyslela*. Ona to *věděla*. Milovala Evana Blakea.

Stále ho miluje.

To, že láska, kterou nyní cítí, je jiná než ta, kterou cítila na St. Simons, považovala za přirozené. Změnil ji čas a bolest, kterou prožila. Nyní to je Maddy Maloneová, kdo miluje Evana Blakea.

„Maddy?“ vytrhla ji ze snění Lucy. Její hlas zněl starostlivě.

Maddy se napřímila a střelila po své přítelkyni zářivým úsměvem. „Mám hlad jako vlk,“ prohlásila energicky. „Po večeři bychom se mohly vrhnout na tvůj šatník a něco mi vybrat. Co říkáš?“

Sunny se změnila, pomyslel si Evan když si uvazoval černou kravatu. Od té doby, co se vrátil ze služební cesty do New Yorku, byla... jiná.

Nebylo snadné určit, v čem ta změna spočívá.

Připadalo mu, jako kdyby věděla něco, co on ne. Něco o *něm*.

Ale co to může být?

To že se mu po ní strašlivě stýskalo, když byl pryč?

To věděl.

To že ho přitahuje jako žádná jiná žena v jeho životě?

To věděl.

To že je do ní zamilovaný až po uši?

Evan potřásl hlavou a sáhl po saku od smokingu. Dobrá. Sice mu chvíli trvalo, než si to připustil, ale *tohle* také věděl.

Ať už má však Sunny přečtenou třeba celou jeho duši, jednu věc určitě neví. A to, že se ji dnes po plese chystá požádat o ruku. A potom, co řekne ano – jen ať, proboha, souhlasí – se s ní bude milovat. Sladce a něžně milovat.

Staň se mojí ženou, Sunny Kincaidová, pomyslel si. *Spoj svůj život s mým, Madison Maloneová*.

Evan si oblékl sako a zapnul všechny knoflíky. Jeho pohled sklouzl na malou sametovou krabičku, která ležela na jeho nočním stolku.

Strašně si přál, aby se jí ten prstýnek líbil. Byl to starý šperk děděný v jeho rodině po celé generace. Barbara ho nenosila. Dokonce jí ho ani nikdy neukázal. Od okamžiku, kdy spolu začali plánovat manželství, měla přesnou představu o tom, jak by měl její snubní prsten vypadat. A staromódní zlatý kroužek se třemi drobnými broušenými diamanty neodpovídal jejím požadavkům.

To je zvláštní, napadlo Evana, když si zapínal manžetové knoflíčky. Uvědomil si totiž, že snubní prstýnek, který chce darovat Maddy Maloneové, se stylem podobá křehkému zlatému náramku, který

koupil pro Sunny Kincaidovou. Podivné na tom bylo především to, že když náramek kupoval, ještě nevěděl o existenci rodinného prstenu.

Podíval se na hodinky. V duchu počítal, jak dlouho mu bude trvat jízda z Buckheadu do Inman Parku. Nemůže to zabrat víc jak deset minut, rozhodl se po chvíli. Vyrazím v –

Crrr. Crrr.

Evan sebou trhl. Vzpomněl si na minulé úterý, kdy mu Sunny volala, že musí zrušit jejich schůzku, právě ve chvíli, kdy se chystal odejít z bytu. Prosím, modlil se v duchu. Ať se alespoň dnes večer nedostane žádný z jejích svěřenců do průšvihů!

Crrr. Crrr.

Svižným krokem přešel k telefonu a popadl sluchátko. „Haló?“

„Evane?“

Poznal ten altový ženský hlas hned v první vteřině. Žaludek se mu stáhl v ledovou kuličku.

„Co chceš, Barbaro?“ zeptal se bez obalu.

Ve sluchátku se ozval krátký pronikavý smích. „Musím snad něco ‚chtít‘, miláčku?“

Oženil jsem se s ní, pomyslel si Evan znechuceně. Proboha, já se s ní oženil! Jak jsem mohl být tak slepý?

„Ne, *nemusíš*,“ odpověděl. „Ale vždycky to tak je.“

„To od tebe není hezké, Evane.“

„Myslíš?“

Na druhém konci telefonního drátu se ozval podrážděný povzdech. „Dobře. Klidně se tak chovej dál. Volám ti proto, protože mám pro tebe novinku. Myslela jsem si, že bude lepší, když ti ji řeknu osobně.“

„Jestli se mi chceš svěřit s tím, že si bereš Paula Johnsona, tak sis mohla ušetřit námahu. Už to vím.“

„Ty... ty si o mně sháníš informace?“

Evanovi naskočila husí kůže. Zaslechl v Barbařině hlase stopu dychtivosti. Chce, abych se o ni zajímal, uvědomil si. Chce, abych trpěl tím, že se znovu vdává.

„To těžko. Dozvěděl jsem se to od matky, která se mylně domnívala, že by mě to mohlo zajímat. Co bych měl dodat? Vyříd' ode mě nastávajícímu ženichovi, že mu přeji upřímnou soustrast.“

„Ty mizero!“

„Vím, co jsi udělala, Barbaro,“ vyslovil děsivě chladným hlasem, který překvapil i jeho samotného.

„Udělala... co?“ vysoukala ze sebe jeho bývalá manželka po několika vteřinách. Rozpoznal v jejím hlase záchvěv strachu.

„Neříká ti nic jméno Sunny Kincaidová? Skoro před osmnácti lety na St. Simons jsi –“

„Ach, *tohle!*“ Evan měl pocit, že zaslechl, jak jí spadl kámen ze srdce. V tu chvíli by rád věděl, co si asi tak myslela, že o ní zjistil. Potom si však uvědomil, že ho to vlastně vůbec nezajímá. „Proboha. Nechtěj mi namluvit, že jsi po tolika letech vypátral svoji letní lásku a že jste se vyplakali jeden druhému na rameni.“

„Potkali jsme se náhodou.“

Barbara se pohrdlivě zasmála. „Nech mě hádat. Přihlana se ke stolu a zeptala se tě, jestli chceš hranolky s kečupem nebo bez.“

Evan na to nereagoval.

„Prokázala jsem ti službu, jestli ti to náhodou nedošlo.“

„Službu?“ Před očima se mu vybavila bolest, kterou spatřil v Sunnviných očích, když jí vyprávěl svoji verzi toho, co se stalo na St. Simons.

„Patřila mezi *spodinu*, Evane! I ty jsi samozřejmě věděl, že nemá úroveň. Jinak byste se pořád tolik neschovávali. Ty a ona – bože! To zní ještě hůř než Chris Banks a Lola – jak se jmenuje – ta servírka z pizzerie. Nemusím ti snad ani připomínat, jak to mezi nimi dopadlo. Jejich manželství nevydrželo ani rok!“

Evan se zhluboka nadechl. Rozhodl se nekomentovat první část proslovu své bývalé manželky.

„Jmenovala se Lucy, Barbaro,“ upozornil ji ledovým hlasem. „Lucia Annette Falcová. A jen pro informaci, nyní je manažerkou velmi úspěšné cestovní kanceláře tady v Atlantě. Tam jsem se setkal se Sunny. Je to její přítelkyně. I přítelkyně jejího manžela. Což je zajímavá shoda okolností, protože Lucyin manžel je můj nejlepší přítel Chris Banks.“

„C-cože?“

„Neslyšela jsi? Lucy a Chris se v lednu znovu vzali. To, co jsi provedla Sunny, zjistili dřív než já. Máš štěstí, že je Chris pravděpodobně až příliš velký džentlmen na to, aby tvému snoubenci

pověděl o tvé krysí nátuře, i když se s Paulem celkem spřátelil během studia na právech. Ale Lucy koluje v žilách sicilská krev, takže –“

Cvak.

Maddy stála před zrcadlem, které viselo na vnější straně dveří od koupelny, a pečlivě zkoumala svůj odraz. Měla na sobě splývavé hedvábné šaty jantarové barvy zdobené dráždivě třpytivými korálky a jemnou výšivkou. Kolem obnažených ramen měla přehozenou jemnou šálu stejné barvy. Zpod našaseného lemu dlouhých šatů vyčuhovaly zlaté páskové střevíčky.

Vzpomněla si na večer, kdy pro ni společně s Lucy vybraly tyto šaty. „Tohle je ono,“ prohlásila tehdy Lucy a se zalíbením si Maddy prohlížela. „Možná je to trošku těsné kolem hrudníku, ale jinak je to perfektní.“

„Já nevím...“ zamumlala Maddy. Stála v ložnici své přítelkyně a ohromeně zírala na svůj obraz v otáčivém vysokém zrcadle.

„Ale já vím,“ prohlásila Lucy tónem, který nepřipouštěl námitek. „Tohle jsi... ty.“

Až na to, že to není pravda, pomyslela si Maddy a naklonila se blíž k zrcadlu, aby zkontrolovala, zda nemá rozmazanou řasenku okolo očí. Vždyť se k ní nehodí ani ten ležérně rozčuchaný účes z pramínků vlasů sepnutých na temeni hlavy. A co teprve zlaté starožitné náušnice, které se pohupovaly v jejích uších?

Zpočátku měla za to, že je to jenom bižuterie. Nevinná Lucyina poznámka ji však vyvedla z omylu.

„To je pravé zlato?“ zalapala tehdy po dechu a sundala si je. „Lucy, nemůžu si od tebe půjčit opravdové zlaté šperky!“

„A proč ne? Půjčuješ si i opravdové šaty.“

„Už teď mám šílený strach, že je něčím poliju.“

„Propánakrále, Maddy. Evan tě bere na slavnostní ples, ne na dortovou rvačku.“

Maddy potrásla odmítavě hlavou. „Co když je ztratím?“

„Neztratíš. A jestli ano, tak se, prosím tě, nestřílej. Mám je pojištěné.“

Maddy se kousla do spodního rtu a vrátila se zpět do reality. Nevěděla, jestli prožívá vzrušení, nebo nervozitu. Evan ji dnes pozval do svého světa. Chtěla, aby na ni byl hrdý. Chtěla, aby –

Birn bam. Bim bam.

Trhla sebou. Srdce se jí splašeně rozběhlo. *Je to omyl*, pomyslela si zoufale. *Nemůžu to udělat.*

Zvonek se ozval znovu.

Maddy se zhluboka nadechla. Její hrdost se pomalu vracela na své místo. *Ale ano, můžu*, rozhodla se a dlaněmi si uhladila nádhernou látku vypůjčených šatů. *Dokážu všechno, na čem mi záleží.*

Zhasla světlo v koupelně a zamířila ke vstupním dveřím. Nespěchala, ale ani se záměrně neloudala. Vnímala, jak hedvábná látka laská při chůzi její tělo.

Než otevřela dveře, měla už v duchu připravené uvítání. Radostné, ale ne rozpustilé. Neměla v úmyslu žvatlat jako pubertáčka, která má před sebou svůj první večírek. Bohužel, pohled na Eva– na v bezvadně střiženém smokingu jí vyrazil dech. Nacvičený pozdrav se jí vypařil z hlavy.

„Páni,“ vydechla omráčeně.

Její doprovod vypadal stejně překvapeně jako ona. Potom se začal usmívat. Jeho okouzlující úsměv ji odzbrojil úplně.

„Myslím, že to je moje replika,“ prohodil po chvíli. Jeho bystré oči si ji zkoumavě prohlížely odshora dolů.

„C-co?“

„Já bych měl být ten, kdo říká *páni*. Vypadáš –“ znovu se na ni zálibně podíval „– prostě nádherně.“

Maddy rychle zamrkala. V hlavě měla jako po výbuchu. Její tělo začalo tát jako čokoláda v mikrovlnné troubě. „To... to nejsou moje šaty,“ oznámila mu. Najednou jí připadalo nesmírně důležité, aby tento neuvěřitelně krásný muž znal pravdu.

„Opravdu?“ Evan povytáhl obočí. „Kdybys mi to neřekla, nepoznal bych to.“

„Půjčila jsem si je od Lucy. A ty, ehm, náušnice taky.“

Evan vypadal pobaveně. „A co boty?“

Dělá si ze mě legraci? uvažovala Maddy v duchu. To by se jí nelíbilo. „N-ne,“ vysoukala ze sebe a bojovně vystrčila bradu. „Jsou moje. Já... koupila jsem je ve výprodeji.“

Evan udělal krok kupředu. Potom se k ní naklonil. „A parfém?“ zeptal se zastřeným hlasem. Cítila na krku jeho teplý dech.

Parfém? zděsila se Maddy. Jaký par –

„Ach, bože!“ vykřikla. „Zapomněla jsem na parfém!“

Evan ji uchopil za paži právě ve chvíli, kdy se chystala odběhnout do koupelny, aby napravila ten hrozný nedostatek. Jeho pevné a zároveň něžné sevření proniklo celým jejím tělem. Zachvěla se. Podívala se na něj. Zoufale si snažila vzpomenout na to, jak se dýchá.

„Netřeba, Sunny.“ Zvedl druhou ruku a konečky prstů něžně přejel po její tváři. „Jsi dokonalá tak, jak jsi.“

DEVÁTÁ KAPITOLA

První hodinu, kterou strávila na plese, se Maddy cítila dokonale. Připadala si, jako že sem... *Patří* není to správné slovo. Pochybovala, že si bude vůbec někdy doopravdy připadat jako člověk, který ‚patří‘ mezi tuto společenskou smetánku, kde se naopak Evan cítí jako ryba ve vodě. Ale celkem snadno si dokázala představit, že sem zapadne alespoň na jednu zářivou noc.

První zkoušku způsobilosti úspěšně složila již při podávání vynikajícího dezertu. Nebylo to nic světoborného. Ale vědomí, že hladký průběh celého chodu je především Evanova zásluha, ji znepokojovalo.

„A co děláte ve svém volném čase, mladá dámo?“ zeptal se jí stříbrovlasý džentlmen sedící po její pravici poté, co ukončil dlouhý monolog na téma *jednání s obchodními partnery*. Jmenoval se Spalding Rutherford. Maddy několikrát zahlédla jeho fotografii v časopise *Atlanta Journal-Constitution*.

Jeho dotaz ji zastihl ve chvíli, kdy měla plnou pusu malinového dortíku. Ale než stačila rozkousat a spolknout lahodné sousto, vložil se do rozhovoru Evan, který seděl po její levici.

„Maddy studuje práva,“ odpověděl místo ní.

Studuje práva. To bylo všechno. Ani zmínka o práci, díky které se vlastně znovu setkali.

„Práva?“ Rutherford se obrátil ke své manželce – dobře udržované odbarvené blondýně v černých saténových šatech a s perlovým náhrdelníkem kolem krku. „Slyšela jsi to, Janelle? Studuje práva.“

„Náš prostřední syn, Chase, je právník,“ informovala Janelle celé osazenstvo stolu se samolibým úsměvem. „Pracuje pro firmu mého otce v Baton Rouge.“

„A do které školy chodíte?“ přidal se do debaty někdo další. Byla to zrzka s bledou pletí, která se už stačila pochlubit tím, že před nedávnem otevřela vlastní firmu zabývající se bytovým návrhářstvím.

Maddy, která již spolkla sousto malinového dortu, se po očku podívala na Evana. Hlavou jí probleskla vzpomínka na jejich telefonický rozhovor, který spolu měli den poté, co zjistili pravdu o

událostech následujících po čtvrtém červenci na St. Simons. Vybavila si tón Evanova hlasu, když jí potvrdil, že ví, čím se živí.

„Chodím na večerní přednášky tady v Atlantě,“ odpověděla.

„Chcete říct, že studujete jenom *dálkově*?“

„Mám stálou práci.“ Maddy vzala ze stolu papírový ubrousek a lehce se jím dotkla svých rtů. Rozhlédla se okolo sebe a uvědomila si, že je jedinou ženou u stolu, která snědla celý zákusek. „Jsem kurátorka.“

Nastala chvíle nepříjemného ticha. Maddy zpozorovala, jak si někteří účastníci večeře vyměnili významné pohledy. Nikdo se nezačal chlubit tím, že má syna, dceru, otce, synovce či neter, kteří by kráčeli ve stejných šlépějích jako ona.

„Takže vy pracujete s... kriminálníky?“ zděsila se Janelle Rutherfordová.

„Stejně jako tvůj papínek.“ Její manžel se sám zasmál svému ostrovtipu. „Janellin otec obhajoval několik největších zločinců v Louisianě,“ vysvětloval. „Dva bývalé kongresmany. Jednoho bývalého guvernéra. Asi tak půl tuctu –“

„To není vtipné, Spaldingu. Každý z těch, které jsi jmenoval, byl zproštěn viny.“

„Jistěže, zlato.“ Znovu se škodolibě zasmál. „Proto si tvůj otec účtuje čtyři sta dolarů na hodinu!“

„Protože se všichni moji ‚klienti‘ přiznali nebo byli shledáni vinnými, předpokládám, že je opravdu můžete nazvat kriminálníky,“ prohlásila Maddy pevným hlasem. „Mnozí z nich jsou recidivisté. Nenapravitelní. Upřímně řečeno, podle mého názoru by někteří z nich měli strávit za mřížemi zbytek života. Ale existují i výjimky. Jsou to lidé, kteří v životě udělali chybu a zaplatili za ni. Ti se snaží dělat správné věci a dát svému životu nový řád.“

„Přesto.“ Zrzka se otrásla a položila svoji pěstěnou ruku na předloktí svého partnera, který ji nepřítomně poplácal po hřbetu ruky. „Nedokážu si představit, že bych měla s podobnými individui... přijít do styku... každý den.“

Maddy se pobaveně usmála. Ani ona si ji v podobném zaměstnání nedokázala představit. Ale na druhou stranu si nedokázala představit sebe samu, jak se denně stýká s lidmi, kteří jsou ochotni utratit tisíce

dolarů za vymalování jídelny, když to můžou pořídit za dvacet pět dolarů.

„Nepřicházím s nimi do styku každý den,“ opravila ji. „O víkendech mám volno.“

„A to se musí vypořádat s individui, jako jsme my,“ zavtipkoval Evan.

Na zlomek vteřiny se u stolu rozhostilo hrobové ticho. Potom se všichni rozesmáli – včetně Maddy. Někde uvnitř její duše se vytvořila trhлина, jako by Evan právě narýsoval čáru vedoucí středem jejího srdce.

My, řekl žertem muž, kterého miluje. Individua jako jsme... my.

Někdejší Sunny Kincaidová pochopila, že Evanovo *my* nezahrnuje ji.

„Promiňte,“ ozval se vedle ní cukrový ženský hlas asi tak o hodinu později.

Maddy, která zůstala na chvíli sama, protože se Evan vydal sehnat nějaké šampaňské, vykouzčila na tváři zářivý úsměv a otočila se. V hlavě jí začalo pulzovat stejně jako v chodidlech uvězněných v těsných střevíčkách.

Přeslazený hlas patřil hezké blondýně, jejíž bujné tvary byly obtaženy bleděmodrým šifonem. Kolem krku, na prstech a na zápěstí se jí pohupovaly diamanty. Maddy neměla ani tušení, kdo to je.

„Ano?“ řekla.

„Ten muž, se kterým tu jste,“ začala blondýna. „Není to náhodou Evan Blake?“

Maddy měla sto chutí zeptat se: „Proč?“ nebo „Kdo to chce vědět?“ Ale raději to nutkání potlačila.

„Ano,“ odpověděla slušně. „Je to on.“

?? Já to věděla.“ Blondýna se potěšené zasmála. „Já to prostě věděla! Mimochodem, já jsem Sherrie Normanová.“

„Já jsem... Maddy Maloneová.“

„To je zkrácenina Madeline?“

„Madison.“

„Ach, jak rozkošné! Moje jméno je zkrácenina z Charmaine. Věřila byste tomu? Ale na tom nezáleží. Poznala jsem vašeho – ehm, vašeho –“

„Přítele.“

„Přítele? Opravdu?“ Její lesklé růžové rty se stočily do oslnivě dráždivého úsměvu. Maddy si pomyslela něco o kočkách, smetaně a oškubaných kanárcích. „Víte, na škole jsem znala jednu dívku, která měla jeho fotku ve stříbrném rámečku na svém nočním stolku. Myslím fotku vašeho... *přítele*, Evana Blakea.“

„Aha.“ Maddy si připadala, jako by ji někdo polil ledovou vodou.

„Držela se ho jako lepidlo.“ Blondýna se naklonila blíž k Maddy a ztišila hlas. „Jenom mezi námi dvěma, já jsem ji neměla zrovna v lásce. Ale *musím* uznat, že měla dobrý vkus na muže. Nikdy jsem jí to nemohla říct, chápete? Dala mi jasně najevo, že by ode mě bylo velmi nerozumné, kdybych se připletla mezi ni a jejího Evana. Chci říct, že se přede mnou jednou zmínila o nějaké dívce, která ho chtěla ulovit. Postarala se o to, aby ho ta holka už dál neotravovala. Byla to prý nějaká servírka. Barbara – tak se jmenovala – tvrdila, že Evan tu holku stejně nebral vážně. Užil si s ní, to ano. Nemusím vám přece povídat, jak to chodí, když si chce pěkný muž zašpásovat, že ne? Barbara navíc říkala, že tahle holka byla úplná spo– dina. Patřila mezi takové ty ženské, co udělají cokoli, jen aby ulovily bohatého –“

„Promiň, že mi to trvalo tak dlouho,“ omluvil se Evan, když se vrátil s dvěma poháry šampaňského. „Narazil jsem na jednoho svého – ach, promiňte.“ Omluvně se usmál a kývl hlavou na pozdrav. „Nechtěl jsem vás vyrušit v rozhovoru.“ Jak dokonalé způsoby, ušklíbla se Maddy v duchu a vzala si od něj sklenici s perlivým nápojem. To, že se její ruka ani nezachvěla, ji samotnou překvapilo.

Neboloelo ji to, že se znovu přesvědčila o Barbaři– ně nenávisti vůči své osobě. Nad to se už dokázala povznést. To co se jí hluboce dotklo, bylo poznání, že s Barbařiným názorem na ni, se pravděpodobně ztotožní většina lidí, mezi kterými se Evan pohybuje. Dokonce i po tolika letech.

„Sherrie, Evan Blake,“ ujala se Maddy představování tichým hlasem. „Evane, tohle je Sherrie Normanová.“

„Ráda vás poznávám, pane Blakeu,“ zacvrlikala Sherrie a zatřepotala řasami. „Právě jsem vaší přítelkyni vyprávěla, že vy a já máme jednu společnou známou...“

Evan nehnul ani brvou, když krásná blondýna vyslovila jméno jeho bývalé ženy. Naopak, přešel její poznámku tak obratně, že se nic netušící Sherrie Normanová rozpovídala i o dalších společných zájmech.

Ukázalo se, že ona a Evan mají mnoho společných známých. Také lyžovali na stejných svazích v Aspenu, potulovali se na stejných místech na pobřeží Karibského moře a večereli ve stejné rozkošné restauraci v Napa Valley.

Někdejší Sunny Kincaidová jen stála a naslouchala jejich uvolněné společenské konverzaci. Občas se usmála a rozvážně pokývala hlavou. A celou tu dobu se stále více vzdalovala...

O hodinu později se pulzování v její hlavě změnilo v ohlušující bušení kladivem. Bříška chodidel ji bolela tak, jako kdyby se jí do nich zabodlo tisíce ostrých jehel. Svaly v obličeji už ani necítila. Nebyla si tedy jistá, jestli koutky jejích úst směřují nahoru nebo dolů.

„Omluvíš mě na chvíli?“ zeptala se Evana, když hudba, na kterou tančili, dohrála. Nedalo se vlastně říct, že by tančila. Spíše se po parketě pohybovala pod Evanovým vedením. „Musím se jít přepudrovat.“

„Proč?“ zavtipkoval Evan a neochotně ji uvolnil ze svého sevření. Nechal sklouznout svoji ruku po jejích zádech a chvíli ji nechal odpočívat na horní polovině jejího zadečku. Teplo jeho dlaně ji hrálo na kůži i přes tenkou látku jejích šatů. „Vypadáš dokonale.“

„To je od tebe velmi milé.“ Snažila se ignorovat radost, která začala proudit celým jejím tělem, když si ji její partner se zalíbením prohlížel. „Ale

přesto musím na chvíli odejít.“

„Budu tady, až se vrátíš,“ slíbil a zadíval se jí pevně do očí.

Maddy vykročila se vztyčenou hlavou k dámským toaletám. Spadl jí kámen ze srdce, když zjistila, že nádherně zařízená odpočívárna je prázdná. Vběhla do jedné kabinky, zavřela za sebou dveře, sklopila poklop od záchodové mísy a posadila se na něj. Potlačila vzlyknutí, zhluboka se nadechla a schovala tvář do dlaní.

Spletla jsem se, pomyslela si smutně. Existují věci, které prostě nedokážu. A ocitnout se s Evanem v podobné situaci je pravděpodobně jedna z těchto věcí.

Začala pochybovat, zda je možné, aby se s ním vůbec ocitla v *jakékoliv* situaci.

Evanu Blakeovi nedělalo potíže zapadnout do *jejího* světa. To prokázal již několikrát. Věděla však, že i když ona ze sebe vydá všechno, nikdy nezapadne do *jeho* světa. A to, jak vyslovil „*Maddy studuje práva*“, svědčí o tom, že on to ví také.

Zůstala sedět v předklonu ještě asi minutu nebo dvě a potom se vzpřímila. Tohle zvládnou, řekla si v duchu. Musím přežít tenhle večer a –

Maddy ztuhla, protože zaslechla, jak se dveře od dámské odpočívárny otevřely. Šustění látky a klapot vysokých podpatků signalizoval příchod minimálně dvou lidí.

„...trochu okaté, drahoušku, nemyslíš?“ prohlásil povědomý ženský hlas.

„Kuš, Nadine. Kdybys neměla Richarda omotaného kolem prstu, vystřelila bys za ním jako raketa.“

Maddy si přiložila dlaň na ústa, když si uvědomila, koho to vlastně poslouchá. „Nadine“ byla ta zrzka od jejich stolu. Ta druhá žena byla Sherrie Normanová.

„Jako *raketa*? Proč tak vulgární přirovnání?“

„Vždyť víš, co mám na mysli. Nechtěj mi tvrdit, že ti při pohledu na Evana Blakea nenaskočila husí kůže.“

„No... možná.“ Odpověď zněla upejpavě. „Tak trochu.“

„*Mě* tedy rozhrál i přes celý sál.“

Obě ženy se na chvíli odmlčely. Maddy se ani nepohnula, měla strach i dýchat. Slyšela šumění vody, jak někdo otočil kohoutkem nad umyvadlem. O několik vteřin později přestala voda téct.

„Ty jsi s ním seděla u stolu, že ano?“

„Hmmm.“ Vypadalo to, že je Nadine něčím zaměstnaná.

„A co ta jeho... partnerka?“

Nadine se zlomyslně zasmála. „Myslíš tu bachařku?“ zeptala se a její dotaz provázelo opovržlivé odfrknutí.

Maddy sebou trhla.

„Co že?“

„Bože, Sherrie!“ Další vlna smíchu. „Kdybys teď viděla svůj obličej! Tváříš se, jako kdybys právě spolkla ježka!“

„*Ona pracuje jako bachařka?*“

Nadine chvíli trvalo, než ovládla své veselí.

„Ne tak docela,“ připustila konečně opovržlivým tónem. „Ale něco podobného. Je kurátorkou. Věříš tomu? Evan se snažil rozšířit nějakou pohádku o tom, že studuje práva. Jenže když jsem se jí zeptala, kde studuje, vypadlo z ní, že chodí jen na večerní přednášky. Studuje dálkově! Můj názor je, že dělá ten korespondenční kurz pro sekretářky právníků, který neustále inzerují v televizi.“

„Co dělá muž jako Evan Blake s někým takovým?“

„Co myslíš, drahoušku?“

Další odmlka. Maddy sevřela prsty obou rukou v pěst a zase je uvolnila.

„Sherrie?“

„Co si myslím?“ zašveholila blondýna povzneseným hlasem. „Myslím si, že ten muž si užívá trochu legrace s další... ,servírkou'. A taky si myslím, že to, co umí *ona*, dokážu já taky – a mnohem líp.“

„Jsi v pořádku, Sunny?“ zeptal se Evan starostlivě krátce před půlnocí a střelil pohledem po ženě sedící po jeho pravé straně.

„Je mi fajn. Jsem jen trochu... unavená.“

„Hmmm.“ Evan se zahleděl zpět na silnici. Krátce se zasmál. „Měl jsem tě varovat, že tyhle benefiční plesy dají člověku pořádně zabrat.“

„Měl jsi mě varovat před mnoha věcmi.“

„Cože?“ Zatočil volantem vlevo a vjel do stromové ale je, na jejímž konci Sunny bydlela. Obviňuje mě snad z něčeho? pomyslel si.

Koutkem oka zahlédl, jak jeho spolence bojovně vystrčila bradu.

„Měl jsi mě upozornit, že se mě budou lidé ptát na to, od koho mám ty šaty.“

„Od koho máš šaty...?“ opakoval nechápavě a zastavil auto před jejím domem. Potom mu to došlo. „Ach, bože. Ty myslíš návrháře.“

„Přesně tak.“ Sunny si rozeprala bezpečnostní pás právě ve chvíli, kdy Evan otočil klíčkem a vypnul motor. „V jednu chvíli ke mně přišla nějaká žena, prohlédla si mě od hlavy až k patě a řekla – *Calvin, že ano?* A já zavrtěla hlavou a řekla jsem – ne, *Lucy Falcová*. Chvíli vypadala zmateně, ale potom se lehce plácla do čela a prohlásila – *no jistě, Milán. Skvostné*.“

Evan se pobaveně ušklíbl. „Zítř ráno si to určitě přizene do Neiman-Marcus a bude se dožadovat modelu od Falcové.“

I on si rozepnul bezpečnostní pás, vystoupil z auta a došel ke dveřím spolujezdce. Byla teplá vlhák noc. Vzduch byl provoněn zahradními květinami.

Otevřel dveře od auta, aby mohla Sunny vystoupit. Když byla venku, místo poděkování se na něj usmála. Evana lákalo naklonit se k ní a přejet lehce svými rty po jejích ústech, ale neudělal to. Něco v jejích očích...

Došli ke vstupním dveřím. Zeptala se ho, jestli nechce jít dovnitř. Okamžitě její pozvání přijal. Nabídla mu kávu. I s tím souhlasil.

Při rozhovoru nakousli mnoho témat. Evan měl takový dojem, že je jejich povídání čím dál tím víc těžkopádnější. Nedokončené věty zanikaly v rozpačitém tichu.

Při další odmlce se Evan rozhodl, že nemá cenu dále vyčkávat. Měl by se konečně vyslovit.

„Sunny –“

„Evane

Oba dva promluvili ve stejný okamžik. Oba dva se také ihned zarazili.

„Všimla sis, že se nám tohle stává často?“ zeptal se po chvíli. „Prosím. Dámy mají přednost.“

Nastala další pauza. Zaplavil ho pocit úzkosti, když pozoroval, jak se Sunny napřímila a narovnala ramena. Ten pomalý pohyb způsobil, že se tenká látka šatů ještě více napnula přes její hrud'. Všité korálky se dráždivě zatřpytily. Nevěděl, zda cítí vzrušení, nebo znepokojení.

„Tohle nemůže nikdy fungovat, Evane,“ pronesla nakonec. Její hlas byl nesmlouvavý. Stejně jako výraz v jejích očích.

Zůstal na ni nevěřičně zírat. Tohle nečekal. „Já... nerozumím.“

„Ty a já. Jsme tolik... jiní. Nikdy to mezi námi nemůže fungovat.“

„To ne.“ Zavrtěl odmítavě hlavou. Nesouhlasil s jejím tvrzením.

„Ano.“

„Jak to můžeš říct?“

„A proč bych nemohla? Je to... pravda.“

„Pravda?“ Jeho hlas zazněl nepřírozně ostře. Strčil si ruce do kapes od kalhot a prsty nahmatál malé sametové pouzdro se snubním

prstýnkem, o kterém celý večer snil, že ho navlékne na její prst. Vyndal ruce z kapes. „Proboha, Sunny. Pravdou je –“

„Ze se za mě stydíš.“

Evan zalpal po dechu. Ale už v okamžiku, kdy se snažil v hlavě zformulovat rozhodný protest proti jejímu zraňujícímu obvinění, vzpomněl si na krátký útržek telefonického rozhovoru, který vedl dnes večer se svou bývalou manželkou...

„Prokázala jsem ti službu, jestli ti to náhodou nedošlo,“ řekla Barbara.

„Službu?“ opakoval.

„Patřila mezi *spodinu*, Evane! I ty jsi samozřejmě věděl, že nemá úroveň. Jinak byste se pořád tolik neschovávali.“

Evan cítil, jak se mu stáhl žaludek. Bylo to horší než rána pěstí. Zapátral hlouběji v paměti a přehrál si důvěrný rozhovor, který měl s Chrisem po výstupu v Gulliver's Travels.

„Dobrá.“ Řekl tehdy svému nejlepšímu příteli. „Dobrá. Přiznávám. Trochu jsem se bál, jak by vycházela s mými přáteli. Chci říct, že oni – my všichni jsme si dělali legraci z místních lidí. Byly to hloupé nemístné vtipy...“

Ale takhle to přece cítil před osmnácti lety! Ted' je všechno jiné...

„Nestydím se za tebe,“ pronesl pevným hlasem. Stálo ho hodně sebeovládání, aby se nerozkřičel.

„Tak proč jsi o mně vykládal lži?“

„Lži?“

„Dnes při večeři. Řekl jsi všem, že studuju práva.“

„Ale ty přece *studuješ* práva!“

„Po večerech. Dálkově. Jsem kurátorka, Evane. Pracuju s *kriminálníky*!“

„Když vezmu v úvahu, že jsi minulé úterý zrušila naše rande proto, že byl jeden z tvých klientů' zatčen pro výtržnictví a rušení nočního pořádku, nemyslíš si, že to nevím, že ne?“ vyjel na ni rozhořčeně.

„*Myslím si*, že nechceš, aby o tom věděli tví skvělí přátelé!“

„Ti lidé nejsou moji přátelé a nepovažuji je za skvělé. Skoro je neznám.“

„Málem jsem ti na to skočila. Ale máš s nimi tolik společného! Například lyžování v Aspenu, toulky po ostrovech a vznešené kecy –“

Evan něco nesrozumitelného zaklel. Potom se zeptal: „Mluvíš o Sherrie Normanově?“

„Pamatuješ si její jméno, že ano?“

Ta možnost, že zárodek Sunnyina podivného chování spočívá v žárlivosti, se prohnala Evanovou hlavou jako hurikán. Překvapilo ho to a zároveň uspokojilo jeho mužskou ješitnost. Hned se vzpamatoval a doufal, že nevyčetla bouřlivý průběh emocí z jeho tváře. Instinkt mu napovídal, že nyní není ta správná chvíle na to, aby obvinil ženu, kterou miluje, ze žárlivosti.

„Pamatuji si jména hodně lidí,“ podotkl. „A co se týče mého rozhovoru se slečnou Normanovou, co jsi chtěla abych udělal? Měl jsem jí doporučit, aby sklapla a nechala nás o samotě? No tak jsme strávili několik minut povídáním o společných známých a místech, která jsme procestovali. To je toho!“

„Takhle se na to díváš ty, Evane. Ale co já? Neznám nikoho z těch lidí, o kterých jste se bavili. Nebyla jsem ani na jednom místě, které jste popisovali, nejedla jsem v luxusní restauraci v Napa Valley.“

Evan se zhluboka nadechl a potom vzduch z plic zase pomalu vypustil. „Takže si to probereme ještě jednou,“ řekl upjatě. „Tak zaprvé, udělal jsem chybu, když jsem při večeři mluvil o tvých plánech do budoucna, a ne o tvém současném povolání. Potom jsem spáchal neodpustitelný zločin, když jsem vedl zdvořilý rozhovor s ženou, se kterou jsem se právě seznámil. A tohle moje nehorázné chování tě přesvědčilo o tom, že bychom se měli rozejít?“

Sunny zčervenala. „Nemluv se mnou tímhle povýšeneckým tónem, Evane Blakeu.“

Odhadla ho správně a Evan to věděl. I jemu samotnému totiž vlastní slova zněla jako sprška blahosklonných poznámek. Nicméně –

„Přestanu mluvit povýšenecky, když ty začneš mluvit rozumně.“

Sunnyiny tváře nyní přímo hořely. Z jejích ztemnělých očí sršely ohnivé jiskry.

„Rozumně?“ vyplivla to slovo pohrdlivě. „Dobře. Budeme mluvit o rozumu. Ne. Raději si popovídáme o ohleduplnosti, jestli vůbec víš, co to je! Když jsi mě zval na ten dnešní ples, došlo ti vůbec, že úplně zpanikařím, protože nemám co na sebe? Ze si nemůžu dovolit koupit ‚vhodný oděv‘ a že vlastně ani nevím, jak se mám na takovou

příležitost obléknout? Pomyslel jsi na to, jakou jsem asi musela mít trému z toho, že ze sebe udělám totálního hlupáka? Napadlo tě, že jsem byla strachy bez sebe, abych tě... neztrapnila?“

Evan zmateně zamrkal. Ne. To si neuvědomil. Přestože znal Sunnyinu finanční situaci a přestože věděl, že je tak zatraceně hrdá, na nic z toho, co mu před chvilí vyčetla, ani nepomyslel.

Ale co kdyby nad tím přemýšlel? Jeho zaměstnavatel očekával, že se zúčastní dnešního benefičního večírku. Jak by se asi Sunny tvářila, kdyby se rozhodl jít sám? Nebo kdyby ji pozval, ale hned vzápětí jí nabídl, že jí zaplatí vhodné večerní šaty?

Bože, pomyslel si zatrpkle. Docela živě si dokázal představit tu scénu, kterou by tím vyvolal!

„Omlouvám se,“ řekl nakonec. Alespoň jeden z nás musí být rozumný, pomyslel si. A asi to budu

muset být já, přemýšlel dál. „Možná jsem se choval... neohleduplně. Ale ať už jsi před dnešním plesem prošla čímkoliv, nakonec to všechno dobře dopadlo, nemám pravdu? Vypadala jsi – vypadáš – nádherně.“

„Tohle nejsem já, Evane.“

„Samozřejmě, že jsi.“

„Ne, nejsem! Jsem nastrojená v cizích šatech. Zdobí mě cizí šperky –“

K čertu s rozumem, rozhodl se najednou Evan a několika kroky došel až těsně k ní.

„Opravdu si myslíš, že mi na tom záleží?“ zaútočil na ni naléhavě a pevně ji uchopil za ramena.

Sunny se vytrhla z jeho sevření. *Vytrhla!* Ucítil, jak se otřásla. V ten okamžik si vzpomněl na to, jak se zachvěla, když byla uvězněna pod jeho tělem při jejich prvním a posledním milování.

„Nedotýkej se mě,“ vybídla ho vysokým upjatým hlasem.

„C-co?“

„Nedotýkej... se... mě.“

Evan uvolnil své sevření. Trásl se mu ruce. Trásl se i jeho hlas, když vyslovil jméno své první lásky.

Sunny ustoupila o krok dozadu. Fyzická propast, která tím mezi nimi vznikla, se zdála ohromná. Ale psychická propast...

Nedokázal přijít na způsob, jak by tu vzdálenost mezi nimi přemostil. Zhluboka se nadechl a vyslovil větu, která byla v jeho nitru ukryta téměř osmnáct let.

„Miluju tě, Sunny.“

Její rty se zachvěly. Vyčerpaně si povzdechla. Její krásné oči se zalily slzami. „To už jsem jednou slyšela,“ řekla překvapivě pevným hlasem.

Evan zůstal stát jako omráčený. Nedokázal se smířit s tím, co právě slyšel.

„Myslím, že bys měl odejít, Evane.“

„Ale –“ Další slova se mu zadrhla někde v hrdle.

„Prosím tě, *odejdi*.“

DESÁTÁ KAPITOLA

Slzy byly běžným úkazem v oboru, ve kterém Maddy pracovala, ale většinou to nebyli kurátoři, kteří je prolévali. Proto se Maddy v pondělí ráno rozhodla, že bude lepší, když si na oči nasadí tmavé brýle, aby se vyhnula dotěrným otázkám.

„Ahoj, Maddy,“ vítal ji recepční.

„Ahoj, Simone,“ odpověděla mu Maddy na pozdrav. Když se pod jeho zkoumavým pohledem zapisovala do knihy příchodů, měla hlavu stále sklopenou.

„Děvče, snad na tebe neleze chřipka? Vypadáš hrozně.“

„Alergie.“

„To je mi líto. Loni jsem měl stejné problémy, takže vím, jak je to nepříjemné. Máte návštěvu. Čeká na vás paní Dora-Jean Purvisová Spiveyová Spiveyová Spiveyová. I ona je celá usmrkaná. Ale v jejím případě –“

„Kde je?“ přerušila ho Maddy znepokojeným hlasem. Vytáhla svůj telefon ze zástrčky hned, jak Evan v sobotu v noci odešel a zapojila ho až dnes ráno. Co když Dick potřeboval její pomoc a nemohl ji zastihnout? Co když selhala v práci, kterou tak vehementně omlátila Evanovi o hlavu po tom nevydařeném gala večeru?

„Zavedl jsem ji do vaší kanceláře a odnesl jsem tam i její kufr. Doufám, že –“

Maddy už neslyšela jeho další komentář, protože spěchala do své kanceláře.

„Cože?“ vyhrkla o několik minut později roztřeseným hlasem.

„Opouštím Dicka, protože v jeho životě už pro mě není místo, když se z něho stal boháč,“ vysoukala ze sebe Dora-Jean Purvisová-Spiveyová-Spiveyová-Spiveyová. Kolem uszlzených očí měla rozmazanou řasenku, jak si je neustále utírala chuchvalcem promočeného papírového kapesníčku.

Příběh Dory-Jean se dotkl citlivého místa v jejím nitru.

„Dobrá,“ řekla opatrně a několikrát prudce zamrkala, aby se také nerozplakala. „Takže jestli tomu dobře rozumím, tento pátek tě Dick požádal o ruku a ty jsi řekla ano.“

Dora-Jean pokývala hlavou a hlasitě vzlykla. Potom se na Maddy podezíravě zadívala a zeptala se: „Paní Maloneová, jste si *opravdu* jistá, že nechcete papírový kapesníček? Vypadá to, že se mi tu každou chvílí rozbře –“

„Jsem v pořádku! To je jenom... alergie.“

„Ale –“

„Prosím, Doro-Jean. Raději budeme mluvit o vás, ano? V pátek jste se tedy s Dickem zasnoubili. A v sobotu – „ těžce polkla „– se z Dicka stal jediný výherce loterie ve státě Georgia.“

„Vyhrál jedenáct a čtvrt miliónu dolarů – už po zdanění. Alespoň takhle to vypočítal pan Blake.“

„Pan Blake? Dick mluvil s Evanem Blakem?“

„No jo. Hned potom, co vyhrál, se snažil spojit s paní Falcovou a jejím manželem. Víte, když je paní Falcová jeho zaměstnavatelem a její muž je pořád tak trochu jeho právníkem, myslel si, že... Ale oni nebyli doma. Tak jim Dick nechal vzkaz na záznamníku, že by si s nimi rád promluvil o něčem hrozně důležitém. Potom telefonoval vám, ale také jste nebyla doma. Tak se rozhodl zavolat Tomovi a Butchovi do vězení, ale došlo mu, že by je asi nepustili k telefonu. A tak zůstal doma s hlavou plnou té úžasné noviny. Začal vymýšlet velké plány do budoucna. Popisoval, jaké nádherné věci spolu zažijeme teď, když má tolik peněz.“

„Co s tím má společného Evan Blake?“

Dora-Jean se utřela kapesníčkem pod nose. „Paní Falcová se v neděli konečně ozvala. Byla naprosto šokovaná tou zprávou. Potom předala sluchátko svému manželovi. Ten doporučil Dickovi, aby hned zavolal jeho příteli panu Blakeovi, protože on – pan Blake – je expertem přes finance cizích lidí. Dickovi se to zpočátku moc nelíbilo. Povídal něco o tom, že vy prý panu Blakeovi moc nevěříte. Ale manžel paní Falcové ho musel uklidnit, protože hned, jak Dick položil sluchátko, zavolal –“

Dveře Maddyiny kanceláře se prudce rozlétly a do místnosti vstoupil Dick Spivey.

„Paní Maloneová, je mi líto, že jsem k vám takhle vrazil,“ začal se omlouvat. „Vím, že v pondělí sem obvykle nechodím. Nechci, abyste si myslela, že porušuju –“

Dick se zarazil uprostřed věty a rozhlédl se kolem sebe, jako by si právě uvědomil, že něco není v pořádku. Konečně jeho pohled padl na Doru-Jean. Ta na něj upírala své uslzené oči a ruce, ve kterých svírala zmuchlaný kapesníček, měla přitisknuté k bujnému poprsí.

„P-pusinko?“ vykoktal Dick. „C-co tady děláš?“ Dora-Jean vstala ze židle. „Opouštím tě Dicku. Přinesla jsem paní Maloneové snubní prstýnek a nechala jsem jí tu pro tebe dopis s vysvětlením.“

„Proč?“

„Protože paní Maloneové důvěřuju –“

„Na to se neptám!“ Dick udělal krok kupředu. „*Proč* mě opouštíš, Doro-Jean?“

„Ty víš proč.“ Blondýnčina brada se zachvěla.

„Ne, nevím. Dokážu si celkem dobře představit, proč jsi ode mě v minulosti už dvakrát odešla. Ale *ted*? Řekni mi alespoň jeden důvod –“

„Můžu ti dát jeden a čtvrt miliónu dobrých důvodů! Ted’ je z tebe boháč, Dicku Spivey! Nebo zanedlouho bude, až si vyzvedneš svoji výhru. Můžeš mít cokoli, na co jen pomyslíš. Přepychový dům se saunou. Nový džíp. Úplnou sbírku Elvisových desek. Můžeš jít kamkoli –“

„Ne, dokud jsem v podmínce.“ Dick střelil znepokojeným pohledem po Maddy. „Ne, jestli nedostanu zvláštní –“

„Vždyť víš, jak to myslím!“ Dora-Jean zalapala po dechu a rozbřečela se. „Otvírá se před tebou život bohatých a mocných a já tě nemůžu v žádném případě následovat. O víkendu jsi byl tak sladký, když jsi popisoval náš budoucí život v přepychu a bohatství. Ale s každým tvým slovem mi bylo hůř a hůř. Protože jsem věděla, Dicku, že nikdy nebudeš patřit do tvého světa.“

Maddy zavřela oči. V hrdle měla sucho. Ve spáncích jí divoce bušilo. Měla pocit, že ji svírají mohutné kleště, před kterými není úniku.

„Myslel jsem, že mě miluješ, Doro-Jean,“ slyšela tichý hlas Dicka Spiveyho. „Já –“ škytnutí „– tě miluju.“

„A já miluju tebe, miláčku. Jak si můžeš myslet, že existuje místo, kam bys nepatřila?“

Nastalo dlouhé ticho. Maddy otevřela oči a zjistila, že Dick drží Doru-Jean v náručí. Oťřela se hřbetem ruky nad horním rtem a snažila se potlačit vzlyknutí.

Miluju tě, Sunny, řekl Evan. I přes všechna obvinění, kterými ho zavalila, odpověděl svým srdcem. A ona...

Poslala ho pryč. Ublížila muži, kterého miluje, a potom ho poslala pryč!

„Co když si budou lidé myslet, že si tě беру pro peníze?“ zeptala se Dora-Jean roztřeseným hlasem a hladila Dicka po jeho hubené hrudi.

„Ten, kdo by si tohle myslel, tě vůbec nezná,“ pronesl čerstvý milionář rozhodně. „Takové lidi považuju za tupce. A na tupcích mi nezáleží a nemělo by na nich záležet ani tobě!“

„Nevadilo ti, že jsem dal tvoje telefonní číslo Dickovi Spiveymu, Eve?“ zeptal se Chris a usadil se do jednoho z křesel před Evanovým psacím stolem. „Potřeboval nutně finanční radu. A protože jsi ten nejlepší...“

„To záleží na okolnostech.“ Evan si masíroval ztuhlý unavený krk. Podíval se na hodiny visící na stěně. Ukazovaly za sedm minut půl dvanácté. Uběhlo přibližně třicet pět hodin od chvíle, kdy podruhé v životě ztratil svoji první a jedinou lásku. „S panem Spiveym si nedělej starosti. Rád pomůžu, když to jde.“

„Co říká Maddy na to, že se jeden z jejích svěřenců stal multimilionářem?“

Evanovo tělo se napjalo. Stálo ho hodně vypětí, aby se podíval svému příteli do očí. Chris se nesnaží vyzvídat, rozhodl se po chvíli. Jeho dotaz byl naprosto nevinný.

„Nevím,“ odpověděl upřímně. „Nemluvil jsem s ní od sobotní noci.“

Chris se zamračil. „Byli jste spolu na tom benefičním plese, že ano?“

„Správně.“

Evan potřásl hlavou. Zaměřil svůj pohled na horní zásuvku svého psacího stolu. Když dnes ráno přišel do práce, uložil do ní dva předměty – sametovou krabičku s rodinným prstenem a zlatý náramek

zabalený do papírového ubrousku. Ani sám nevěděl, proč je s sebou přinesl do práce. Možná to je nějaká zvláštní touha po sebetrýznění, pomyslel si hořce.

„A zpackal jsem to, Chrisi.“ Znovu se podíval svému příteli do očí. „Na začátku večera jsem měl v kapse krabičku se snubním prstýnkem a na konci večera tam stále byla.“

„Ty jsi chtěl Maddy požádat o ruku?“

„Měl jsem to v plánu.“

„Měl jsi to v plánu? To znamená, že jsi to neudělal?“

„Nebyla k tomu příležitost. Sunny mi udělala nečekaný škrt přes rozpočet. Řekla mi, že to mezi námi nemá cenu, protože jsme každý jiný. Obvinila mě z toho, že se za ni... stydím.“

„Řekla ti, že nepatří do tvého světa.“

Evan vyskočil ze židle. „Sakra!“ vykřikl a uhodil pěstí do desky stolu. „Jestli chceš naznačit, že mi vadí Sunnyina minulost –“

„Prr!“ Chris zvedl ruce do vzduchu. „Uklidni se, Eve. Nic nenaznačuju. Madison Maloneová je pozoruhodná žena. A kdybys nebyl v tak bojovné náladě, dokonce bych ti řekl, že je pro tebe až moc dobrá. Ale protože jsi na pokraji šílenství, nic takového raději neudělám. Víš, Maddy mi v hodně věcech připomíná Lucy. Nechci zabíhat do podrobností, ale jedním z hlavních důvodů, proč nám to s Lucy napoprvé nevyšlo, bylo to, že se cítila... společensky nejistá.“

„Lucy?“

Vztek se změnil v úžas. Evan dopadl zpět na svou židli. Krátká ztráta vlastní sebekontroly ho vysílila.

„Zachovala se podobně jako Maddy,“ svěřoval se Chris a na tváři se mu usadil smutný úsměv. „Nedokázal jsem pochopit, jak si někdo tak úžasný a kurážný jako Lucy může být vůbec v něčem nejistý. Ale bylo to tak. Byl jsem tehdy hrozně natvrdlý. A můj nedostatek porozumění se stal základem mnoha problémů. Dostal jsem se do začarovaného kruhu a nevěděl jsem, jak se z něho dostat ven. Nakonec jsem udělal něco, z čeho se mi ještě dneska zvedá žaludek.“

„Co... co jsi udělal?“

„Zorganizoval jsem, aby mě Lucy nachytala, jak se líbám s jinou ženou.“

Evan vypadal zděšeně. „Prokristapána, Chrisi!“

„Nechtěl jsem ji od sebe odehnat. Chtěl jsem jen, aby žárlila.“
„Žárlila?“

„Lucyina nejistota mezi námi způsobovala stále větší propast. Myslel jsem si, že o mě už nemá zájem. I když jsem nakonec zjistil, že to nebyla pravda, a i když jsem si uvědomil, jakou příšernost jsem vlastně udělal, neběžel jsem za ní. Nechal jsem to... uležet. Teprve potom jsem se *konečně* rozhodl poprosit ji o odpuštění. Odmítla mě, nechtěla se mnou mít už nic společného. Mojí největší chybou však bylo, že jsem o ni přestal bojovat příliš brzo.“

„Ale nakonec jste se dali zase dohromady,“ připomněl mu Evan po chvíli mlčení. „Jste zase spolu.“

„Jo.“ Chris pokýval nepřítomně hlavou. Myšlenkami byl ještě někde v minulosti. Po chvíli se zase vzpamatoval a řekl: „Ty a Maddy – *Sunny* – jste se také dali dohromady, Evane. Podívej, nevím přesně, co se mezi vámi stalo v sobotu večer. Nebo, co tomu předcházelo. Ale musím ti položit jednu otázku. Opravdu už necítíš nic z toho, kvůli čemu jsi strčil snubní prstýnek do své kapsy?“

„Je to pravda?“ dožadoval se Simone odpovědi s očima navrch hlavy. „Dick Spivey opravdu vyhrál jackpot v loterii?“

„Je to pravda,“ přitakala Maddy a třesoucí se rukou se podepsala do knihy odchodů. Nedokázala odhadnout, zda to, co se chystá udělat, napraví škodu, kterou napáchala, ale věděla, že se o to musí alespoň pokusit.

„Krucí! Kdo tvrdí, že se zločin nevyplácí?“

„Vsadit si do loterie není zločin.“

„Pchá! Zkus to říct mému dědečkovi, baptistickému knězi.“

„Moc dobře znám tvého dědečka, Simone,“ zasmál se Darrell Parker a položil na pult stoh papírů. „S ním bych raději nediskutoval o *ničem*.“ Podíval se na Maddy a povytáhl obočí. „Není ani půl dvanácté. To jdeš dnes tak brzy na oběd?“

Maddy se podívala svému nadřízenému pevně do očí.

„Musím si vyřídit nějaké osobní záležitosti, Darrelle. Zrušila jsem své odpolední schůzky a všechny administrativní záležitosti jsou vyřízené. Mohl by za mě někdo zaskočit v případě, že se vyskytne něco mimořádného?“

„A proč by to ‚někdo‘ dělal?“

„Třeba proto, že ona zaskakovala za každého ve vaší kanceláři vícekrát, než by se dalo spočítat na prstech obou rukou. Potřebujete ještě další důvod?“ prohodil Simone sladce.

„Jo,“ zabručel Darrell. „Potřebuju.“

„Protože –“ Maddy se zhluboka nadechla „– hodně by to pro mě znamenalo.“

Starší muž si ji prohlížel zkoumavým pohledem. „Tyhle ‚osobní záležitosti‘ tě neodradí od tvého studia, že ne?“

Maddy zavrtěla hlavou, bála se, že by ji její hlas mohl zradit.

„Tak tedy... upaluj.“

Udělala to. Ještě však stačila zaslechnout, jak za ní Simone zavolal, že vyřešení *osobních záležitostí* je možná tím nejlepším lékem na její *alergii*.

Ručičky na hodinách v Evanově kanceláři právě přeskočily na číslo dvanáct. O vteřinu později Evan zaklel a odhodil stranou zápis z obchodního jednání, který předstíral, že čte.

Znal odpověď na Chrisovu otázku hned, jak ji jeho přítel vyslovil. Ne. Nic, co se mezi Sunny a ním odehrálo v sobotu večer, nezměnilo jeho přání, aby se Madison Maloneová stala jeho ženou.

Byl tu však jeden obrovský problém. Uvědomoval si totiž, že zrealizovat toto přání nebude tak snadné, jak si zpočátku představoval. Bože, jak jsem byl pošetilý! Žasl v duchu nad svojí naivitou. Jak mohl brát všechno tak samozřejmě? Raději ani nemyslel na svůj sobotní plán, který spočíval v tom, že požádá Maddy o ruku a hned oslaví její souhlas pohádkově vzrušujícím milováním! Taková nabubřelost!

Rozhodl se, že poslechne Chrisovu radu a bude o Sunny bojovat. Ale nejdřív se potřeboval dát trochu dohromady a vzít rozum do hrsti. Jediný správný způsob, jak dát věci zase do pořádku –

„K čertu s přemýšlením,“ zaklel Evan a prudce otevřel horní zásuvku svého psacího stolu. Spěšně z ní vyndal sametové pouzdro se snubním prstýnkem a zlatý náramek zabalený v papírovém ubrousku.

Vstal od stolu, strčil obě věci do kapsy od saka a potom zamířil ke dveřím kanceláře.

Právě sahal po klíče, když někdo otevřel dveře z druhé strany. Ustoupil o krok dozadu, aby se vyhnul ráně do hlavy. Otevřel pusku,

aby pověděl nevíтанému návštěvníkovi, že nemá čas a že bude muset přijít později.

A potom uviděl, kdo je tím nevíтанým návštěvníkem.

„S-Sunny?“

„Evane? Ach... Evane!“

Maddy si nedokázala přesně vybavit, jak se od dveří Evanovy kanceláře dostala až na pohovku. Její vzpomínky na to, co následovalo, když se ocitli jeden druhému tváří v tvář, byly... zamlžené.

Vzpomínala si na to, jak se pořád dokola omlouvala a jak ji Evan neúnavně ujišťoval o svém odpuštění.

Také si vzpomínala na to, jak se on pořád dokola omlouval jí a jak ho i ona přesvědčovala o tom, že všechno pochopila.

Vzpomínala si na vroucí polibky, hlazení a vzájemné svlékání oblečení...

„Evane,“ mumlala, když ji líbala vynalézavá ústa její první lásky. „Ach... Evane.“

pravém koutku úst cítila něžné kousnutí. To samé se opakovalo s levým koutkem. Potom se jeho hladová ústa zabořila do jejích. Vášen vzrůstala. Rozkoš proučila jejich rozžhavenými těly.

„Miluj u tě, Sunny,“ zašeptal Evan chraptavým hlasem a pročesával její krátké vlasy svými prsty, jako by se chtěl seznámit s každickým hnědočerveným pramínkem. Prsty něžně přejel po vnější křivce jejích drobných oušek. To vyvolalo v jejím nervovém systému elektrizující vlnu rozkoše. „Tolik tě miluju.“

„Taky tě miluju,“ opětovala jeho vyznání, rozvázala jeho drahou hedvábnou kravatu a odhodila ji stranou. Začala rozepínat knoflíčky na jeho bleděmodré košili. Nebyl to lehký úkol, protože se jí nekontrolovatelně chvěly ruce. „Miluju tě... nadevše.“

Evanova ruka, která přejela po její hrudi, byla také roztřesená, ale Sunny cítila sálát její teplo i skrz tenkou látku broskvové halenky. Byl to příjemný pocit. Nepatrně se naklonila dopředu, aby jí mohl blůzku snadněji přetáhnout přes hlavu.

Jejich odhalená těla se k sobě hladově přitiskla. Maddy zalapala po dechu. Rozkošnický vdechla vůni Evanova těla – čistou svěží vůni s jemně kořeněnou příchutí. Zatočila se jí hlava, přestala rozumně

uvažovat. Vnímala příjemně chladivý potah pohovky pod svým téměř nahým tělem.

„Ano,“ zašeptala. Tlukot jejího srdce se každou vteřinou zrychloval. Cítila pulzovat rozbouřenou krev až v konečcích prstů. „Ach, ano...“

jejím hlase byla prosba. A vyznání. A žízňivá touha. Evan vycítil její ztrátu sebekontroly nad vlastní myslí. Jeho nejistota a rozpolcenost. které

Maddy popisovala Lucy, byly ty tam. Chraplavě zasténal, když mu Sunny špičkou jazyka olízla prohlubeň mezi klíčními kostmi. Byla si jistá, že ten okamžik prožil stejně intenzivně jako ona.

Ale potom se něco začalo měnit. Nejdříve to bylo téměř nepostřehnutelné. Ale po chvíli už o tom nemohlo být pochyb. Vášně, která od začátku směřovala k dokonalému splynutí dvou těl, ztrácela svůj přirozený rytmus.

Co se děje...? ptala se zmateně ta část její mysli, kterou ještě nezamlžil žár touhy.

„Maddy.“ Evanův hlas zněl zoufale a tak trochu omámeně. Nemotorně se nadzvedl ve snaze vytvořit mezi jejich těly dostatečný prostor. Jeho neohrabané pohyby navodily zneklidňující atmosféru něčeho, co spolu již zažili. „Miláčku, prosím. Musíme... přestat.“

„P-přestat?“ Maddyiny rozšířené zelenošedé oči se na něj šokované dívaly. Kromě jejích úst ztemnělých polibky, byla její tvář bledá. Přestože se to Evan snažil ignorovat, připadal mu tento kontrast neuvěřitelně provokativní.

„Nebo alespoň... zpomalit,“ navrhl po chvíli a ze všech sil se snažil, aby mu při mluvení nepřeskakoval hlas. Nevěděl, nakolik se jeho úsilí vyplatilo, protože sám stěží slyšel vlastní slova přes dunivý tlukot svého splašeného srdce.

„Ale... proč?“

Prudkým pohybem si rukou prohrábl husté vlasy. Nechápal, jak mohl dopustit, aby to zašlo tak daleko. Vždyť se málem milovali na pohovce v jeho kanceláři! S odemčenými dveřmi a vytaženými roletami! Skutečnost, že Sunny toužila po nespoutaném milování stejně jako on, nepovažoval za omluvu.

Před téměř osmnácti lety se na ni vrhl jako hladový pes na šťavnatou kost. Přísahal si, že už nikdy v životě neudělá stejnou chybu. A nyní svůj slib málem porušil.

„Já... Musím se tě na něco zeptat.“ Vstal z pohovky. Připadalo mu, že ho nohy neunesou. Zato jiná část jeho těla, která se vzpínala proti zipu jeho kalhot, byla tvrdá jako skála.

„Ať je to cokoliv,“ pronesla Sunny. „Moje odpověď zní ano.“

Evan se škádlivě usmál. „To doufám,“ řekl. „Ale dej mi minutku jo?“

Ve skutečnosti potřeboval jen několik vteřin, aby našel svoje sako a vyprázdnil jeho pravou kapsu. Potom se vrátil zpět k Sunny. Ta se mezitím na pohovce posadila a ledabyle na sebe naházela kousky oblečení. Koutky jejích úst se netrpělivě zachvěly, ale v jejích očích se zračila důvěra a láska.

Evan se posadil vedle ní. Velmi opatrně vyndal zlatý náramek z papírového ubrousku a položil si ho na rozevřenou dlaň.

„Tohle je něco, co jsem ti chtěl darovat před osmnácti lety,“ řekl tichým hlasem. „Našel jsem to v ten den, kdy mi Chris a Lucy pomáhali s vybalováním v novém bytě. Ten samý den jsem našel i tvoji fotku. Tohle... je tvoje.“

Žena, kterou Evan Blake miloval, převzala šperk chvějícími se prsty a nechala ho sklouznout na své levé zápěstí. Potom jemně zdobený zlatý náramek pohládila způsobem, který téměř připomínal úctu. „Tohle... jsi koupil pro mě?“

„Pro Sunny Kincaidovou. A tohle –“ otevřel malou sametovou krabičku a také si ji položil na otevřenou dlaň „– je pro Maddy Maloneovou.“

„Ach,“ vydechla ohromeně. „Bože.“

„Vezmeš si mě?“

Jejich oči se setkaly. Na chvíli to vypadalo, že se svět kolem nich zastavil. A potom:

„Ano.“ Nebylo to slovo, ale blažený povzdech. „Ach, Evane... ano!“

Nějakým zázračným způsobem se prstýnek dostal z krabičky až na správný prst na Maddyině ruce. Následoval divoký příval objetí a polibků, smíchu a slz. Evanem projela nová vlna pokušení, které

nakazilo každičkou buňku v jeho těle a nahlodávalo jeho předsevzetí. Podařilo se mu však získat sebekontrolu ještě dřív, než znovu utonul v prudkém víru vášně.

„*A co teď!*“

Za jiných okolností by mu možná Sunnyina zoufale přímočará otázka připadala legrační, ale protože jeho tělo bylo také stále ovládáno nenaplněnou touhou, považoval ji spíše za lichotku. Byl přece jenom člověk. A navíc muž.

Odkášlal si. Tušil, že ho žena v jeho náručí pravděpodobně obviní ze ztráty zdravého rozumu, až jí řekne to, co mu leží na mysli. A možná bude mít pravdu. Znovu si odkášlal.

„Myslím, že bychom měli počkat.“ řekl jednoduše.

„Počkat?“

„Na naše... líbáanky.“

Sunny několikrát překvapeně zamrkala. Ale potom se v jejích očích objevilo něco nového. Něco vroucího. Něco velmi velmi ženského. Něco co už kdysi způsobilo, že měl dojem, jako by jeho duši rozuměla víc než on sám.

„Proč?“ zeptala se a něžně ho pohládila levou rukou, na které se třeptil krásný prstýnek.

Pomalou a velmi opatrně vzal její tvář do svých dlaní. „Protože už nejsme nezkušené děti, které si neví rady s prvním milováním. Protože se z nás stali dospělí, kteří během svého života poznali i jiné lidi. Dospělí, kteří se během uplynulých osmnácti let hodně naučili. To, co se stalo v domku na čluny nebylo špatné. Ale byla to chyba. I přes všechnu vášeň, kterou jsme cítili, jsme nebyli připraveni na fyzickou lásku. Víím, že jsem ti tehdy moc ublížil, a víím, že to nemůžu vrátit zpátky. Ale ty a já – *my* – můžeme naše druhé milování změnit v první, Sunny. Musíme však počkat až do té doby, než spojíme své životy před Bohem, námi samotnými, našimi přáteli a všemi, kteří se přijdou na naši svatbu podívat.“

Sunny otočila hlavou doleva, potom doprava a políbila jeho dlaně. Kdyby stál, srazil by ho žhavý dotek jejích úst k zemi.

„Mám jednu otázku,“ řekla s úsměvem na tváři.

„Jakou?“

„Myslíš, že stihneme uspořádat svatbu do čtvrtého července?“

JEDENÁCTÁ KAPITOLA

Nakonec Evan Blake a někdejší Sunny Kincaidová uspořádali svatbu ne v termínu *do* čtvrtého července, ale *přesně* čtvrtého července. Slavnostní obřad vedl jeden ze Sunnyiných profesorů z právnické fakulty, který byl náhodou také smírčím soudcem. Výměna manželského slibu a snubních prstýnků proběhla za přítomnosti Chrise a Lucy, kteří byli jejich svědky a kteří věděli téměř všechno o složité cestě jejich znovunalezené lásky.

Přítomnost několika desítek hostů – mezi kterými byli i Maddyin nadřízený, Darrell Parker, a Evanova matka – změnila Lucyinu a Chrisovu zahradní slavnost na počest Dne nezávislosti ve velkolepou svatební oslavu. Všichni hosté, dokonce i ti nejmladší, byli unešeni radostnou atmosférou, kterou kolem sebe šířili ženich a nevěsta...

„Promiň, že mi to trvalo tak dlouho,“ omlouvala se Maddy svému manželovi. Před pětačtyřiceti minutami odešla do koupelny v prvním patře, aby se upravila po slavnostním krájení dortu, avšak cestou ji odchytila její nová tchyně.

Přestože starší žena působila na své okolí chladně a trpce jako citrónová poleva, Dianne Blakeová Maddy sdělila, že souhlasí s druhým manželstvím svého syna a že se nemůže dočkat, až lépe pozná svoji novou snachu. Její nečekaný projev náklonnosti Maddy hluboce dojal. A proto, když starší žena odešla zpátky mezi ostatní hosty, se čerstvá novomanželka rozplakala.

Lucy – doprovázená Dorou-Jean a Tiffany Tarringtonovou-Huffmeisterovou – se objevila jen o chvíli později. Nejprve zatroubil její ženský instinkt na poplach, ale Maddy ji – a ostatní dvě ženy – přesvědčila, že pláče štěstím. Po tomto sdělení následovalo množství dojatých slov a ještě dojatějších objetí. Byla to typicky ženská záležitost, které žádný muž nemůže nikdy porozumět.

Když konečně Maddy osušila poslední slzu, cítila se jako znovuzrozená a plná energie. Připadala si lehce jako mýdlová bublina. Při pohledu do zrcadla si uvědomila, že by měla poopravit svůj make-up a trochu zapracovat na svém rozcuchaném účesu. Proto jí trvalo tak dlouho, než se vrátila mezi ostatní hosty.

„To čekání stálo za to,“ odpověděl Evan laškovně, objal ji kolem pasu a lehce ji políbil na tvář. Maddy se sice podařilo potlačit nutkání rozplynout se v jeho objetí jako sněhová vločka, avšak tlukot vlastního srdce, které se při jeho doteku rozběhlo jako splašený kůň, ovládnout nedokázala. Tolik ho milovala! Tolik po něm toužila! Někdy měla pocit, že se její tělo rozskočí na tisíc kousků, jestli tu sžíravou touhu brzo neuspokojí. Přestože se jí líbil jeho nápad počkat s tělesnou rozkoší až do svatební noci, žít v celibátu nebylo vůbec snadné.

„Rád bych ti představil Johna a Leigh Gulliverovi a jejich syna, Andyho. Johne, Leigh – moje žena, Maddy.“

„Gulliverovi?“ Maddy přestala přemýšlet o přitažlivost svého manžela a obrátila pozornost k mile vypadající dvojici, se kterou se Evan bavil, když se vrátila z koupelny. Žena měla popelavě blond vlasy a velké modré oči. Muž byl vysoký tmavovlasý a měl jizvu na levé tváři. Kdyby vedle sebe neměl svou půvabnou ženu, šel by z něho strach, uvědomila si Maddy. „Jako... Gulliver's Travels?“

„Trefa do černého,“ zasmál se vesele vysoký muž. Okouzující úsměv změkčil ostré rysy jeho tváře. „Rád vás poznávám, Maddy.“

„Hodně štěstí v manželském životě,“ dodala Leigh Gulliverová a také se usmála.

„Děkuji.“

„Jo,“ přidal se do rozhovoru malý chlapec, který byl předtím představen jako Andy. Mohlo mu být asi tak šest let. Maddy si všimla, že se podobá jak otci, tak matce. „Blahopřeju. Tohle je teda perfektní svatební diagram.“

Na okamžik se všichni zarazili.

„Asi jsi myslel program, kamaráde,“ zasmál se John Gulliver a láskyplným gestem rozcuchal karamelově hnědé vlasy svého syna.

„Opravdu?“ Malý chlapec se kousl do spodního rtu a zamyšleně povytáhl obočí. „A co tedy znamená dia –“

„To rozebereme až později,“ přerušila ho jeho matka pevným hlasem.

Andy přijal matčino nařízení s mírně pobouřeným výrazem ve tváři. Maddy stálo hodně úsilí, aby se nerozesmála. Lehké štípnutí Evanových prstů přes jemnou látku jejích svatebních šatů jí napovědělo, že její manžel bojuje se stejným nutkáním. Raději se na

něj neodvážila ani podívat, protože si byla jistá, že by oba vyprskli smíchy.

„Dobře,“ povzdechl si chlapec dramaticky. Potom ho ale něco napadlo, protože uražený výraz zmizel z jeho dětské tvářičky jako mávnutím kouzelného proutku. Zaklonil hlavu a očima rozšířenýma zvědavostí se podíval na Maddy. Vyhrkl: „Máte želízka?“

Maddy se málem zakuckala. „Z-želízka?“

„Jo.“ Andy nadšeně pokýval hlavou. „Než jste přišla, povídal nám pan Blake, že jste něco jako policajtk. Děláte prý takovou skvělou práci, ehm, no, já si nemůžu vzpomenout, jak se tomu říká. Něco jako *doktor*? Ale nejlepší na tom je, že z mizerů děláte dobráky, když se vrátí z vězení. Je to tak?“

Maddy se po očku podívala na Evana. Zaplavil ji pocit sladké radosti, když si uvědomila, že před Gulliverovými otevřeně hovořil o jejím zaměstnání. Evan její postranní pohled opětoval. V jeho očích si mohla přechytit, jak je pyšný na všechno, co jeho manželka dělá. Maddy konečně odtrhla pohled od svého manžela a zaměřila svou pozornost zpět na Andyho. Srdce však měla stále naplněné právě prožitou chvílí duševní souhry.

„Popsal jsi to skoro dokonale.“ Maddy dotvrdila svoji odpověď důrazným pokýváním hlavou, snad aby zamaskovala nečekaně zastřený hlas.

„Takže máte želízka, že jo? A taky opravdickou pistoli.“

„Ach, ehm... no... ano, Andy. Ale teď u sebe nemám nic.“

„*Tohle* přece vím,“ ušklíbl se chlapec pohrdlivě. „Nemáte je u sebe, protože jste nevěsta pana Blakea a brzo s ním pojedete na ty... líbací prázdniny. To nám pan Blake taky řekl. Nemyslím to o těch želízkách, ale o těch líbacích prázdninách. Určitě tam bude legrace. Mamka s tátou byli taky na takových prázdninách a moc se jim tam líbilo, i když mi odtamtud nepřivezli miminko, jak jsem si přál. Podle mě byste ale měli počkat ještě na ohňostroj a odjet až po něm.“

Maddy chvíli trvalo, než jí došel celý význam chlapcovy poslední věty. Zčervenala. Znovu se podívala na Evana. Jakmile se jejich oči setkaly, zbytek světa pro ně přestal existovat.

„My odjíždíme na *libací prázdniny* už před ohňostrojem?“ vyhrkla polekaně a sama se divila, že v ní ještě zbyla špetka humoru.

Koutky jeho úst se stočily do úsměvu, ale výraz v jeho očích byl vážný. „Jestli ti to nebude vadit.“

„Ale já jsem nevěděla...“ Maddy pokrčila nerozhodně rameny. Už poněkolkáté během tohoto dne cítila divoké bušení vlastního srdce. Pravdou sice bylo, že značnou část uplynulých týdnů strávila fantazírováním o jejich svatební noci, ale výběr „místa činu“ nechala na Evanovi. A protože o tom její nastávající manžel vůbec nemluvil, předpokládala, že pro jejich manželské *hrátky* rezervoval přepychové apartmá v jednom z luxusních atlantských hotelů. „Chci říct, že nemám nic sbaleno a...“

Evan přiložil ukazováček na její plné rty. „O všechno je postaráno, Sunny. Důvěřuj mi.“

A ona mu samozřejmě důvěřovala. Někdejší Sunny Kincaidová mu věřila celou svou duší, srdcem i tělem. A přesto o několik hodin později pocítila záchvěv paniky, když zjistila, jaké místo pro jejich svatební noc Evan naplánoval.

„D-domek... domek na čluny?“ zeptala se nejistě, když ji vedl cestou od jeho rodinného sídla na St. Simons k pláži. „Místo, kde jsme se ty a já...“

„Ne tak úplně,“ odpověděl a propletl své prsty s jejími.

Byla si jistá, že cítí, jak její srdce vynechalo jeden úder.

„Co tím myslíš?“ podařilo se jí vysoukat ze staženého hrdla. „Ne tak... úplně?“

„Trochu jsem na tom místě zapracoval.“

„Zapracoval? Jak –“

Maddy se prudce zastavila, když se domek konečně objevil v dohledu. Měla pocit, že i její srdce se zastavilo.

„Ach,“ vydechla omráčeně. Před očima se jí zamlžilo. Několikrát divoce zamrkala, aby se přesvědčila, že to, co vidí, je opravdu skutečné.

„Ach... *Evane*.“

To, co si ve vzpomínkách vybavovala jako poněkud zchátralou dřevěnou budovu, se proměnilo v pohádkovou chaloupku. Malý domek byl čerstvě natřený. Také byl osázený břechťanem a osvětlený snad tisíci blikajícími žárovkami.

„Původně jsem chtěl použít svíčky,“ řekl Evan. Stál od ní jen několik centimetrů. „Ale pak jsem dostal strach, že by to tu mohlo lehnout popelem dřív, než sem dorazíme.“

„Bože... nevím, co říct.“

Evan ji uchopil za ramena a otočil ji směrem k sobě. Palci něžně přejížděl po jejích klíčních kostech. Maddy zaklonila hlavu a zadívala se do jeho nádherných modrých očí. Spatřila v nich touhu. A vášeň. A lásku. Především lásku.

„Jediné co chci, aby se dnes večer ocitlo v plamenech, jsme my, Sunny,“ zašeptal sametovým hlasem dospělého muže. Při jeho zvuku naskočila Maddy po celém těle husí kůže – avšak ne zimou, očekáváním.

Evan sklonil hlavu a hladově se přisál k jejím ústům. Maddy se ochotně podvolila jeho polibku se slastným zasténáním. Zvedla ruce a zabořila prsty do jeho hustých vlasů.

Ano, pomyslela si malátně. Ach, ano.

Jeho ústa byla čím dál hladovější a také vynalézavější. Maddy byla tím slastným prožitkem tak vyvedená z míry, že si ani neuvědomila, ve kterém okamžiku ji Evan zvedl do náručí a odnesl ji do domku. Připadalo jí naprosto přirozené, že necítí půdu pod nohama a že se svět kolem ní točí.

Interiér domku byl nádherný. Podlahu pokrýval měkký koberec s květinovým vzorem. Široké splývavé pruhy drahé látky zahalovaly dřevěné stěny. Malé lampičky z broušeného skla byly umístěny ve všech rozích a ozařovaly místnost tlumeným romantickým světlem. Všude stály proutěné koše, ve kterých byly naaranžované čerstvé květiny.

A potom tu byla ta postel. Obrovská. Se sněhobílým povlečením a minimálně tuctem nadýchaných polštářků, které na sobě byly naskládány jako kopečky smetanové zmrzliny.

Maddy lehce zavrávala, když ji Evan postavil na zem. Přidržela se jeho paže a nabyla zpět ztracenou rovnováhu. Cítila, jak se jeho svaly napnuly a opět uvolnily pod pevným stiskem jejích prstů.

Vnímala dráždivé lechtání měkkého koberce na svých nahých chodidlech. Neměla ani ponětí, kdy a jak se zbavila svých bot.

Rozhlédla se kolem sebe. Očima se snažila pohltnout každý detail. Na okamžik se zamyslela nad tím, jak vlastně došlo k tak úžasné proměně, ale nakonec se rozhodla, že praktická stránka věci není vůbec důležitá. Raději se nechala unášet kouzlem neopakovatelného okamžiku.

Kouzlem muže, kterého miluje.

„Sunny...“ zašeptal.

„Ach, Evane...“ vydechla ona.

Objali jeden druhého a začali se pohybovat v rytmu hudby, kterou slyšeli jen oni dva a nikdo jiný. Maddy přitiskla své rty na Evanovo hrdlo. Na jazyku ucítila lehce slanou chuť jeho kůže.

Zhluboka se nadechla a nosem vtáhla do plic jeho čistou mužnou vůni. Dlaněmi přejela po jeho hrudi, stoupla si na špičky a instinktivně přitiskla své měkké ženské tělo k pevným mužským svalům.

Evanovi uniklo chraplavé zasténání. Nechal klesnout ruce z jejích ramen až k zadečku. Jeho počáteční úmysl byl udržet Maddy ve stejné poloze, ale po chvíli si ji k sobě přitáhl ještě těsněji a prsty začal prozkoumávat její ženské tvary přes jemnou látku šatů.

Maddy otočila hlavu, aby byli jeden druhému tváří v tvář. Jejich rty se spojily ve vášnivém polibku. Evan znovu zasténal. Maddy hladově pohltila ten smyslný zvuk, a když proudil do jejích úst jako vyzrálé víno, slastně se zachvěla.

Před osmnácti lety všechno uspěli. Byli opojeni touhou, ale ani jeden z nich nevěděl, co dělat. Tentokrát na to šli pomalu. Vychutnávali každý krok vzrušujícího sexuálního dobrodružství. Prožívali každý polibek i každý dotek.

Konečně se začali vzájemně svlékat. I tentokrát byly jejich pohyby mírně neohrabané.

„Bože, Sunny,“ vydechl Evan a zasunul prsty pod tenká ramínka její podprsenky. Krátce se zasmál. „Já se třesu.“

„Já –“ zápolila s manžetovým knoflíčkem na pravém rukávu jeho košile „– taky.“

Konečně leželo všechno jejich oblečení na květinovém koberci. Evan – už podruhé během večera – zvedl Sunny do náručí a přenesl ji k posteli.

Velmi opatrně ji položil do sněhobílých prostěradel. Jednou... dvakrát... třikrát ji lehce políbil na rty a potom se vzpřímil. Ustoupil o krok dozadu, aby si mohl prohlédnout její nahé tělo. Doslova cítila žár jeho zkoumavého pohledu na své kůži. Tváře jí jen žhnuly. Nervový systém pracoval na plné obrátky.

Ale nesnažila se uniknout jeho hltavým očím. I ona se totiž měla na co dívat.

Široká ramena.

Hladká svalnatá hrud'.

Pevné ploché břicho.

Ocelová tvrdost jeho vzrušeného mužství.

Maddy vyschlo v ústech. Těžce polkla a špičkou jazyka si navlhčila rty. Měla pocit, že jí v žilách místo krve koluje čistá touha. Po několika vteřinách zvedla konečně oči k tváři svého manžela.

„Tehdy jsem byla příliš vystrašená, než abych se dívala,“ odpověděla na nevyřčenou Evanovu otázku, kterou si přečetla v jeho očích.

Úsměv, který v tu chvíli přelétl přes jeho tvář, připomínal blesk na letní obloze. Bylo zřejmé, že ho Sunnynin zájem těší. „A co teď?“

„Už jsem se dívala.“ Vztáhla k němu levou ruku, na jejímž zápěstí se stále třpytil zlatý náramek, a naznačila mu, aby přišel blíž. „Teď se chci dotýkat...“

Natáhl se vedle ní na postel. Svými pružnými pohyby jí připomínal dravé zvíře. Líbali se. Vlhce. Vláčně. Nenasytně.

„Tehdy –“ začala roztřeseným hlasem, když její manžel přikryl dlaněmi její ňadra.

„Tehdy jsem se díval,“ přerušil ji Evan hlasem zastřeným touhou a silnými emocemi. Palcem dráždivě přejížděl po jejích ztuhlých bradavkách. „Byla jsi krásná. Ale teď jsi ještě krásnější.“

Maddy se *cítila* krásná. A odvážná. Jak se její touha zvyšovala, byla to ona, kdo zrychloval tempo. Dotýkala se ho. Vábila ho. Dráždila ho.

Toužila po něm.

Potřebovala ho.

Milovala ho.

Konečně se jejich těla spojila. V okamžiku, kdy do ní vstoupil, zalapala samým blahem po dechu. Instinktivně nadzvedla pánev, aby ho mohla pojmout v plné jeho délce. Evan zamumlal něco nesrozumitelného a posunul se o několik centimetrů hlouběji. Ten pohyb, při kterém se jeho rozpálené tělo otřelo o její, byl neuvěřitelně vzrušující. Téměř nesnesitelně vzrušující.

Maddy byla omámena intenzitou vlastní rozkoše. Neušlo jí však, že se Evan drží zpátky. Cítila mírné napětí v pohybech jeho těla. Uvědomovala si nepravidelný rytmus jeho dechu. Pohled do jeho modrých očí ztemnělých touhou potvrdil její domněnku.

„Tentokrát –“ zašeptal „– pro tebe.“

Zvedla chvějící se ruku a něžně se dotkla jeho tváře. „Ne, lásko,“ promluvila naléhavým hlasem. „*Pro nás.*“

Její tělo zachvátila první vlna extáze. Ta druhá ji přenesla do pohádkového světa rozkoše, který před tím nikdy nenavštívila. Horečným rytmem se pohybovala pod jeho tělem. Už se nedokázala ovládat. Chtěla stále víc a víc.

„Ano,“ zasténala chraplavým hlasem a pevně ho objala. V tu chvíli byl jediným bezpečným útočištěm v bouři rozkoše, kterou jí poskytoval. „Ach... Evane. *Ano!*“

Myslela si, že už dosáhla nejvyšší fyzické extáze, kterou lidské tělo dokáže snést. Ale mylila se. Začala se neovladatelně chvět a v té chvíli se vznesla ještě mnohem výš. Mnohem mnohem výš.

A muž, kterého tolik milovala, ji následoval.

První milování s Madison Blakeovou bylo pro Evana tak úžasným zážitkem, až si myslel, že spolu museli zažít něco nadpozemského.

Téměř nadpozemského. Ale ne zcela. Fyzická přítomnost jeho těla při jejich milostném spojení a následujícím neuvěřitelně smyslném a dráždivém milování se totiž nedala popřít.

Nedokázal si přesně vybavit, jak dlouho mu trvalo, než se dal po vyčerpávajícím milování zase trochu dohromady. Ale jakmile se mu to podařilo a on byl schopný znovu rozumně uvažovat, zaplavily ho pochybnosti. Ne o Sunny. O sobě samém.

Vycítila jeho duševní rozpoložení. Nevěděl, jak je to možné, ale vycítila to. Když totiž otevřel pus, aby vyslovil tu neuvěřitelně

otřepanou otázkou – přestože se styděl za neschopnost odpustit si ji – zvedla hlavu a podívala se na něj.

„Jsi –“ začal nejisté.

„Ano jsem,“ odpověděla okamžitě a upřela na něj pohled plný vroucnosti a ženské moudrosti. Koutky úst, které byly napuchlé od líbání, se zvlhnuly do mírného láskyplného úsměvu. „A ano, bylo to krásné,“ odpověděla na jeho další nevyřčenou otázku.

Evan těžce polkl. Nedokázal ze sebe vypravit ani slovo. Potom ho zaplavila vlna neuvěřitelné úlevy. Těžké břemeno, které s sebou vlácel celých osmnáct let, se zmenšilo na velikost zrnka prachu. Věděl – a smířil se s tím – že se pocitu viny nikdy úplně nezbaví. I když nebude zabírat v jeho srdci více místa než zrnko prachu, stále tam bude číhat. Ve skutečnosti ani nechtěl zapomenout na to, kolik musel vytrpět ani kolik se toho musel naučit, aby konečně našel štěstí. To malé zrníčko prachu v jeho srdci bude připomínkou toho, čím prošel.

Maddy si mazlivě položila hlavu na jeho hrud'. Vychutnával závan jejího teplého dechu na své kůži. Nepatrně se zavrtěla a pramínky jejích hedvábných vlasů ho polechtaly pod bradou.

„Slyším tvoje srdce,“ oznámila mu po chvíli.

Evan se usmál a obejmul ji silnou paží. „A já slyším tvoje,“ řekl a nahnal její plné levé ňadro. Ucítit dotek ztuhlé bradavky proti své dlani. Jeho tělo na tento podnět okamžitě zareagovalo typicky mužským způsobem.

„Miluju tě.“

„A já miluju tebe.“

Na chvíli se oba odmlčeli.

„Kolik je hodin?“ prořízla Maddy ticho nečekaným dotazem.

„Kolik je hodin?“ opakoval Evan omámeně, protože se soustředil na něco docela jiného než čas. Přesto se pokusil o odhad: „Bude chvíli po půlnoci.“

„Takže je zítřek.“

„Proč...?“

Jeho manželka se znovu nadzvedla na lokti jedné ruky. Ve stejném okamžiku vplula Evanova ruka pod prostěradlo a roztančila se po teplém ženském těle.

„Konečně jsme se čtvrtého července dočkali svého ohňostroje,“
řekla někdejší Sunny Kincaidová. „Co kdybychom si to zopakovali i
pátého?“